

Naslov originala: Johanna Lindsey The Devil Who Tamed Her

1.

Bila je velika čast biti najlepša i najpoželjnija debitantkinja koja je zakoračila u svet devojaka spremnih za udaju, a ujedno biti najomraženija žena u Engleskoj u celom veku. Začudo, Ofelija Rid se izborila za tu čast na oba polja. Neopisiva lepota, zbog koje su ljudi u njenom društvu gubili glavu, bila je njeno prokletstvo.

Svet okupljen na Samers glejdu, seoskom imanju markiza od Birmingdeja, nije bio nimalo drugačiji. Ofelija je zastala navrh visokog stepeništa. Nadala se da u predvorju neće biti nikoga, ali nije bila te sreće. Izgledalo je da su mnogi ljudi koji su došli

na njeno venčanje s markizovim naslednikom okupljeni dole, a neki su očito već znali da je venčanje otkazano pa su se spremali da odu. Ostali su delovali zbunjeno i ushićeno su razgovarali. Međutim, u trenutku kad se pojavila svi su pogledali u nju, i kao obično, došaptavanje je počelo.

Možda se ljudima okupljenim u predvorju činilo da ona ulazi na velika vrata, što je doista i volela da radi i bila vrlo vešta u tome. Međutim, ne i ovoga puta. Ovo bi se pre moglo nazvati izlaskom na velika vrata, mada ona nije želela da bude tako. Nadala se da će otići neopaženo.

- Kada ćete mi reći šta se dogodilo? - upitala je njena služavka Sejdi O'Donald, stojeći kraj nje.

- Neću ti reći - odvratila je kruto Ofelija.

- Ali trebalo je da se danas udate.

- Kao da je Ofelija mogla da to da previdi. Međutim, nije bio trenutak za razgovor o tome. - Pst! Imamo publiku, ako nisi primetila.

Sejdi nije izustila više ni reč dok je silazila za Ofelijom niz stepenice. Saputanje je postalo glasnije. Ofelija je čak čula deliće razgovora.

- Prvo su zaručeni, pa onda nisu, a onda opet jesu, a sad su se ponovo predomislili. Ona je suviše prevrtljiva, ako me-ne pitaš.

- Mladoženja je rekao da je otkazivanje venčanja zajednička odluka.

- Sumnjam, nju je jednostavno teško zadovoljiti, ali i ja bih bila ista da izgledam kao ona.

- Slažem se. Greh je biti tako lep.

- Pripazi, mila, zavist govori iz tebe.

- ...Pokvarena i razmažena ako mene pitaš.

- Čuti, čuće te! Ta cura ima zmijski jezik. Ne bi ti se svidelo kada bi se okomila na tebe.

- Gospode bože, prelepa je. Anđeo, lu...

- ...Ponovo je u igri. Nemoj mi zameriti na ovakvom oduševljenju. To mi pruža novu nadu.

- Mislio sam da te je odbila još pre početka sezone *

- Mene i još bezbroj drugih, ali nismo znali da je već varena za Maktaviša.

- Nemoj da gubiš vreme. Nemaš dovoljno visoku titulu za nju. Mogla bi i kralja da ima, samo kada bi rešila da ga ulovi.

- Čudi me da njenim roditeljima to nije palo na pamet. Strašno koliko ti ljudi žele da se uzdignu na društvenoj lestvici.

- A ona ne želi?

- Upravo je odbila markizovog naslednika. Šta ti to govori?

- Da će roditelji biti besni na nju, kao onda kada je...

Vreme, tj. sezona društvenih zbivanja u Londonu. (Prim. prev.)

- Sada bi onaj Lok mogao da okuša sreću kao budući vojvoda od Norforda. Cudi me što ga ponovo vidim u Engleskoj.

-Nije ti taj zainteresovan za ženidbu. Nemoj mi reći da nisi čuo da je otišao iz Engleske samo da bi utekao od silnih udavača...

Ofelija se pretvarala da nije čula nijedan od tih razgovora, ali pominjanje Rafaela Loka, vikonta Linfilda, navelo ju je da pogleda u njega. Znala je da je u predvorju i da se oprašta s poznanicima, ili možda i sam odlazi. Njega je prvog spazila kada je došla do stepenica. Nije čudo što je tako naočit muškarac kakav je taj naslednik Norforda privukao njenu pažnju čim ga je prvi put ugledala.

Čak je i kratko vreme razmišljala da se uda za njega, pre no što se ponovo verila za Dankana Maktaviša. Međutim, Lok je očigledno prešao u neprijateljski tabor, tabor koji je imao najgore mišljenje o njoj. Kako ju je ono nazvao? Pakosna tračara. Čak joj je i zapretio kako će je uništiti samo ako kome kaže da misli da su on i Sabrina Lambert ljubavnici.

Ona je zaista mislila da je to istina. Zašto bi inače poklanjao toliku pažnju tom curetku Sabrini? Ipak, mogao je lepo da joj kaže da greši a ne da je vređa. I sve bi dala da ju je bilo ko drugi samo ne on zatekao kako plače na spratu.

- Kako ćemo kući? - upitala je šapatom Sejdi kad su došle do dna stepenica.

- Mojom kočijom, naravno - odvratila je Ofelija.

- Vaša kočija nema kočijaša. Taj prokletnik se još nije vratio.

Ofelija je bila zaboravila na to. Kočijaš njenog oca najpre uopšte nije hteo da je vrati u Jorkšir, a kad su stigli tamo posle njenog silnog nagovaranja, uporno je tvrdio kako će izgubiti posao ako se istog časa ne vrati za London i obavesti njene roditelje kuda je pobegla. Kao da i sama nije nameravala da im pošalje pisamce i o svemu ih obavesti. Kada dođe pravi čas. Kada je popusti srdžba zbog onog šamara koji joj je otac zalepio pošto je Dankan raskinuo njihove prve zaruke pa su ih sve izbacili sa Samers glejda.

- Izgleda da ćemo morati da pozajmimo nekog markizovog slugu. Poslužiće onaj momak što snosi moje kofere. Obavesti ga, a ja ću pričekati u salonu.

Radije bi sačekala napolju, daleko od markizovih preostalih gostiju, ali, iako je već bila odenula kaput, skrojen da istakne lepotu njenog stasa, a ne da je ugreje, u samom jeku zime

bilo je previše hladno da bi se makar i na tren stajalo napolju. No, pošto je izgleda većina gostiju u predvorju čekala svoje kočije, Ofelija se nadala se da će salon biti pust.

Prešla je tamo. Nije bio pust. Unutra je bila jedina osoba za koju se nadala da je nikada više neće videti - Mejvis Njubolt, nekada njena najbolja prijateljica, sada njen najgori neprijatelj. Međutim, bilo je prekasno da nađe drugo mesto gde bi čekala. Mejvis ju je već opazila.

- Bežiš podvijena repa? - upitala je zlorado Mejvis.

O, bože. Ne opet. Zar njena nekadašnja prijateljica nije rekla dovoljno pošto je uspela da spreči ono što su gotovo svi smatrali tragičnim brakom? Očigledno nije.

- Nipošto - odgovorila je Ofelija, potpuno pribrana. Stara prijateljica je neće ponovo rasplakati. - Sigurno ti je bilo veoma mučno da mi danas učiniš onu uslugu, tako da ipak nisam morala da se udam za onog Skota.

- Rekla sam ti da to nisam uradila zbog tebe. Ti si poslednja osoba na svetu kojoj bih pomogla.

- Da, da, znam, izigravala si junakinju samo zbog Dankana. No, ipak si me spasla udaje za njega. Pretpostavljam da bi trebalo da ti zahvalim.

- Nemoj! - prosiktala je Mejvis, a kovrdže su joj podrhtavale.

- Nema više pretvaranja, Feli. Mi se mrzimo...

- Prestani! - presekla ju je oštro Ofelija pre no što se ra- na ponovo otvorila. - Sad nemaš publiku pred kojom bi me klevetala, pa te molim za istinu. Bila si mi jedina prava prijateljica u životu i ti to dobro znaš. Volela sam te! Da nisam, ne bih ni pokušala da te zaštitim od Lorensa tako što sam ti otkrila istinu o njemu. Ali ti si odlučila da svališ krivicu na mene za njegovu izdaju. I, kako si to beše sročila? Rekla si da i dalje trpiš moje društvo samo zato što sve vreme čekaš da vidiš moju propast? I rekla si da sam ja pakosna?

- Rekla sam ti da više ne prepoznajem samu sebe - kazala je Mejvis, braneći se. - Ali ti si kriva za to. Zbog tebe sam postala toliko ogorčena da više ni samu sebe ne volim.

- Ne, ne zbog mene već zbog njega. Zbog svog dragog Lorensa, koji te je iskoristio kako bi se približio meni. Eto, napokon sam to rekla. Trudila sam se i toga da te poštedim. Preklinjao me je da se udam za njega sve vreme dok se udvarao tebi, ali dozlogrdilo mi je da te štitim od istine, Mejvis.

- Kakva si ti lažljivica! A mene si nazvala lažljivicom pred našim prijateljicama.

- Oho, dakle, one su opet „prijateljice“, ta dva parazita? Mada si danas istakla da mi Džejn i Idit nisu prijateljice? Kao

da ja to ne znam? I isprovocirala si me pre neki dan pa sam te nazvala lažljivicom. Znaš da jesi. Šta si mislila koliko ću trpeti tvoje pakosne i podrugljive opaske pre no što počnem da se svetim? Znaš bolje od svih kako malo strpljenja imam. Ali čuvala sam ga za tebe. Sigurno ga nisam čuvala za Džejn i Idit, koje su, kao što obe dobro znamo, tu samo zato što je u modi biti viđen u mom društvu. Ali zaboravila si da to danas pomeneš, zar ne, kada si me kudila za sve greške koje sam počinila. Tvrdila si da ja njih iskorišćavam? - kazala je ljutito Ofelija. - Savršeno dobro znaš da je sasvim suprotno, da svaka moja nazoviprijateljica koristi mene i moju reputaciju kako bi ostvarila sopstvene ciljeve. Bože dragi, i sama si to nekada govorila, kada si mi i sama bila prijateljica.

- Zнала sam da ćeš imati spremne izgovore - rekla je Mejvis nepopustljivo.

- Istina nije izgovor - suprotstavila se Ofelija. - Svesna sam svih svojih mana, a najgore od svegaje što sam jogunasta. A zbog koga obično padam u vatru?

- Kakve to veze ima s tvojom pakošću?

- Ti si to rekla, Mejvis. Tvrdila si da Džejn i Idit provode sve svoje vreme sa mnom samo da bi mi podilazile kako im ja ne bih napakostila. To je prilično neosnovana optužba. Hoćeš li da to raspravimo sad kad nemamo publiku, koju bi zadivila svojom osvetoljubivošću?

Mejvis je glasno uzdahnula. - Nisam ja osvetoljubiva, Feli, već ti. I bila je to živa istina. Istresala si se na njih i ranije, a ipak si dovoljno drska da to danas poričeš.

- Zato si ti to preuveličala. Naravno, dešavalo mi se da me izbace iz takta, mnogo puta, ali promaklo ti je da pomeneš da je do toga dolazilo zato što su one ulizice. Sve moje nazovi prijateljice su ulizice. I upravo zbog te njihove neiskrenosti i ulagivanja padam u vatru.

Mejvis je odmahнула glavom. - Ne znam samo zašto sam se trudila da istaknem koliko si zla. Nikad se nećeš promeniti. Uvek ćeš misliti samo na sebe, a drugima ćeš zadavati bol.

- Ma daj, obe odlično znamo zašto si rekla sve to što si danas rekla. Čak si i priznala da se pretvaraš kako si mi prijateljica samo da bi mogla da budeš svedok moje propasti. E pa, jesam li propala, mila moja ?ne bih rekla. Vратиću se u London i udati se za nekog od onih zvekana koji tvrde da me vole, a ti ? Jesi li srećna sad kad si mi sasula svu svoju gorčinu u lice? O, stani, nisi mi se osvetila baš onako kao si želela, zar ne ? Za dlaku sam utekla od užasnog brakati si me spasla. I mnogo ti hvala na tome. Iskreno to mislim.

- Idi do vruga! - prosiktala me Mejvis i ljutito izašla iz salona.

Ofelija je sklopila oči, zadržavajući suze. Trebalo je da jednostavno izađe iz salona čim je videla da je Mejvis unutra. Nije trebalo da ponavlja tu groznu scenu sa svojom starom prijateljicom.

- Treba li da zapljeskam? A, eto, mislio sam da ste vas dve još danas odigrale ovu predstavu.

Ofelija se ukočila. On. Bojžr, ne može da veruje da je danas plakala na njegovom ramenu. No, prevazišla je tu užasnu slabost i sada ponovo vlada sobom.

Okrenula se i iznenađeno ga pogleda. – Teško daje to bila predstava kad smo mislile da smo same. Prisluškujete, lorde Lok? Kako sramotno i prostački od vas.

Široko se osmehnuo bez trunke kajanja. – Nisam mogao da odolim, kad je vaš preobražaj tako zadivljujući. Kud li nestade ona ucveljena gospođica? No, vidim da je ledena kraljica opet ona stara.

-Idite dovraga! – odbrusila je Ofelija, pozajmivši Mejvisinu oprostajnu rečenicu. I kao što je učinila njena nekadašnja prijateljica, i sama je ljutito izašla iz prostorije.

2.

- O čemu je ona to govorila?

- Zašto se osećam uvređeno?

- Sigurno je čula kako pričaš o njoj. Rekla sam ti da ne govoriš tako glasno.

- Ja ne ogovaram - kazao je mrzovoljno ženski glas.

- Upravo to si radila. Ali neka te to ne brine. Takvu lepoticu će uvek ogovarati.

Rafael se smejujio sebi u bradu dok je slušao ljutito gundanje u predvorju. Ledena kraljica, kako je nazvao Ofeliju Rid, bivšu verenicu svog prijatelja, nije se samo istresla na njega i ljutito izjurila iz odaje. Obratila se i velikoj grupi u predvorju: „Ne obraćajte pažnju na mene, samo prolazim. Sačekajte trenutak i možete nastaviti da me ogovarate“, pre no što se vratila na sprat.

Jezici su se opet razvezali, samo ovoga puta glasnije, sad kad su bili uvereni da Ofelija nije tako blizu. Kakvo je zadivljujuće biće ta mlada dama, mnogo složenije no što je isprva mislio, kada je o njoj znao jedino da je kadra da izmišlja i širi pogane glasine.

Rafael nije očekivao da će steći nove prijatelje u tom malenom kutku Jorkšira. Budući da je bio prvorođeni sin vojvode od Norforda te da će naslediti titulu, nikada mu nije manjkalo prijatelja, pravih ili onih lažnih, ali kada je pre

nekoliko godina otišao u inostranstvo, izgubio je kontakt s većinom bliskih ljudi. Ipak, iznenadilo ga je kako je brzo zavoleo Dankana Maktaviša, verovatno zbog toga što je, kad su se upoznali, taj Škot bio tako razdražljiv i bilo ga je tako lako razljutiti, što je Rafaela veoma zabavljalo.

Bili su slične dobi, Rafael u srednjim dvadesetim, Dankan malo mlađi. Obojica su bili visoki kršni mladići, atletski građeni, veoma naočiti, mada inače uopšte nisu ličili jedan na drugog. Dankan je imao zagasitoridu kosu, koja ga i nije baš činila privlačnim, i tamnoplave oči, dok je Rafael bio obdaren plavim loknama i svetloplavim očima. I položaj im je bio identičan jer su obojica bili na vrhu spiska i najpoželjnijih neženja i kao naslednici uvaženih titula.

Međutim, Rafael nije nameravao da se oženi još dobrih nekoliko godina. Dankan je, s druge strane, imao dvojicu dedova, koji su se složili da on hitno mora da nađe ženu koja će im roditi naslednika, zbog čega je toliko mladih debitantkinja pozvano na Samers glejd i zbog čega, prvi put, nisu jurile za Rafaelom. Većina njih je znala da Dankan traži ženu, a da je Rafael ne traži.

Začudo, devojka za koju je Dankan pokazao najviše zanimanja nije bila pozvana na taj skup - Sabrina Lambert, njegova šarmantna susedka; divna devojka, ne baš neka lepotica, ali pravo zlato, toliko duhovita da bi razgalila i najturobnijeg čoveka. Rafael se nije baš šalio kad ju je i sam zaprosio! No, brzo se sprijateljio sa Sabrinom (bilo je nemoguće ne sprijateljiti se s njom), pa se čak malo upustio i u provodadžisanje, što još nikada nije činio, kako bi naveo nju i Dankana da shvate da su rođeni jedno za drugo.

- O čemu toliko brbljaju? - upitao je Dankan kad se pridružio Rafaelu u hodniku.

- Zar treba da pitaš? - odgovorio je Rafael sa širokim osmehom i pokazao mu da pređu u salon, gde ih niko neće čuti. - Ofelija je uhvatila tvoje goste kako tračare o njoj i bogme im je to dala do znanja.

- Još nije otišla?

- Verujem da samo čeka kočiju. Ali nikad nećeš pogoditi šta se dogodilo pošto ju je ona mala Njuboltova onako ocrnila. I sam sam pomalo zatečen.

Rafael je već ranije čuo veći deo Mejvisinih optužbi, u kojima je našla oduška svojoj gorčini, a ujedno i lepo objasnila zašto je Ofelijin neprijatelj. Deo toga ponovo je čuo tokom njihovog duela maločas u salonu, mada Mejvis nije bila ni približno zajedljiva pošto je mislila da su ona i Ofelija same. Zapravo je

zvučala kao da se brani, pa se Rafael zapitao da li je iko od njih zaista čuo celu priču.

Ranije, međutim, mislio je kako Ofelija ne oseća grižu savesti zbog svih nevolja koje je izazvala, pa je nameravao da joj i sam očita lekciju. Nipošto nije očekivao ono što se dogodilo kada ju je zatekao samu na spratu.

Nije više držao Dankana u neizvesnosti. - Ofelija Rid mi je bila u naručju, gorko je plakala. Neverovatno!

Dankan nije bio zapanjen, zapravo prilično je glasno frknuo. - Dakle, ti ne umeš da razlikuješ lažne suze od pravih?

Naprotiv, ove su bile prave pravcate. Pogledaj mi rame. Kaput mi je još malčice mokar.

- To je samo pljuvačka, nema sumnje - kazao je prezrivo Dankan, ovlaš pogledavši u Rafaelov kaput.

Rafael se nasmejao, ali Dankan ipak nije bio tu da vidi kako suze liju niz Ofelijino lepo lice. - Zaboga, prave su, zar ne? - upitao je Ofeliju pošto ju je udaljio od sebe kad su se sudarili u hodniku na spratu. Čak joj je dodirnuo vlažni obraz prstom pre no što je dodao: -1 niste ih nameravali podeliti ni sa kim? Zadivljen sam.

- Ostavite me... na miru - izustila je jedva kroz plač.

Nije to učinio. Nespretno, i sasvim zatečen svojom pobudom, privukao ju je k sebi i pustio da mu plače na ramenu. Užasna mana, biti slab na suze, doduše prave, ali, eto, desilo se, i sasvim je bilo izvesno da će se u tom trenutku kajati zbog toga.

Nečujno je uzdahnuo, ali tu se više ništa nije moglo učiniti. Ofelijino vitko telo je drhtalo, i bilo je neverovatno koliko se osećanja izlivalo na njegovo rame. Nije mislio da se led unutar nje topi. Ne, dosita nije. Nikada to ne bi pomislio. Lokovi ne rađaju budale.

Međutim, sada je kazao Dankanu: - Baš si nepoverljiv, stari moj, ali ipak nekako umem da ih razlikujem. Lažne suze inc ne dotiču, ma uopšte, ali zato me prave uzdrmaju svaki prokleti put. Instinkt mi govori šta je pravo a šta lažno. Evo, uzmimo na primer suze moje sestre, instinkt mi govori da su uvek lažne.

Ofelijine suze bi značile da ju je ona Mejvisina verbalna paljba povredila, ali imam dokaz da je sasvim suprotno - kazao je Dankan.

- Kakav dokaz?

- Kad sam mislio da ću morati da provedem život s tom curom, strahovao sam da će nju biti nemoguće promeniti, da je toliko samoživa. Bio sam siguran da za nju leka nema. Zato sam se suočio s njom. Rekao sam joj da mi se ne dopada kako

se ponaša, da mi se ne sviđa njena pakost, da mi se ne sviđa kako postupa s drugima, kao da niko na svetu nije važan osim nje. Ali bio sam očajan, pa sam joj rekao da možemo živeti u miru samo ako može da se promeni. Misliš da je bar pomislila da pokuša?

- Ako si joj stvarno sve to rekao, verovatno je htela da se zaštiti - pretpostavio je Rafael.

Dankan je odmahnuo glavom. - A-a, samo je rekla ono u šta stvarno veruje. Rekla je da njenom ponašanju ništa ne fali, čak je i naglasila to ništa. Eto, to je dokaz. Ta goropadna lepojka se nikada neće promeniti. Dajem ruku u vatru.

- Ne bih želeo tvoju ruku u vatri, ali uvek sam raspoložen za prijateljsku opkladu. Pedeset funti da grešiš. Svako može da se promeni, čak i ona.

Dankan se nasmejao sebi u bradu. - Neka bude sto funti. Volim poštenu opkladu. Ali ona će se sad vratiti u London da tamo pravi nevolje i nadam se da je moje oči više neće videti, pa stoga ne znam kako ćemo rešiti opkladu?

- I ja se vraćam za London, ili... ovaj...

Misao koja je sinula Rafaelu bila je sasvim iznenađujuća, zaprepastila je čak i njega samog, tako da nipošto nije nameravao daje izgovori. Morao je pažljivo da je razloži i razmotri kuda sve može da ga odvede.

- Šta? - upitao je nestrpljivo Dankan.

Rafael je slegnuo ramenima ne bi li odvratio prijatelja od daljeg razgovora o tome. - Samo mi je palo nešto na pamet, stari družo. Ali o tome još treba dobro razmisliti.

- E, sad kad sam izbavljen od sudbine gore od smrti - od braka s tom goropadnicom! - milo mi je samo što je gledam poslednji put. Sad ću zaprositi pravu ženu, onu koju volim.

Rafael je znao da njegov prijatelj misli na Sabrinu Lambert, i nije ni sumnjao da će ona pristati. Dankanov široki osmeh govorio mu je da i on tako misli. Možda je Sabrina i tvrdila kako su oni samo prijatelji, ali bilo je očigledno daje zaljubljena u Dankana. - Još nisam siguran gde ću se smestiti, zato pošalji pozivnicu za venčanje u Norford hol. Oni će znati gde da me nađu.

Dankan je klimnuo glavom i otišao da nađe dedove da im saopšti lepu vest. Ostavši sam u salonu, Rafael je razmatrao neverovatnu zamisao koja mu je sinula, ali imao je samo nekoliko minuta da odluči da li da je sprovede u delo ili je odbaci kao besmislicu. Ofelijine kočije će uskoro stići, što mu nije ostavljalo vremena za podrobno razmišljanje. Morao je da dela smesta ili nikako.

Ofelija je zurila kroz prozor kočija u grub zimski krajolik dok je sa Sejdi putovala na jug kroz Jorkšir, vraćajući se kući u London. Trava je bila uvela, drveće skoro sasvim ogoljeno, mada se na nekoliko stabala zadržalo malo smeđeg lišća. Prizor sumoran kao i njene misli.

Zar je stvarno mislila da će biti drugačije kada se zaista bude pojavila u društvu? Da muškarce koje upozna neće očarati samo pogledom? Da neće dobiti još stotinu bračnih ponuda da ih doda onim bezbrojnim koje je dobila još pre nego što je stasala za udaju? I zašto su to radili? Da li ju je ijedan od njih voleo? Naravno da nije. Nisu je čak ni poznavali!

Njene nazoviprijateljice nisu bile ništa bolje, lažljivice sve do jedne. Bože, kako samo prezire te parazite. Nijedna od njih joj nije iskrena prijateljica niti je ikada bila. Sjatile su se oko nje samo zbog njene reputacije, a bila je čuvena isključivo zbog lepote. Budale! Jesu li stvarno mislile da ne zna zašto tvrde kako su joj najmilije prijateljice? Zna zašto. Uvek je to znala. Da ne izgleda tako kako izgleda, ne bi joj se stalno vraćale i trpele njene izlive gorčine.

Prezirala je svoj izgled, a ipak je uzimala zdravo za gotovo da se nijedna žena ne može meriti s njom, i to joj je laskalo. Međutim, takva dva suprotstavljena osećanja nikada joj nisu prijala, uvek su je vukla na ovu ili onu stranu i budila nelagodu u njoj.

Ogledala su bila njeni neprijatelji. Volela ih je i mrzela jer su joj pokazivala šta svi ostali vide kad pogledaju u nju. Svetloplavu kosu bez tamnijih pramenova, koji bi pokvarili njeno savršenstvo, kožu boje slonovače, bez ijedne mane, izvijene obrve, savršene kad se malo počupaju, plave ni po čemu posebne oči osim što se nalaze na tako prekrasnom licu. Sve na njenom licu, uzak pravilan nos, visoke jagodice, usne koje nisu bile ni pune a ni tanke, čvrsta malena brada, koja je prkosno štrčala samo kad je bila svoje glava - dobro, to je bilo skoro uvek, ali i dalje je upotpunjavala sliku koja bi očarala svakoga ko bi je video, izuzimajući dvoje ljudi, ali ne namerava više da razmišlja o njima.

Ofelija je pogledala svoju služavku, koja je sedela naspram nje u kočiji. Bila je to njena lična kočija, ne velika kao kočija njenog oca, čija je vrata krasio grb grofa od Darviča, ali dovoljno velika da ponese njena dva golema kofera puna odeće i Sejdin veliki putni kovčeg na vrhu, pa da se u nju udobno smesti četvoro putnika. Sasvim joj je odgovarala, s plišanim tapaciranim sedištima (nagovorila je oca da ih doda),

i grejnim kotlom, da putnicima bude toplo. Sejdi je prekrila ćebencetom krilo i kratke noge, ali ona nije nosila toliko podsuknji kao Ofelija, a napolju je bilo prilično hladno jer su bili zašli duboko u zimu.

- Jeste li spremni da mi ispričate šta se tamo dogodilo? - upitala je Sejdi.

- Nisam - odgovorila je Ofelija nepopustljivo.

Sejdi je coknula jezikom i znalački rekla: - Naravno da ćete mi ispričati, mila moja. Uvek mi sve ispričate.

Kakva drskost! Međutim, Ofelija to nije rekla naglas. Čak su i njene služavke bile očarane njenom lepotom, plašile su se da dodirnu njenu prekrasnu plavu kosu, pripremale su joj kupku strepeći hoće li joj se dopasti, plašile su se da prostru njenu odeću da je ne bi izgužvale, bojale su se čak i da govore! Otpuštala ih je, jednu za drugom. Pre nego što se Sejdi prijavila za posao, naređalo se njih dvanaest.

Sejdi O'Donald uopšte nije osećala bojazan niti strahopoštovanje prema Ofeliji. Rugala se njenom oštrom tonu, smejala njenom ljutitom pogledu. Odgojila je šest kćeri, tako da je malo šta uspevalo da je potrese, naročito ne dramljenje, kako je nazivala većinu Ofelijinih izliva gneva. Sredovečna i punačka, crne kose i tamnosmeđih očiju, Sejdi je bila iskrena, ponekad surovo iskrena. Zapravo nije bila Irkinja, kao što bi se moglo zaključiti po njenom prezimenu. Jednom je priznala kako je njen deda jednostavno uzeo to prezime jer je želeo da promeni svoje.

Ofelija prvi put nije reagovala na Sejdinu ćutnju kao što je to inače činila - tako što bi joj sve ispričala. Većina ljudi koji su je poznavali znali su da će ona reći šta joj leži na srcu ako prestanu da je zapitkuju. Mrzela je tu svoju groznu manu, ali opet, mrzela je sve svoje mane.

Kako nije dobijala odgovor, Sejdi je savladala znatiželja. Uostalom, jutros je trebalo da se održi venčanje, Ofelijino venčanje, a ona je našla Sejdi i kazala joj da im spakuje stvari i bude spremna za odlazak sa Samers glejda za pet minuta jer odmah polaze kući, u London. Trebalo joj je dvadeset minuta da spakuje stvari, ali do sada joj nije polazilo za rukom da tako brzo napuni kofere.

- Ostavile smo ga pred oltarom, zar ne? - nije odustajala Sejdi.

- Ne - kazala je kruto Ofelija. - I stvarno ne želim da pričam o tome.

Ali kazali ste da morate da se udate za tog Skota, da nemate izbora pošto vas je Mejvis zatekla same u spavaćoj sobi. Znam da vam je bilo drago kada se to dogodilo pošto ste želeli da ga

vratite; ako ništa drugo bar da stanete na kraj glasinama koje su počele da kruže kada je raskinuo vaše prve zaruke. A onda ste se predomislili i niste hteli ni da ga vidite...

- Znaš zašto! - prekinula ju je oštro Ofelija. - On i njegov ded su nameravali da me pretvore u seljanku. Kakva zamisao!

- Nema zabavljanja, nema vremena za druženje. Samo radi, radi, radi! Ja!

- Pomirili ste se s tim, mila moja. Šta...?

Ofelija ju je ponovo prekinula, sikćući: - Jesam li imala izbora, kada je Mejvis nameravala da me uništi ako se ne udam za tog neotesanog varvarina?

- Mislila sam da ste se složili da on zapravo nije varvarin? Sami ste izmislili taj trač još pre no što ste ga upoznali samo da bi vaši roditelji to čuli i raskinuli zaruke umesto vas.

Ofelija je ljutito pogledala svoju služavku. - Kakve to veze ima s bilo čim? To je bilo nekad. I nije čak ni uspelo! Ipak su me odvukli na Samers glejd da ga upoznam. I vidi šta je na kraju ispalo od toga. Jedna moja mala nepromišljena opaska i gospodin se toliko uvredio da je on raskinuo zaruke. Ali znaš, ja nisam nameravala da ga uvredim. Nisam ja kriva što me je zaprepastio kada je ušao u sobu u kiltu. Kao da sam nekada videla muškarca u kiltu - završila je Ofelija osorno.

- Kao da ne biste rekli baš ono što ste rekli da ste malo razmislili o tome - usprotivila se Sjedi, budući da ju je suviše dobro poznavala.

Ofelija se zamalo nasmejala. - Pa dobro, možda. Ali samo zato što sam tad već bila očajna. Rekli su da je čitav život proveo u Hajlendzu. Znaš da sam se plašila da je stvarno varvarin, inače mi nikada ne bi palo na pamet da izmislim i proširim glasinu da je stvarno takav.

- Ali naposletku ste se složili da će on biti veoma dobar muž.

- Zaista, Sejdi, obično nisi tako praznoglava - kazala je Ofelija uzdahnuvši. - Da, odgovarao mi je sasvim sve dok njegov deda nije izložio dugi spisak onoga što se od mene očekuje. Ja sam želela samo da budem ugledna, da priređujem najraskošnije zabave, kakve dosad nisu viđene u Londonu. Moji balovi bi bili jedini balovi koje vredi posećivati. To sam htela od braka, a ne da trunem na selu, što mi je Nevil Tekeru namenio.

- Dakle, bežite? - pretpostavila je naposletku Sejdi.

Ofelija je zakolotala očima. Podigla bi i ruke da iskaže gnušanje samo da nisu bile tako fino ušuškane u njenom belom krznenom mufu.

- Ako baš moraš da znaš, Mejvis je stigla da me izbavi od tog užasnog braka i sad samo idemo kući - kazala je ne bi li učutkala Sejdi.

Nije kazala ništa više, nije više čak ni htela da razmišlja o tome, ali nažalost, Sejdi je vrlo dobro znala da Mejvis Ofeliji ne bi učinila nikakvu uslugu, da je njena nekada najbolja prijateljica sada prezire. Služavka je prilično dobro poznavala sve Ofelijine prijateljice, s bezbrojnih okupljanja u Ofelijinom domu. Nije ih osuđivala. Zapravo, ona je verovatno jedina stvarno razumela Ofeliju i prihvatila je, njene mane i sve ostalo.

Ofelija, međutim, zaista nije želela da razgovara o tome, pa je pokušavala da promeni temu. - Drago mi je što se vraćam u London, ali pretpostavljam da otac neće biti nimalo srećan kad sazna, po drugi put, da neće imati zeta markiza.

- To je blago rečeno, mila moja. Bio je najsrećniji čovek u Engleskoj kada ga je lord Tekeri obavestio o veridbi. Verovatno ga je čitava ulica slušala kako se hvališe time.

Ofeliju nije iznenadila ta podrugljiva opaska. Sejdi nije naročito mnogo volela grofa. A nije ni Ofelija. Ipak se štrećnula, setivši se kako se razbesneo kad su ih sve izbacili sa Samers glejda, kada su raskinute njemu tako važne zaruke, zbog kojih je bio neopisivo srećan. Zapravo ju je ošamario, okrivivši je za sve.

- Da me je samo slušao na početku, ili bar obratio pažnju na glasine koje sam izmislila i sam me izbavio iz svega toga, možda bi se cela ova neprijatnost izbegla. Nije morao da zgrabi prvu priliku koja mu se ukazala. Ja bih se i sama lepo snašla i pronašla mu uglednog zeta, nekog po svom izboru, ali on mi nikada nije pružio priliku da to uradim.

- Mrzim što ću ovo reći, mila, ali znate zašto je bio tako siguran da nikada nećete izabrati muža.

- Znam - kazala je ogorčeno Ofelija. - Zato što je tri godine izvodio pred mene muškarce, mlade i stare, pokazujući me kao kakvu dranguliju, za šta me i smatra. Bože dragi, išla sam još u školu, još premlada i da pomišljam na udaju, ali on je želeo da pokažem zanimanje za muškarce, koji mi tada nisu bili ni na kraj pameti.

- Nestrpljenje vam je u krvi, rekla bih.

Ofelija je trenutak tupo zurila u Sejdi, a potom se nasmejala.

- Misliš li stvarno da sam ga od njega nasledila?

- Pa, zasigurno ga niste nasledili od mame. Ledi Meri, bog je blagoslovio, trebala bi godina dana da nešto odluči ako je niko ne požuruje.

Ofelija je uzdahnula. Volela je svoju majku iako Meri nikada nije bila u stanju da se hrabro suprotstavi grofu ni zbog čega, ponajmanje zbog nečega što se ticalo njihove kćeri jedinice. No, trebalo je da zna da bi razgovor s roditeljima bio uzaludan, naročito s ocem. Ona je za njega bila samo ukras, korisno sredstvo kojim će unaprediti svoj društveni položaj. Njena osećanja nisu mu bila ama baš nimalo važna.

- On verovatno i ne zna da sam se ponovo verila s Dankanom - nagađala je Ofelija. - Onaj nitkov kočijaš je otišao kući samo da bi mu rekao da sam ponovo u Jorkširu u poseti Lambertovima, gde i jesam bila pre no što sam pozvana da se vratim na Samers glejd.

- Niste ga obavestili o tome, ali lord Tekeri sigurno jeste.

Da, ali sumnjam da bi uopšte otvorio markizovo pismo, onako ljut pošto su ga izbacili sa Samers glejda.

- Mislite da će naš povratak ovoga puta proteći mirno, bez sve one vike?

- Makar dok moj otac ne čuje za to... Zapravo, mislim da ću mu sama reći, ako već nije saznao.

- Zašto?

- Zato što se ništa od ovoga ne bi desilo da je hteo da me saslušaju.

- Ja ne bih rizikovala da dobijem još jedan šamar samo da bih mu kazala: „Lepo sam ti rekla“.

- Ali ja bih.

Sejdi je odmahнула glavom i pogledala kroz prozor u kasno popodnevno sunce, koje je provirivalo kroz tamne oblake. Ofelija je bila sigurna da je uspešno izbegla temu na koju nijc bila voljna da razgovara pa se zavalila na sedištu rešena da ostavi iza sebe svaki delić tog groznog doživljaja na Samers glejdu. Međutim, trebalo je da zna da nije uspela. Sejdi je stvarno umela da bude istrajna.

Kao da maločas uopšte nisu razgovarale o nečemu drugom, Sejdi je primetila: - Mejvis ne bi bila toliko velikodušna da vam pomogne. Davno sam vas upozorila da je više ne puštate u svoje društvo. Previše je gnevna u poslednje vreme, u naročito pošto ste obznanili da je lažljivica.

- Ona me je izazvala - kazala je tiho Ofelija. - Nikada to ne bih pomenula da me njena pakost i podrugljivost toga dana nisu razljutile.

- Ne morate da se pravdate, mila. Znam ja vrlo dobro kakva je ona. Lepo sam vam rekla da će njena netrpeljivost prema vama izaći na videlo i povrediti vas. Predugo ste joj praštali samo zbog prijateljstva koje je nekada postojalo među vama.

Ofelijin glas je još više smekšao od osećanja koja su je zagušila kada je rekla: - Ona mi je bila jedina iskrena prijateljica u životu. Tako sam se nadala da će shvatiti da joj nisam učinila ništa nažao, već da sam samo htela da je zaštitim.

- Znam - kazala je Sejdi i nagnula se da pomiluje krznenu mufu koji je pokrivao Ofelijine tanke šake. - Taj muškarac koji joj se dopadao bio je veliki ženskaroš i zvekan, najgori nitkov, samo je hteo da je iskoristi kako bi se približio vama. Uporno ste pokušavali da je upozorite. Nije htela da sluša. Verovatno bih postupila isto kao i vi u takvim okolnostima. Morali ste dajoj dokažete. I dokazali ste joj.

I izgubila prijateljicu zbog toga.

-Ali danas se dozvala pameti? Je li vas zato spasla?

- A-a, nije - odvratila je Ofelija, a u glasu joj se osećala ogorčenost. - Uradila je to samo zbog Dankana, ali prethodno me je ocrnila pred njim, Sabrinom i Rafaelom Lokom. Rekla je da se ispod moje lepe spoljašnosti krije samo pocrneli led od kojeg se kosti mrznu.

Sejdi je glasno uzdahnula baš kao i Ofelija kad je to čula. - A to još nije ono najgore - dodala je Ofelija pa prepričala dobar deo tog užasnog sukoba svojoj služavki, živo ga se sećajući.

Pošto je Mejvis iskritikovala Ofeliju prvi put i uverila je da nema nijednog prijatelja na svetu, kao da ona to već i sama nije znala, Ofelija se iskrala jer više nije mogla da se obuzda. Pošto je skoro sve prepričala služavki, osetila je kako je samosažaljenje ponovo preplavljuje i odlučno pokušala da ga savlada. Već je bila plakala. Kakav užas - dozvoliti osećanjima da te slome. To joj se još nikad nije desilo - dobro, sigurno ne od detinjstva, ali sad ne želi da razmišlja o tome. Celog života se trudila da ne dozvoli da išta više povredi i uspevalo joj je... do danas.

Ali Sejdi, draga Sejdi, ona je suviše dobro razumela. Slušala je, ne prekidajući je, i onda je samo raširila ruke. I to je ponovo probilo branu.

4.

Rafael je cimnuo uzde ne bi li malo ubrzao konje koji su vukli lepu kočiju. Nikada ništa slično nije doživeo i uživao je u tome. Navikao je da vozi kočije po gradu, po lepom vremenu i s jednim konjem, ali još nikada nije upravljao velikom kočijom. Obično je putovao unutar njih, gde mu je bilo lepo i toplo, kao što je sada putnicima njegove kočije.

Bilo je hladno. Vetar mu je vitlao dugu kosu oko ramena i nanosio mu je u lice, podsećajući ga da treba da se ošiša. No, to svakako neće uraditi tamo kuda se uputio.

Nije bio siguran da li je smislio genijalan plan kako bi dobio opkladu s Dankanom, ili je to bila najgluplja moguća zamisao, o koju se ipak nije oglušio. Sada je mogao samo da se nada da zbog nje neće zažaliti. Još je imao vremena da se predomisli. Ofelija je bila toliko utučena da nije ni slutila kako ona i njena služavka ne putuju za London niti da on upravlja njenom kočijom. Međutim, on zaista nije želeo da se predomisli.

Zantrigirala ga je njena reakcija kada je primila zasluženu kaznu na Samers glejdu. Suze ledene kraljice nikako ne idu uz taj nadimak. Jesu li je povredile Mejvisine reči? I ako jesu, zašto? Ili su njene suze bile samo izraz samosažaljenja? A onda taj njen neverovatni preobražaj kad je razgovarala s Mejvis u salonu, gde je ponovo bila samouverena i ohola, ne pokazujući ni trunku sličnosti sa ženom koja mu je plakala u zagrljaju. Nekada je mislio najgore o njoj. Svi su mislili najgore o njoj.

Ipak, na osnovu onoga što je čuo u tom drugom razgovoru shvatio je da je sve mnogo složenije no što je mislio. Nije voleo da greši - stoga je rešio da sam dozna odgovore.

Međutim, to je bio samo jedan od mnogih razloga zbog kojih se nepromišljeno poveo za svojom zamišlju. Ako mu plan uspe, neće dobiti samo opkladu s Dankanom. Napraviti čudo i pretvoriti Ofeliju Rid u finu dobru ženu učinilo bi svima koji je poznaju uslugu. Ta mu se zamisao prilično dopadala. Izigravao bi heroja, u neku ruku.

No, nije ga samo to podstaklo. Kada bi poverovao u sve što je njena nekadašnja prijateljica Mejvis kazala o njoj, a nije imao razloga da ne veruje, onda Ofeliju, uprkos njenoj lepoti, preziru svi živi, osim zacopanih budala, koji je uopšte ne poznaju, a ti glupani se ne računaju. To ju je unapred činilo gubitnicom. A Rafaelu ne bi bio prvi put da brani gubitnika.

Naravno, tu je bila i njegova želja da dobije opkladu, a Dankan je imao pravo: Rafael neće uticati na Ofeliju kako bi promenila ponašanje u Londonu. Mogao bi da je prati na sve zabave, ali čemu? Ona zna da je on ne voli. Više puta joj je to jasno stavio do znanja. Zato sad ne može da se pretvara da se zanima za nju. Ne bi mu poverovala. Ionako ne bi uspeo. Ne bi mogao baš toliko da se pretvara. Osim toga, ako bi samo dvaput pogledao neku devojkicu, londonske tračare bi nekako našle način da ih zaruče. Upravo zbog toga nije mogao da uživa u svojoj prvoj poseti londonskoj društvenoj sceni.

Zapravo, zato je i otišao u inostranstvo. Zato nipošto ne sme dozvoliti da ga „vide” sa Ofelijom.

Sad ima dovoljno potvrda da je ispravno postupio. Sta god da bude, daće sve od sebe kako bi pomogao Ofeliji da uvidi greške u ponašanju i da se promeni nabolje, a onda će čak i ona biti dobra prilika za udaju i najposle naći sreću. Veliki izazov, ali Rafael voli velike izazove. I ako uspe, svi će biti srećni, čak i ona.

Padao je mrak, sunce je polako zalazilo. Njena kočija nije bila pogodna za noćna putovanja, makar ne van grada, gde nije bilo uličnih fenjera da osvetle put. Rafael se premišljao da li da rizikuje i nađe neku krčmu gde će prenoćiti ili da nastavi u nadi da će pronaći Alders nest u mraku.

Bilo je to jedno od mnoštva imanja koja je nasledio od dede, udaljeno toliko da ga je posetio tek samo nekoliko puta do sada. Utočište, tako ga je taj starac nazvao, dokje Rafaelov otac podrugljivo govorio da će seoska kolibica biti sasvim dovoljna za „utočište”, da njegovom ocu ne treba golemo imanje u tamo nekoj nedodžiji. Prethodni vojvoda samo se nasmejao i rekao: „Ja? U kolibici? Koješta!”

Zato je sagradio svoje golemo utočište u divljini Nortamberlenda i često je uživao tamo u samoći. Ostali Lokovi nisu. Porodica se jednoglasno složila da je Alders nest predaleko od svega. Međutim, do Nesta je trebalo putovati još satima, a putnici kočije kojom je Rafael upravljao sigurno su bili gladni kao i on. Nisu čak ni bili prešli u Nortamberlensku grofo- viju; bio je siguran da se još voze kroz Daram. Ali gostionice su bile retke i raštrkane, čak i u Daramu, a što su severnije odmicali, bile su sve ređe.

Kada je poslednji put prolazio tuda, odseo je u tekinoj kući. Esmeralda je najstarija od mnogih sestara njegovog oca. Udala se za Skota, ali je navaljivala da žive u Engleskoj. Njen muž je pristao, pod uslovom da to ne bude daleko od Škotske, zapravo, želeo je da živi tačno na granici! Odlučili su se za Daram, grofoviju malo južnije od te granice, ali i dalje veoma udaljenu od Londona. Esmeralda je posle muževljeve smrti mogla da se preseli bliže svojim, ali je u Daramu živela dovoljno dugo da bi ga zavolela. Rafael je pravi glupan što se nije ranije setio Esmeralde.

Do njene kuće ostalo je još samo nekoliko kilometara niz glavni put, ako se ne vara, ili bar sporednim putem koji vodi do nje. Ako ga već nije prošao. Ako jeste, vratiće se. Ofelija ni od koga ovde neće saznati da su u Daramu, severno od Jorkšira, a ne na pola puta do Londona kao što ona misli. Kad je već kod toga, njegova tetka će biti mnogo bolja pratilja Ofeliji

nego što je to njena služavka, a ne sumnja da će rado pristati da neko vreme boravi s njima u Alders nestu. Ipak, nipošto ne sme dopustiti da iz ovog njegovog nepromišljenog plana proiziđe kakav skandal.

Srećom, već se pobrinuo za jedinu prepreku koju je predvideo - Ofelijine roditelje. Napisao im je kratko pismo kad je rešio to što je rešio, pa je odvuкао u stranu slugu koji je trebalo da je vozi i naložio mu da im što pre dostavi pismo. Ubio je dve muve jednim udarcem, reklo bi se, jer je ubedio slugu da je već našao drugoga koji će odvesti Ofeliju.

Njeni roditelji su bili suviše zadivljeni titulama višim od vlastite. To je dokazivala i činjenica da su joj protiv njene volje ugovorili brak s markizovim naslednikom. Zato upšte nije sumnjao da će svim srcem odobriti njen kratki boravak s njegovom porodicom. Naznačio je da ju je uzeo pod svoju zaštitu. Ako to protumače kao znak da se on zanima za nju, teško će moći njega da okrive za tako pogrešan zaključak.

Ostalo mu je još osam kilometara glavnim i tridesetak minuta sporednim putem do kuće tetke Esme. Noć je već uveliko pala kada je stigao, ali kroz dugi niz prozora salona dopiralo je dovoljno svetlosti da Ofelija vidi da nisu stali pred gostionicom da prenoće.

Rafael bio spreman na najgore kada je otvorio vrata kočije i pružio ruku dami da izađe. Prihvatila je ruku i ne pogledavši ga. Uostalom, sluga, a ona je mislila da je on sluga, nije bio dostojan njene pažnje.

Međutim, uhvatio je sebe kako pilji u nju dok izlazi iz kočije pa je nečujno uzdahnuo. Iako je bila sva izgužvana od puta i naizgled pospana, ili su joj možda oči bile natekle od silnih suza, njena izuzetna lepota ipak mu je oduzela dah. Ostao je bez reči kada ju je ugledao prvi put na Samers glejdu. Srećom, bio je na suprotnom kraju prostorije, tako da je, dok je ona stigla do njega i Sabine kako bi se upoznali, tačnije, da se nameće, on već bio obuzdao oduševljenje.

Sad se okrenula da nešto kaže služavki i oteo joj se glasan uzdah kad je okrnula pogledom Rafaela, pa se brže-bolje okrenula prema njemu. - Prokletstvo, šta ćete vi ovde?! upitala je. - Pratite me u London?

- Ne, uopšte. Bili ste sigurni da će vas markizov sluga voziti sve do Londona, ali on bi vas odvezao najdalje do Ok- nboua i tamo našao kočijaša. Nisu plaćeni da danima odsustvuju sa Samers glejda, osim ako ih markiz lično ne pošalje. Dakle, činim vam uslugu, draga devojko, pošto, eto, savim slučajno idemo u istom pravcu.

- Vi nas vozite?

- Neverovatno, zar ne?

Besno je frknula, verovatno zbog njegovog bezbrižnog osmeha. - Ne očekujte zahvalnost jer nisam tražila od vas da to uradite.

Obično nije lagao. Nije podnosio lažove. Međutim, preostalo mu jedino da joj kaže kako je tajno pobjegao s njom, mada je bio siguran da ona to nikako ne bi dobro prihvatila. Još nije slutila da ne putuju prema Londonu, a on će sutra stići do odredišta taman pre nego što to ona shvati.

Ljutito je frknula i pošla prema ulaznim vratima, ali usporila je korak pa potpuno stala kad je naposljetku uvidela da su ispred nečije kuće, a ne ispred gostionice, kao što je mislila.

Pogledala je preko ramena. - Gde smo? - pitala je znatiželjno.

Pomogao je njenoj služavki da izađe iz kočije pre no što je ležerno prošao pokraj nje i pokucao na vrata. Nije je namerno držao u neizvesnosti. Nije još znao koliko je nestrpljiva. Želeo je samo da dobro pazi na svaku reč koju joj upućuje. Zato je, kad se okrenuo, bio prilično zatečen kada je video kako ga strelja pogledom. Trebao mu je časak da se oporavi i postane onaj stari.

- Ovaj, imam mnogo rođaka širom Engleske. To mnogo znači, bar meni, kada putujem. Ovde živi moja tetka Esmeralda. Hoću reći Esme, više voli da je tako zovu. Prenoćićemo kod nje. Uveravam vas da su tu kreveti mnogo udobniji nego u gostionici.

Pre no što je završio, otvorila su se vrata. Na njima je stajao stari Vilijam i čkiljio u njih kroz uske naočare. Slep isto koliko je Esmeralda gluva, Vilijam je bio batler kojeg je ukrala od oca kada je pre mnogo godina otišla iz kuće, udavši se. Bar je tako kazao nekadašnji vojvoda.

- Ko je to? - upitao je Vilijam.

Naočare očito više nisu bile od koristi starom batleru. Dobro je poznao Rafaela. Da je bio dan, možda bi ga i prepoznao. A opet, možda i ne bi. Esmeralda je i sama bila u poodmaklim godinama, a Vilijam, daleko stariji od nje, sigurno je imao već osamdeset.

- Raf je, staro momče. Samo sam svratio da me malo ugostite pre no što ujutro nastavim putovanje. Trebaće nam tri sobe, a i večera bi dobrodošla. Je li tetka još budna ili je otišla na počinak?

- Budna je, eno je u salonu, pokušava da spali kuću, toliko je cepanica zgurala u kamin.

Rafael se nasmejao na to vajkanje. Esmeralda je s lakoćom savlađivala zimsku studen. Njegova baka je bila ista. Većina rođaka je izbegavala da posećuje Agatu Lok jer je u njenim

odajama u Norford holu uvek bilo pretoplo. Međutim, Vilijam nikada ne bi priznao da bi mu, s obzirom na godine, prijalo više toplote, isto koliko i Esmeraldi.

- Obavestiću je da sam... - zaustio je Rafael, ali Ofelija ga je drsko prekinula.

- Volela bih da mi se pokaže moja soba, zahvaljujem - kazala je, oholo ulazeći u hodnik. - Tamo ću i obedovati.

- Svakako, moja gospo - odgovorio je hitro Vilijam po navici. Onako obnevideo, teško da je video u kako je fino ruho odevena da bi zaključio da je dama, ali njen zapovednički ton zasigurno je bio dovoljan znak da je plemićkog roda.

Rafael je zavrteo glavom gledajući Ofeliju kako se penje uza stepenice. Mislila je da će je Vilijam otpratiti do sobe.

Teško moguće u njegovim godinama, pa je požurio da nađe domara. Očito je završila i s Rafaelom i nije nameravala dii mu kaže ni reč više. Nije bio navikao da bude zanemaren. Njena nadmenost mu je odgovarala jer ne bi morao ponovo da laže u slučaju da ga upita koliko im je još ostalo do Londona, ali to što uopšte nije obraćala pažnju na njega išlo mu jc na živce.

- Onda se vidimo ujutro - kazao je Rafael za njom.

- Rano - odvrtila je, ne okrenuvši se da ga pogleda. - Ne želim da provedem još jedan dan u putu.

Ušao je u salon pre no što je završila. Nadao se da će se ona okrenuti i videti da ga nema, ali verovatno to nije učinila. Vraški nadmena cura.

5.

- Kako to misliš, oteo si je? Glasnije, momče. Mora da sam te pogrešno čula.

Rafael je pomilovao tetku po ruci. Nije hteo da viče. Nije ni morao jer je sedeo pokraj nje, s njene leve strane, a levo uvo ju je još prilično dobro služilo. Ali vrat i uši su joj sada bili umotani maramom, a i ramena je zagrnula debelim šalom. Iznenadio se što ne nosi i rukavice.

- Bože dragi, u salonu je bilo vruće. Olabavio je okovratnik košulje. Skoro se smrzao pošto je ceo dan vozio kočiju, ali nije proveo ni dva minuta u salonu a već je morao da skine kaput.

- Nisi me pogrešno čula. Ali nije onako kako misliš. Za koji dan ću imati punu saglasnost njenih roditelja da je zadr- žim koliko god želim.

- Prodaće je tebi?

- Ne, ne, ništa nalik tome. Samo će misliti da imam na umu brak, što i imam, ali ne za sebe. Ta cura je prava goropadnica,

drska, zlobna, svi tako kažu. Siri laži i uopšte je nije briga hoće li koga tako povrediti.

- A pola Londona to ne radi? - primetila je Esmeralda, prezrivo frknuvši.

Rafael se nasmejao. - Oni bar misle da šire istinu kad prenose kakav trač. Ofelija vrlo dobro zna da su glasine koje širi laž.

- Šta onda kog vruga tražiš s njom?

- Preuzeo sam na sebe zadatak da je preobratim. Po lepoti joj nema ravne. Zamisli samo da je tako lepa iznutra.

- Onda bi bila dovoljno dobra za tebe?

- Nemoj da mi provodadžiš, tetka Esme. Kada je upoznaš, uopšte ti se neće svideti, veruj mi.

- Ali ti ćeš je preobratiti, tako da ću zanemariti prve utiske. Odmahnuo je glavom. - Zašto li žene uvek sve gledaju s lepše strane?

- Zato što ste vi muškarci takvi zloslutnici da to nikada ne radite. Dobro, evo, pretpostaviću da si ti možda izuzetak, pošto izgleda misliš da možeš da promeniš tu devojkicu nabolje.

- To je samo nada, ne mogu zasigurno da tvrdim da ću uspeli u svojoj nameri. No, ako uspem, biće moja štice u Londonu a ja ću se potruditi da joj nađem dobru priliku za udaju. Ne mislim ja da se ženim njome, naravno. Imam ja još nekoliko godina da uživam u momačkom životu pre no što i pomislim da se smirim.

- Pa zašto onda uopšte to radiš?

- Ako baš moraš da znaš, posredi je opklada. Jedan moj prijatelj je ubeđen da je Ofelija Rid nepopravljiva. Ja nisam tako siguran. Zato smo se opkladili.

- Trebalo je da pretpostavim - negodovala je Esmeralda.

Loša ti je to navika, sine moj, da tako lako prihvataš izazov. I zašto mi se čini da u ovom slučaju nećeš igrati pošteno?

- Ja? - široko se osmehnuo. - Nemoj tako. Ja bih to samo nazvao prednošću. Ali neko je morao da prihvati izazov. Ta cura se neće odreći loših navika bez malo pomoći, neće pošto ne misli da ima loše navike. Uzgred, stvarno kanim da ovo uspe, pa šta kažeš na to da nam se pridružiš u Alders nestu? Ti bi joj bila izvrsna garde dama.

- Zašto jednostavno ne ostanete ovde?

- Razmišljao je o tome na časak, ali onda je zavrteo glavom.

- Tvoja kuća nije dovoljno osamljena. Susedi su ti preblizu.

- Pa?

- Pa nemam nameru da je držim pod ključem. Ipak, želim da budem siguran da neće otići sa ovog malog izleta u prirodu. Cinjenica je da joj ne mogu mnogo pomoći ako odleprša.

- Kako god hoćeš - kazala je, slegnuvši ramenima, pa priznala: -Ta očeva ludorija, kako smo je sestre i ja zvale, stvarno mi je uvek bila čudna. Nikada nisam bila na Alders nestu. Nije nas zvao da idemo s njim, zapravo odlazio je tamo kako bi umakao od silne buke koju smo pravili u Norford holu.

- Ko bi rekao da si ti bila nestašno dete?

- Nisam to rekla - kazala je ljutito, ali smeđe oči su joj zaiskrile. - Larmu su uvek dizale moje sestre Džuli i Korintija... dobro, one su bile najglasnije. Ali znaš, tvoj otac je uvek započinjao kavgu. Ne bi prošao ni dan a da on ne zadirkuje neku od nas, ili da nas ne juri po kući i zamajava svojim vragolijama. Bar je napokon prerastao te svoje grozne sklonosti.

Rafael se zapitao hoće li ih on ikada prerasti. Tu je naviku nasledio od oca i još je uživao u njoj. Voleo je da zadirkuje svoju sestru Amandu, ali dušica je bila toliko naivna da prosto nije mogao da odoli.

- Krenućemo rano ujutru - kazao je zavrćući rukave i brišući čelo. - I nemoj da odaš Ofeliji kuda idemo. Ona i dalje misli da se vraćamo za London. - A onda je naposletku morao da pita, pogledavši u kamin, u kome je vatra i dalje divljala. - Je li ti stvarno toliko hladno, tetka Esme?

- Nije, samo hoću da se Vilijam oseća korisnim - priznala je šapatom, za slučaj da starac prisluškuje. - Pominjao je odlazak u penziju. Mnogo bi mi nedostajalo to staro momče. Imamo veoma malo posetilaca pa ne obigrava oko vrata kao nekada. Ali zato mi gomila cepanice.

Rafael se nasmejao. - Hoće li ti smetati ako malo otvorim prozor?

Široko mu se osmehnula. - Slobodno, samo izvoli.

6.

Tokom noći je padao sneg, ali nedovoljno da se zadrži na tlu. Ipak će neko vreme biti lepo. Još jedna okolnost koja je u Ofeliji izazivala sukobljena osećanja. Volela je sneg, ali nije mogla da podnese kad počne da se otapa i pretvara u bljuzgavicu. Naravno, navikla je da ga viđa samo u Londonu, pre nego što ga gust saobraćaj pretvori u lapavicu. Hajd park je obično bio posebno lep pod snegom, ali ni ta belina nije dugo trajala s tako mnogo čađi u gradu. No, makar će ovog jutra zasigurno moći da uživa u snegu, pre no što počne da kopni.

Njen kočijaš (i dalje ju je zabavljala misao da je to Lokov nasljednik) čekao ju je u predvorju. Obukla je svoj najlepší komplet za putovanja samo zbog njega, isti onaj koji je nosila za Dankana Maktaviša kada je pokušala da izgadi odnose s njim u onoj krčmi u Oksbou. S belom krznenom kapicom na plavoj glavici i u dugom plišanom bledoloplavom kaputu, s kratkim ogrtačem, obrubljenim istim belim krznom, znala je da izgleda predivno. U ogledalu na spratu je mogla da se uveri u to.

U tom je ruhu očarala Dankana, mada ne dovoljno da ga smekša. Nazvavši ga varvarinom očito je prevršila svaku meru. Bila je to vrlo nezgodna situacija, i jedna od njenih najboljih predstava, kako se njoj barem čini. Htela je da joj Dankan oprost i da se ponovo vere kako bi zaustavili govorkanja, pa da onda raskinu veridbu kao prijatelji, što je trebalo da urade i prvi put. Nije želela da on u potpunosti promeni loše mišljenje koje ima o njoj pa da kao svi ostali muškarci uобрази kako je zaljubljen u nju. To joj nipošto ne bi odgovaralo.

Pažljivo je uskladila svoju skrušenost s njegovim već lošim mišljenjem o njoj, a on joj je ponudio savršeno rešenje

njenu vlastitu nadmenost. Poslednja primedba mu je bila: „Nisam mislio da ću želeti da se takmičim sa svojom ženom za njenu pažnju.”

Tad ju je to iznerviralo, ali ju je sad - kad se spasla tog groznog braka i može ponovo da se provodi - prosto zabavljalo. Na primer, prijalo joj je što taj naočiti i imućni lord Lok izigrava njenog kočijaša. To zaista jeste veoma ljubazno od njega, razmišljala je, ili je bar nakratko mislila da jeste. Ali pošto je sinoć podrobno razmislila o tome, zapitala se zašto bi taj čovek preuzeo na sebe tako težak zadatak kad mu se ona čak i ne dopada.

On joj je to više puta jasno stavio do znanja na Samers glejdu. Naposletku je zaključila da on upravlja njenom kočijom jer ga je sestra ostavila na cedilu i sama se vratila u London. Dakle, on joj verovatno uopšte ne čini uslugu, kao što tvrdi. Sto joj sasvim odgovara. Ne želi da bude njegov dužnik.

Ipak, ne bi joj smetalo da se njeno ime poveže s njegovim, što će se i desiti ako neki poznanik vidi da on upravlja njenom kočijom kada stignu u London. A ljudi koje poznaje traže njenu kočiju... dobro, muškarci u svakom slučaju. To bi joj samo išlo u prilog budući da je njegova porodica veoma ugledna. Uostalom, ipak treba da nađe muža, i to po moguć- stvu pre kraja sezone.

Pošto joj nad glavom više ne visi pretnja „ugovorenog” braka, ovoga puta može da se posveti traženju pravog muškarca za sebe. Njeni kriterijumi nisu tako nerazumni. Zelela je samo da sretne muškarca kog njena lepota neće očarati istog trena, muškarca koji će se potruditi da je upozna, takvu kakva je, muškarca koji joj neće odmah obećavati večnu ljubav jer je nemoguće da je tako brzo zavoli. To uopšte nije tako teško, mislila je ogorčeno.

- Tu ste - kazao je Rafael s dna stepenica i dodao: - Zakleo bih ste da ste rekli rano.

Ofelija je stisla zube. Toliko o tome da će ga očarati kako bi zažalio zbog grubosti prema njoj. Jedva ju je i pogledao dok je oblačio zimski kaput preko širokih ramena!

Zapravo, bila je budna već satima jer je sinoć rano legla. Odlagala je silazak u salon samo da bi se svi ostali naspavali pre još jednog dugog dana koji će provesti u putu. Sledeći put će imati obzira za nekoga ko će umeti to da ceni.

- Bila sam iscrpljena juče - rekla je samo - inače bih sišla da upoznam vašu tetku. Hoću li imati tu čast pre no što krenemo?

- O, svakako, zapravo i ona ide s nama. Mislio sam da vam neće smetati da delite kočiju s nekim.

- Bojite se da budete viđeni sa mnom bez pratnje? - upitala je prezrivo Ofelija kad je došla do dna stepenica.

- Znao sam da ćete razumeti. Niko ne voli da mu se usluga obije o glavu.

- Ako uistinu taj neko čini kome uslugu. A sumnjam da vi to radite - kazala je hladno. - Zašto ne priznate da vas je sestra ostavila na Samers glejdu, tako da zapravo ja vama činim uslugu...

- Tako što me puštate da se vozim u vašoj lepoj toploj kočiji? - prekinuo ju je iznenađeno.

Osetila je da će pocrveneti. Dovraga! Nikada nije crvenela. Crvenilo na njenim obrazima boje slonovače izgledalo je kao osip. Nije joj lepo stajalo.

Pošto ju je zbunio, nije očekivao odgovor pa je produžio: - Hajde da lepo trpimo jedno drugo do kraja puta i sve zaboravimo.

- Dobro - odbrusila je. - Pošto će put kratko trajati, pretpostavljam da ću preživeti.

Pomislila je da je čula kako je jauknuo, ali nije bila sasvim sigurna.

Utom je jedna starica izašla iz salona i pridružila im se s mladom služavkom za petama, obe su bile obučene za put. Ofelija je pretpostavila da je to Rafaelova tetka. Pošto je bila

ušuškana ne samo u kaput već i težak ogrtač preko njega, kao i u debele vunene šalove oko glave, bilo je teško videti njeno anđeosko lice ispod tog pokrova.

- Vi ste sigurno leđi Esmeralda - upitala je Ofelija s osmehom i pružila ruku da se pozdravi. - Ja sam Ofelija Rid, drago mi je što...

- Govori glasnije, curo - kazala je Esmeralda mrzovoljno. - Znaš, prilično sam gluva.

- Rekla sam da mi je...!

- Ne moraš da vičeš - prekinula ju je Esmeralda. - Nisam još baš toliko gluva.

Ofelija se široko osmehnula. - Da vam pomognem da uđete u kočiju?

- Mojim nogama ništa ne fali, curo.

Ofeliju nisu vređale džangrizave primedbe ove dame. Bile su joj vrlo zabavne. - Onda dobro. Moja služavka je otišla ranije da potpali vatru. Treba da vam bude lepo i toplo.

- Odlično. Hvala vam na tome - kazala je Esmeralda pa se obratila batleru, koji je stajao pokraj nje: - Pazi na kuću, Vilijame. Mislim da se neću dugo zadržati.

- Svakako, moja gospo - odgovorio je batler dok je Esmeralda izlazila.

Ofelija je spazila da se Rafael lećnuo na tu tetkinu opasku. Da nije prezirala tog mladića, sigurno bi mu pokazala da saoseća s njim jer je dobro znala koliko stari ljudi umeju da budu teški zbog svojih boljki. Međutim, očito je pogrešno protumačila uzrok njegove nelagode jer, kada je pošla za Esmeraldom, on ju je zaustavio, čvrsto joj stegnuvši mišicu. To nije bio onaj Lok koji je uspevao da ostane pristojan čak i kad se ruga. To je bio ozbiljni Lok, đavo kojeg je sreća već dvaput ranije, kada je srdžba nadvladala i najmanji trag uljudnosti.

Šta je to, kog đavola, značilo?! - upitao je strogo i dodao u istom dahu: - I ne pomišljaj da koristiš moju tetku za svoje spletke. To neću tolerisati.

Trećnula je, pa shvatila. Ipak je imao najgore mišljenje o njoj. Sigurno se zaprepastio kada je video kako je ljubazna prema Esmeraldi, pomislila je podsmešljivo.

- Ma šta vam pada na pamet. Žao mi je što vas ispravljam, lorde Lok, stvarno mi je žao, ali, eto, ja volim stare ljude. Jedino oni ne pokušavaju da se nadmeću sa mnom niti da iskorišćavaju poznanstvo sa mnom. Zato ćemo se vaša tetka i ja sasvim dobro slagati, uveravam vas. Nema potrebe da strahujete da ću svoj otrovni jezik upotrebiti protiv nje. Ali što se vas tiče...

- Shvatio sam, nema potrebe da toliko objašnjavate - prekinuo ju je, ni približno oštro kao maločas. - Samo uđite u kočiju. Jedva čekam da se ovo okonča.

- Baš čudno - odlično se slažemo - odbrusila je dok je izlazila.

7.

Ofelija je imala izluđujuću naviku - njena reč je uvek morala da bude poslednja. Naravno, i sam je uživao u istoj toj navici, pa ga je zato njena toliko izluđivala.

Sumnje su počele da muče Rafaela. Dobro, već ih je imao, nekoliko, ali, dovraga, kada je video da ta žena komunicira s njegovom tetkom, silno se iznenadio. Ljubazna Ofelija bila je sušta suprotnost svemu što je dotad znao o njoj. I njegova tetka je to primetila, čak mu je to stavila da znanja kada je rekla Vilijamu kako je sigurna da se neće dugo zadržati.

Ofelijino objašnjenje je zvučalo prilično razumno, suviše razumno. Probudilo je u njemu sumnje koje ne bi smele da ga muče budući da zna kakva je ona spletkasičica. Jednostavno je ne poznaje dovoljno da bi utvrdio kada je iskrena a kada laže. No, kad je već kod toga, ona je sigurno umešna lažljivica, inače ne bi uspela da prođe nekažnjeno za polovinu zlodela kojajoj pripisuju.

Kasno sinoć je poslao pismo Sabrini pošto mu je tetka dala jednog svog slugu da odnese pismo i vrati odgovor. Sabrina poznaje Ofeliju mnogo bolje nego on jer je neko vreme provela kod Ridovih kada je otišla u London na svoje predstavljanje u društvu. Neko je spomenuo da su Sabrinina tetka i Ofelijina majka u detinjstvu bile prijateljice. U svakom slučaju, Sabrina sigurno ima mnogo duži spisak Ofelijinih zlodela od njega, a on hoće sve da zna pre no što započne svoj zadatak. Nada se da Sabrini neće trebati mnogo vremena da odgovori.

Proveli su još jedan dug dan na drumu, putujući kroz Daram i zašli duboko u Nortamberlend prema utočištu njegovog dede. Nije bilo pravo vreme za putovanje tako daleko na sever. Zapravo, uopšte nije bilo pravo doba godine za vožnju kočijama.

Rekao je Esmeraldi da spakuje korpu hrane za žene, tako da ne moraju nigde da svraćaju na ručak. I njemu je dala nešto da prigrize, mada mu je bilo teško da jede s rukavicama. Ipak, žalio je što nisu svratili u poslednju gostionicu pokraj koje su

jutros prošli, da se malo zgreje ako ništa drugo. Sto su severnije odmicali, bilo je sve više snega i vetar je bio oštiji.

Drugih gostionica nije bilo. Znao je da ih neće ni biti. Nest je na osamljenom delu visoravni, daleko od svih ostalih poseda. Ali naposljetku je ipak stigao do njega, kasno po podne, a dim se izvijao iz dimnjaka kao znak da je kućepazitelj tamo i da će se uskoro grejati kraj fine vatrice i izbiti studen iz kostiju. Međutim, najpre će morati nekako da se izbori s Ofelijinim gnevom, koji će prvi put biti opravdan.

Pripremio se za neprijatno sučeljavanje pa otvorio vrata kočije. - Najbolje je da požurite u kuću, moje dame - upozorio je. - Napolju je veoma hladno.

- U kočiji je pretoplo - požalila se Ofelija. - Toplota me je uspavala, a uopšte nisam bila umorna.

Ona je prva izašla iz kočije, uz njegovu pomoć. Nije požurila prema vratima kao što se nadao. Zagledala se u golemo plemićko zdanje pred sobom i ljutito upitala: - Gde smo to mi?! Kod neke druge tetke?!

- Ne, ovo je moja kuća.

- Ali zašto smo ovde stali? Sigurno nam nije ostalo još mnogo do Londona čim ste uspeli da nas dovedete ovamo pre mraka.

- Daleko smo od Londona, mila moja. Dobro došli na Alders nest.

Ta ju je vest zbunila pa se namrštila, a onda kada je pogledala iza kočije put jalovih vresišta, koja su se prostirala u ncdogled, namrštila se još više. Kada je letos boravio ovde, pogled je bio prekrasan, s vresom u punom cvatu. Međutim, trenutno je prizor bio veoma sumoran.

- Nadam se da si zadržao nekoliko sluga - kazala je Esmeralda dok joj je pomagao da siđe, pa ga upozorila: - Ja ne kuvam.

- Budi bez brige, tetka Esme. Tu je kućepazitelj, koji već godinama dobro održava kuću, još ga je tvoj otac primio u službu. Njegova žena mi je domaćica i kuva kad god sam ovde. Mislim da ima i nekoliko kćeri. Siguran sam da ćemo do večeras ili najkasnije do sutra imati solidnu poslugu.

Esmeralda je klimnula glavom i pohitala prema vratima, koja je Bartolomju Grimšod, sredovečni kućepazitelj, držao otvorena. Njena lepa mlada služavka pošla je za njom i u prolazu se zahvalno osmehnula Rafaelu. Jedva je to spazio, budući da su mu misli bile suviše zaokupljene Ofelijom.

Londonska lepotica se ukopala u mestu i sad je delovala veoma nepoverljivo.

- Zašto mi se čini da ćemo ostati ovde u dužoj poseti? -
zahtevala je da zna.

- Zato što hoćemo.

- Hoćemo vraga. Zahtevam da me odvedete u London, što ste i bili rekli da ćete uraditi.

- Možete da zahtevate šta vam volja. Ja ostajem ovde. I nipošto nisam rekao da ću vas odvesti u London, već samo da idemo u istom pravcu, i išli smo. Ovamo.

Pomogao je Sejdi da siđe iz kočije. Protrljavši snene oči, služavka ih je oboje zbunjeno pogledala, pošto je čula deo razgovora. Ofelija ju je zgrabila za ruku. - Ne idi tamo. Odlazimo.

Rafael nije obraćao pažnju na to što je Ofelija rekla, samo je krenuo prema vratima. Verovatno nije bila navikla da se muškarci tako ponašaju prema njoj, pa je ljutito uzdahnula. Međutim, Rafaelu nije padalo na pamet da se smrzava napolju kako bi odgovarao na njena pitanja.

- Lorde Lok - povikala je za njim, pa dodala glasnije:

- Rafaele! - A onda još glasnije: - Dovraga, Rafe, stanite smesta!

Nije stao, ali zastao je na vratima da se pozdravi s Bartolomjuom i da mu kaže: - Ostavite prtljag ispred pre no što smestite konje u... U stvari, odvedite konje odavde, neka zasada budu u vašoj kući. Pomoći ću vam da unesete kofere čim se malo zgrejem.

- Svakako, gospodaru - odgovorio je Bartolomju. - A koliko ostajete?

Da budem iskren, ne znam ni sam, ali trebaće mi po- sluga dok budem ovde. Vidite šta možete da uradite povodom toga. O, a dama koja diže ovu silnu larmu iza mene... Situacija je složena, nemojte obraćati pažnju na nju...

Čula sam to - prosiktala je Ofelija kad ga je sustigla. -I neću dopustiti da tako postupate sa mnom!

Kućepazitelj se žurno udaljio da izvrši naređenja. Ofelija se odmah okrenula i zapovedila svojoj služavki: - Ne daj mu da otkači moju kočiju.

Služavka je i sama već izgledala pomalo gnevno, pa je kratko klimnula glavom i odlučno pošla za Bartolomjuom. Rafael je znao da Ofelija time neće ništa postići, ali nije nameravao da stoji na studeni i čeka da ona to shvati.

Uzdahnuo je pa pružio ruku, pokazujući joj da pođe u kuću za njim. - Ofelija, ako se smirite, obećavam, sve ću vam objasniti, čim ostanemo nasamo. Ne želite valjda da sramotite moju tetku i pravite scenu. Zato vas molim za malo strpljenja jer

hoću prvo da se zagrejem. Vama je možda bilo toplo i udobno u putu, ali meni sigurno nije.

Zaputio se prema salonu, kuda je, bio je siguran, otišla njegova tetka. Zaustavilo ga je Ofelijino siktanje: - Ne usuđujte se da ponovo odete od mene!

Osvrnuo se i pogledao je. - Jesam li pomenuo strpljenje? / upitao je hladno. - Siguran sam da jesam.

- Zašto mislite da imam strpljenja? Nemam ga, znate. Nimalo.

- Onda pretpostavljam da ćemo morati da poradimo i na tome, te stoga možemo odmah da počnemo. Obratite pažnju, Ofelija. Ući ćete u salon, sesti i ćutati dok ostale prostorije ne budu spremne i dok se svi ne smeste.

- A ako to ne uradim?

- U tom slučaju mogu da zadržim za sebe razlog zašto ste ovde. Kad smo već kod toga, objašnjenje nije nužno...

- To nema smisla! - prekinula ga je. - Zadržite svoja glupa objašnjenja za sebe. Ja idem kući!

Okrenula se da pođe i umalo se sudarila sa svojom služavkom, koja se vratila i progundala: - Kućepazitelj neće ni da me čuje. Sluša samo zapovesti svog gospodara.

Rafael je čuo kako je Ofelija, čuvši to, tiho zarežala. Oholo se nasmejao. - Koja bi od vas dve upravljala kočijom kada bi moj čovek bio primoran da se ogлуši o moja naređenja?

Ofelija se okrenula i besno ga pogledala. Slegnuo je ramenima pa dodao: - Ako želite objašnjenje, a postoji jedno savršeno dobro, predlažem vam da me poslušate jer stvarno ne moram da objašnjavam svoje postupke. Naravno, to bi vas ostavilo u neznanju, pa biste tapkali u mraku tražeći izlaz, ali siguran sam da umete da se snađete.

- Ne verujem vam! - kazala je očajno.

- Strpljenje je vrlina. Pošto ga nemate, ni strpljenje niti kakve druge vrline, kad smo već kod toga, neka ovo bude prva koju ćete naučiti. Strpljenje, mila moja, počevši od ovog časa.

8.

Ofelija se i dalje pušila od besa. Vikont je sišao s uma! Zašto joj to niko ranije nije spomenuo?

Ljutito mu je gledala u leđa dok je grejao ruke ispred kamina. Ponašao se kao da ona uopšte nije tu, potpuno ju je ignorisao. Sedela je tako u salonu i vežbala strpljenje već sat vremena, kako joj se činilo, a da nikome nije uputila ni reč.

Esmeraldu su odveli na sprat čim joj se soba zagrejala. Rekla je samo nekoliko reči o Ofelijinoj srditoj ćutnji pre no što je otišla.

- Nemoj da se duriš, curo, ne stoji ti lepo. Igraj pošteno i izaći ćeš kao pobednica iz ovoga.

Šta je to značilo? Nije pitala jer je Rafael bio tu. Saznaće kasnije kad bude nasamo mogla da razgovara sa Esmeraldom jer ona očito zna šta se dešava. Opravdava li Rafaelova tetka to što on radi? Reklo bi se da opravdava, ali Ofelija se ipak nadala da nije tako. U tom slučaju bi imala još nekoga na svojoj strani osim Sejdi. Međutim, dok joj Rafael ne da to objašnjenje, kako joj je obećao, ona će ćutati, pa makar izludela od jeda.

Otpratili su dve služavke u odaje za poslugu. Sejdi se vratila da joj kaže da joj je soba spremna, ali Ofelija je samo odmahнула rukom, dajući joj znak da ode. Neće ona nikuda dok joj Rafael sve potanko ne objasni, a taj prokleti đavo ju je ostavio da čeka, namerno, bila je sigurna, mnogo duže nego što je trebalo.

Ključalo je u njoj. Kiptela je od besa. Još nikad nije bila toliko ljuta. Smišljala je kako da ga kazni za ovaj sramni postupak. I pokušala je da sama dokuči, a da ne pita ponovo, šta će ona tu. Nije znala čak ni gde su!

Ranije, dok je gledala kroz prozor kočije, prošlo joj je kroz glavu zašto putuju kroz tako pust predeo. S vremena na vreme ugledala bi poneku kuću, a onda su se one sasvim proredile. Međutim, pre no što je utonula u san, pomislila je da Rafael sigurno zna neke sporedne puteve kako bi izbegao gužvu u saobraćaju na ulazu u London. Međutim, na osnovu onoga što je videla napolju, a to je bilo samo pusto obzorje, ova nje- gova kuća je kilometrima daleko od ostalih kuća, tako da nije mogla ni da pretpostavi gde se nalaze.

Saznaće gde su i šta taj čovek ima na umu, zašto ju je doveo ovamo a ne njenoj kući. Uobražava li da je toliko važan pa misli da može da... Sta? Sta ga to stvarno pokreće?

Na pamet joj je padalo samo jedno, naravno: on je želi radi njene lepote kao i svi ostali muškarci, a zahvaljujući svom porodičnom ugledu, može potpuno da je uništi i da misli kako ne mora da odgovara za to. Hoće da je obruka? Da je ubedi da je voli kad je to sasvim nemoguće?

- Jesmo li se danas naučili strpljenju?

Ponovo je ošinula Rafaelova široka pleća ledenim pogledom. Kakav nadmen ton. Znao je da ima preimućstvo nad njom. Čak se nije ni okrenuo da bi je to pitao!

- Ne... Nismo! - Odbrusila je žustro, dok je kiptela od gneva.

- Šteta. - Krenuo je iz salona.

Na trenutak ga je samo gledala u neverici. Stvarno namerava da ode!

Skočila je, rešena da mu prepreči put do vrata. Međutim, kad su joj doneli poslužavnik s hranom, primakli su sto pred sofu na kojoj je sedela. Hranu nije pojela, i sad kad je skočila, udarila je kolenima o sto, tako da su šolja čaja i tacnica tresnuli na pod, a njoj se oteo glasan uzdah.

Rafael je smesta zastao. - Jeste li dobro? - upitao je, zvučeći iskreno zabrinuto.

- Jesam... Ne, nisam.

Mislila je na svoj gnev, ne na beznačajni udarac u kolena, a on je odgovorio, uzdahnuvši: - Sednite. Izgleda da ćemo na strpljenju raditi nekog drugog dana.

Nije htela da mu kaže da je pogrešno protumačio njen odgovor jer joj se činilo kao da se on premišlja i da će joj objasniti zašto su tu. Seo je na sofu na kojoj je ona sedela, mada na suprotni kraj. Ali okrenuo se prema njoj kad je ponovo sela.

- Sada ćete mi reći zašto sam ovde, a ne u Londonu?

- Svakako. Vi i ja ćemo...

- Znala sam! - prekinula ga je oštro. - Nameravate da me obrukate kako biste me prisilili da se udam za vas. E pa, neću....!

Njegov smeh je prekinuo ljutitu bujicu njenih reči. Delovalo je kao da se iskreno zabavlja. Da nije bila toliko ljuta, postidela bi se jer je očigledno pogrešila. On joj je to brzo potvrdio.

- Gospode bože, otkud vam ta grozna pomisao? - upitao je.

- Koji biste drugi razlog imali da me dovedete ovamo? - upitala je s manje žestine.

- Objašnjavao sam to pre nego što ste mi upali u reč. Ali pošto ste to već pomenuli, dozvolite da vas uverim da je prisustvo moje tetke garancija da iz vašeg boravka ovde neće proisteći nikakav skandal. Nećete biti ni najmanje obrukani, to vam obećavam.

- Dok moj otac ne čuje za ovaj vaš sramni postupak - rekla je.

- Kakav je to sramni postupak, mila moja? To što ste pozvani u kratku posetu porodici Lok? Što sam se lično zainteresovao da vas uvedem u društvo ove sezone? On to već zna. I'oslao sam mu pisamce pre no što smo napustili Samers glejd.

- U posetu? Bez mog pitanja?

- Odbili biste?

- Činilo se da očekuje samo jedan odgovor. Rado mu je dala drugi. - Da, odbila bih.

- A vaš otac?
- Ne, on bi me izgurao iz kuće - odvratila je, ne mogavši da prikrije ogorčenost.

Istog časa je zažalila zbog toga jer je Rafael samozadovoljno kazao:

- Tako sam i mislio.

Ali trebalo vam je moje odobrenje. - Podsetila ga je, pogledavši ga popreko.

To uopšte nije umanjilo njegovo samozadovoljstvo. Čak se osmehnuo dokju je ispravljao: - Zapravo, nije. Kao što ste nedavno saznali, prilikom prvih zaruka s mojim prijateljem Dankanom, potrebno je jedino odobrenje vaših roditelja. Nije pošteno, siguran sam da tako mislite, ali tako je.

Bio je ponovo bezbrižan, podrugljiv. Taj prokletnikje uživao dok joj je govorio da uopšte nema kontrolu nad vlastitim životom.

- Ovo zapravo nije vaš porodični dom — naglasila je. — I gde smo kog đavola?

- U Notramberlendu.

- Ali to je skoro u Škotskoj!

- Nije baš toliko blizu. Ovo je velika grofovija. Ali da, graniči se sa Skotskom.

- Dakle, slagali ste mog oca u pismu? - zaključila je pobedonosno. - Vaša porodica ne živi ovde. Kad mu kažem istinu...

- Još niste ni čuli šta je istina, Ofelija - prekinuo ju je, napokon pokazavši srdžbu. - Ali dok ponovo ne vidite oca, možemo se nadati da ćete mnogo bolje gledati na stvari.

- Hoćete reći vi možete da se nadate - kazala je i sama pomalo samozadovoljno.

- Ne - odgovorio je pažljivo. - Mislim da sam prvi put dobro rekao. Budući da nećete otići odavde dok stvarno ne budete promenili svoju ćud.

Glasno je uzdahnula na to. -Ne možete me držati zatočenu ovde.

- Zašto da ne?

Taj odgovor nipošto nije očekivala pa je skočila sa sofe i povikala na njega: - Zato što nemate pravo!

- Reagujete li uvek tako burno?

- Vi me provocirate do te mere da gubim strpljenje!

Coknuo je, nimalo zadivljen njenom jarošću. - Ja to ne radim. I razgovoraćemo bez ikakve glume, ako dozvolite, zato sednite, lepo se ponašajte pa ćete shvatiti da postoji veoma dobar razlog što ste ovde.

- Molim?

- Vaša sreća — kazao je jednostavno. — Ili ćete mi možda reći kako ste već toliko srećni da srećniji ne možete biti?

Nije bila nimalo srećna, ali tose njega uopšte nije ticalo.

- Sama ću se postarati za sopstvenu sreću, hvala lepo.

- Kao što ste se starali dosad? Tako što ste uništavali tuđe živote? To vas usrećuje? Ili unesrećuje druge? O, stanite, sigurno vas usrećuje izmišljanje glasina u kojima nema ni trunke istine. To vas sigurno ushićuje.

Osetila je kako joj obrazi crvene pa je kazala da bi se odbranila: - Sve što imate jesu tuđepriče. Ali kakve to veze ima s mojom srećom? I zašto biste vi želeli mene da usrećite? I što je najvažnije, kako vi možete da me usrećite kad vas prezirem?

- Stvarno?

Zurila je u njega u neverici. - Zar niste bili sigurni u to? Sumnjali ste? Posle svih onih grozota koje ste mi rekli na Samers glejdu?

Slegnuo je ramenima. - To što sam vas upozorio da ne izmišljate neistine o Sabrini i meni uopšte nije bilo grozno.

- Mislili ste da ću izmisliti nekakav trač a ja uopšte nisam nameravala da to uradim. Samo sam htela da je zaštitim, da ne bude povređena. Zbog silne pažnje kojom ste je obasipali, stvarno sam mislila da spavate s njom. A ako sam ja tako zaključila, verovatno bi i ostali. Međutim, umesto da ste mi lepo rekli da grešim, zapretili ste da ćete me uništiti samo ako to još jednom pomenem!

- S razlogom, s obzirom na vašu dobro znanu sklonost da izmišljate glasine.

- Što opet potvrđuje da nemate ništa iz prve ruke, zar ne? - odbrusila je pomalo ironično. - Ali smo zato ustanovili da vi, lično, možete da doprinesete mojoj sreći. Onda ćete me sutra odvesti kući.

Bez razmišljanja je odgovorio: - Ne, ne bih rekao. I nisam rekao da ću vas ja usrećiti. Ipak, pomoći ću vam da sami nađete sreću, da budete zadovoljni sobom, da se tako izrazim.

- Ja sam zadovoljna sobom! - prosiktala je.

- Da, tako i zvučite, stvarno vam kažem - rekao je ustajući.

- Kuda ste pošli? - nabusito je zapitala.

- Da nađem večeru i da se dobro naspavam. Imam osećaj da me sutra čeka naporan dan.

- Ali niste završili!

Izvio je obrvu. - Zar nisam? Pa, evo, ukratko ću vam objasniti, mila moja. Pretvorićemo vas u dobru, brižnu ženu, koju će ljudi želeći da vide u svom društvu. Uopšte ih neće oduševljavati vaša zanosna lepota već samo to koliko ćete biti

mili i dragi. Kad me budete uverili da smo uspeli, tada ću vas odvesti kući.

34.

Sastanak s Ofelijom je protekao mnogo bolje nego što je očekivao, razmišljao je Rafael dok je ležao u kitnjasto izrezbarenom krevetu od hrastovine u odajama vlasnika imanja. To što je ostavio Ofeliju Rid bez teksta nije mu mnogo koristilo, uli bilo je zabavno, nema sumnje. Ako ništa drugo, postigao jc da ostatak večeri ne mora da provede u njenom društvu.

Otišla je na spavanje. Uverio se u to pre no što je i sam legao. Uostalom, mogla je da pobegne u hladnu noć, što bi bilo veoma glupo, samo da bi mu napakostila. Međutim, nije spavao spokojno kao što se nadao.

Nije smeo dopustiti da zbog njene srdžbe počne da se brani i o svemu joj prećuti. Nije nameravao da taji opkladu s Dankanom. Međutim, mora li ona uopšte da zna kako ga je na misiju da napravi bolju osobu od nje podstakla opklada? Ne mora. Ono što joj je rekao trebalo bi da im bude dovoljno da zajedno rade na tome. Kad se ona odljuti. Kad prizna da njeno ponašanje osuđuju svi, osim, naravno, nje same. Dankan je bio u pravu. Ona očito misli da nema čega da se stidi, da njenom ponašanju ništa ne fali. Ali možda nikada nije zastala i zapitala se kako drugi vide njene postupke. Gospode bože, je li on to nalazi opravdanja za nju? One proklete sumnje ponovo ga opsedaju.

Nije računao da će biti tako teško ne obraćati pažnju na njenu izuzetnu lepotu. Radije bi joj se divio nego je prezirao. Radije bi joj zapužio usta poljupcima nego... dovraga, otkud je došla ta misao?! Bilo mu je jasno. I morao je svim silama da se potruđi da ona večeras ne primeti koliko ga privlači. Međutim, bio je siguran da je to samo zbog njenog izgleda. Sad kad zna u čemu je problem, najbolje bi bilo da... da, to bi uspelo, pomislio je samovereno. Nemoj uopšte da gledaš u nju. I sve će biti u redu.

Okrenuo se i udario jastuk pesnicom, zgrožen mislima koje mu nisu dale da spava.

- Zašto ovo radite?

Rafael nije zastao na putu ka trpezarijskom stolu, niti je pogledao u Ofeliju, koja je sedela tamo sama. Napala ga je

čim je ušao u prostoriju. Zapitao se koliko ga je čekala da dođe. Na njenom tanjiru ostala je samo korica tosta.

- Imate li nešto protiv da najpre doručujem, pre nego što počnemo?

- Imam.

- Onda je ovo odlična prilika da vežbate jučerašnju lekciju, zar ne?

Čuvši njegov glas, Nan je ušla sa ovalom punim hrane. Ona i Bet, njena majka, stigle su juče da posluže hladnu večeru. One su dobre seljanke, voljne da pomognu.

- Nije nam ostalo bogzna šta, gospodaru - upozorila je Nan pre no što je spustila oval pred njega. - Otac je otišao na pijacu da napuni ostavu, ali verovatno će se vratiti tek kasno uveče ili sutra. Imao je namirnica dovoljno za dva-tri dana, ali ništa posebno.

- Ne morate se izvinjavati - osmehnuo se Rafael devojci.

- Znam da nas niste očekivali.

Klimnula je glavom i žurno se vratila u kuhinju. Ofelija je lupkala prstima po stolu. Zurio je u njih.

- Ja to ne bih nazvao strpljenjem - kazao je svojoj gošći.

- Već sam vas upozorila da nemam strpljenja. To je jedna od mojih mana i nije mi teško da to priznam. Uopšte nemam strpljenja.

Ako ništa drugo, govorila je smireno, ali ne zadugo. - Priznajete da je to mana. Da li biste voleli da je se otarasite?

- Naravno da bih, ali za to mi ne treba vaša pomoć - odbrusila je.

Namazao je puter na komad sveže pečenog hleba, lepo porumenelog. - - Koliko imate godina? Osamnaest? Devetnaest? I još niste ovladali strpljenjem? Stvarno vam treba pomoć. Nemam ništa protiv da izigravam učitelja.

- Hoćete reći da izigravate đavola, zar ne?

Pogledao ju je i tiho se nasmejao. - Davali su mi i gora imena, i da, i siguran sam da ćete vi smisliti neko još gore pre no što završimo. Ali u međuvremenu ćete ljubazno prihvatiti moju pomoć.

Prezrivo je frknula.

Nasmejao se glasnije. - Dobro, ne baš tako ljubazno.

Streljala ga je pogledom. Slegnuo je ramenima i više nije obraćao pažnju na nju, ili se bar trudio. Ako ništa drugo, može da gleda u hranu. Dovraga, ona jutros prosto blista u toj ružičastoj haljini od tila obrubljenom čipkom boje jorgovana, s besprekornom frizurinom, koja joj je izgleda omiljena: čvrsto podignuta kosa skupljena u punđu, šiške preko čela i nekoliko savršenih uvojaka na slepoočnicama. Zapitao se da li baš

uvek izgleda tako lepo. Srdžba zasigurno ne umanjuje njenu lepotu.

Pošto je još nekoliko minuta lupkala prstima po stolu, upitala je: - Gde vam je tetka?

- Sigurno se skriva od vaše teške naravi.
- Morate li da me vređate baš svakom rečju? - prosiktala je.
- To sam uradio? Pitam se zašto.

Video je kako obrazi počinju dajoj crvene. Rumenilo joj je lepo stajalo. Pitao se zašto se ne šminka i ne stavlja rumenilo... Ne, dobro je što to ne radi. Ta žena je prelepa takva kakva je.

Malo je popustio i odgovorio: - Neće se pojaviti do podneva, kao i obično. Siguran sam da je budna. Samo uživa provodeći jutro sama u svojoj sobi, plete. A i strastven je čitalac. Zato više voli samoću. Ne sumnjam da joj je jedan kofer sigurno pun knjiga.

- Hvala, ali ne treba mi toliko informacija.
- Niste navikli na jednostavne razgovore koji se ne vrte oko vas?

Još više je pocrvenela. A-ha! Najzad je nešto narušilo tu njenu blistavost i učinilo je običnijom. Očigledno se zbog toga ne šminka. Previše crvenila izgleda kao osip na njenim bledim obrazima.

Ne bi li prestao da razmišlja o njenom izgledu, rekao je: - Nadali ste se da ćete je nagovoriti da pređe u vaš tabor? Zalud se trudite. Čvrsto je na mojoj strani.

Nije to porekla. - Nemoguće je da odobrava ovo što radite.

I ne mora. Zna da imam blagoslov vaših roditelja, i to joj je dovoljno. Trebalo bi da i vama to bude dovoljno.

- Blagoslov koji ste nepošteno dobili iskoristivši smešnu slabost mog oca na titule koje su više od njegove.

Čuo je ogorčenost u njenom glasu, i to nije bio prvi put da je čuje kako s gorčinom pominje oca. Izgleda da ga i ne voli baš mnogo. S druge strane, ni grof od Derviča sigurno ne gaji veliku ljubav prema njoj čim je pokušao da je gurne u brak koji ona očito nije želela.

Nije očekivala odgovor i nekoliko minuta je ćutala. Prestalo je čak i lupkanje prstima po stolu. Međutim, zurila je u njega, zbog čega se osećao veoma nelagodno. Uostalom, neobuzdano je očijukala s njim na Samers glejdu pre no što se ponovo verila s Dankanom. Zato joj je rekao da u njegovoj famliji muškarci jure žene i ne dozvoljavaju da žene jure njih. Očigledno ju je privlačio, inače se ne bi trudila da je primeti. Bilo je to pre nego što ju je spustio na zemlju jer su ga silno razbesnele njene aluzije na to da on spava sa Sabrinom.

Bio je grub prema njoj i otad ga ne voli. Nije da on nju voli, ali ta obostrana netrpeljivost samo će im otežati ostvarivanje cilja. Međutim, nema nameru da je šarmira samo da bi olakšao ovaj zadatak. Dovraga, ne! Ionako se muči da ne obraća pažnju na njenu lepotu i još mu samo fali da mu ona i u trepće tim lepim plavim očima.

Naposletku je rekla: - Ako ste doručkovali, volela bih da čujem odgovor na pitanje koje sam vam prvo postavila.

Bio je usred doručka, ali ona je postavljala toliko pitanja, na koja joj nije odgovarao, tako da je samo rekao: - A ono glasi?

- Zašto mi ovo radite?

- Aha, opet to. Pa, ima više razloga.

- Navedite samo jedan.

- Niko vas ne voli, osim gomile muškaraca koji još nisu shvatili da ste goropadnica.

- Nisam goropadnica. Ali to nema nikakve veze s vama i zato mi navedite drugi razlog.

- Dobro, veoma mi je čudno da neko tako lep može da bude tako nesrećan. Dao sam sebi zadatak da to ispravim, biće to moje dobro delo ove godine, nazovimo ga tako. I ne bih se složio s vašim odgovorom na prvi razlog koji sam naveo. Naklonjen sam gubitnicima, uvek sam bio, i pomažem im kad god mogu. A u vašem slučaju, mogu.

- Dobro je poznato da štitite gubitnike - priznala je. - Čak sam i ja to čula. Ali ja nisam gubitnica! A to što mislite da jesam...

- Jeste, naravno da jeste, mila moja - prekinuo ju je smireno.

- Navedite mi samo jednu osobu koja vas voli, osim vaših bližnjih i one gomile budala koje smo maločas pomenuli.

- Moja služavka - odbrusila je oholo jer joj je to prvo palo na pamet.

Zakolutao je očima. - Služavke se ne računaju.

- Idite dođavola - rekla je, iznenadivši ga što je ustala od stola i krenula.

- Kuda ćete?

- Idem kući, peške - odgovorila je i ne osvrnuvši se.

Zasmejao se. To ju je zaustavilo pre no što je došla do vrata.

- Ozbiljno vam kažem - okrenula se prema njemu, u slučaju da sumnja u njene namere. - Naći ću nekoga ko će mi pomoći da se vratim u London.

- Siguran sam da hoćete, ali verovatno ne pre mraka. A šta ćete onda? Osim što ćete se smrznuti ili izgubiti i slediti.

Nakostrešila se od besa. Sažalio se na nju i rekao: - Vratite se, sednite i objasniću vam zašto to nije tako dobra zamisao.

Dodite, pojedite još parče tosta - dodao je kad je prošla pokraj njega idući ka drugom kraju stola.

Nije se obazirala na njegovu ponudu. Podigla je stolicu sa koje je maločas ustala, snažno lupnula njome o pod da iskaže svoju srdžbu, u slučaju da je on ne uviđa, pa posle svega smerno sela na nju.

- Slušam - progundala je.

S teškom mukom se suzdržavao da ne prasne u smeh. Najpre je uzeo zalogaj tosta koji je još držao u ruci. Zbog toga je, naravno, morala još malo da pričeka odgovor, a već su bili ustanovili da joj strpljenje nije jača strana. Međutim, njene scene su zaista bile zabavne, jer su bile iskrene, ne odglumljene. Imao je osećaj da je navikla da tako isteruje svoje. Dodaće pridev razmažena dugom spisku njenih mana.

-I? - procedila je, gledajući ga još ljuće.

Ponovo je pogledao u tanjir pa odgovorio: - Jesam li zaboravio da pomenem koliko je Alders nest daleko? Moj deda je kupio ovaj golemi komad zemlje duboko u divljini Nortamberlenda baš zato što je veoma daleko od ostalih poseda. Pritom je sagradio kuću nasred imanja.

- Zašto? - upitala je znatiželjno.

- Odlično pitanje, i naša porodica se mnogo puta to pitala. Hteo je da sagradi neko utočište za sebe, dovoljno daleko da porodica najpre dobro razmisli pre no što odluči da ga poseti. Otvoreno je to rekao. U to vreme kuća mu je bila puna nepodnošljivo bučne dece.

- Nije mu trebalo ovako golemo zdanje samo da bi imao kuda da pobegne.

- Naravno da nije, ali on je bio vojvoda - kazao je Rafael, široko se osmehnuvši. - A skromna kućica ne dolikuje jednom vojvodi.

- Držao je ovde ljubavnicu, zar ne? - upitala je lukavo.

Dobro je da je već bio progutao zalogaj jer bi se udavio. - Gospode bože, neshvatljivo je kako vaš mozak radi. Ne. Obožavao je svoju ženu i decu. Nikada ih nije dugo ostavljao same. Samo mu je trebalo malo samoće i mira, nedelju-dve godišnje.

Slegnula je ramenima bezbrižno, kao da nije uvredila njega i njegovu porodicu svojim neosnovanim nagađanjem. - To je bila samo pretpostavka.

- Ne, to je bio neposredan pokazatelj vaše čuvene zlobe.

Glasno je uzdahnula. - Nije tačno!

- Pošto ne znate moju porodicu, a zasigurno ne mog dedu, to je podla kleveta koju nazivate „pretpostavkom“. Uzgred,

ako čovek već ima ljubavnicu, sigurno je neće smestiti negde nakraj sveta pa da mora putovati danima ne bi li došao do nje.

- Pretpostavljam da govorite iz iskustva.

Opet je to uradila. Da li je uopšte svesna toga? Jesu li pakost i zajedljivost toliko ukorenjene u njoj da i ne ume drugačije da se ponaša?

Pročitala mu je misli. - Ma dajte, ne očekujete valjda da budem ljubazna prema vama? Nisam još ni počela da vas vređam. Strpite se, tek se spremam.

Jedva je uspeo da se ne nasmeje. Gospode bože, nije računao na to da je domišljata. - Naravno da ne očekujem da budete ljubazni... Još ne. Na tome radim ja, sećate se? Ali, da, govorio sam iz iskustva. Uostalom, ja sam čuveni razvratnik ili možda niste čuli za to?

- Čula sam. Samo nisam poverovala.

- Zašto?

- Zato što ćete biti sledeći vojvoda od Norforda - kazala je uštogljeno. - Što znači da ćete biti mudri i nećete dozvoliti da vam neki skandal ukalja ugled.

- Aha, shvatam. Mislite da je skandal ako neoženjen čovek ima ljubavnicu?

Namrštila se. - Pretpostavljam da nije, ali ja sam mislila na oženjenog čoveka.

- Nema veze, mila moja. Možete slobodno priznati da uopšte niste mislili. Za vas to nije nimalo neobično, zar ne? Da nešto kažete a da prethodno ne razmislite o tome?

Opet ono lepo rumenilo. Moraće da se potruži da je još više razljuti ne bi li opet video ono jarko rumenilo poput osipa na njenom licu.

Prosiktala je: - Ako mislite da ste me dovoljno ocrnili, vratimo se glavnoj temi.

- Mislite na to zašto ne bi bilo dobro da idete pešice odavde?

- Dobro, i na to. Ne mislite da ću poverovati da je ova kuća toliko daleko da nigde u susedstvu neću naći nikoga da mi pomogne?

Grohotom se nasmejao. - Nema susedstva. Ali možete slobodno da pitate poslugu. Reći će vam da je Bartolomjuova kuća, sagrađena za kućepazitelja, jedina kuća u krugu od oko osamdeset kilometara, a najbliža pijaca je mnogo dalje, ili niste čuli da je Nan pomenula kako njenog oca neće biti celog dana jer je otišao na pijacu?

- Ovo je nepodnošljivo!

- Pa zato sam vas i doveo ovamo, a ne na neko svoje drugo imanje. Ovde slobodno možete do mile volje da lutate po kući i okolini.

- I ne morate da me držite pod ključem?

- Tačno tako!

Trepnula je. - Nisam to ozbiljno mislila.

- Znam, ali ja jesam. Najozbiljnije. I što pre shvatite da šta nameravam da vam pomognem, to ćemo pre oboje otići odavde.

- A kako to nameravate da mi pomogneta? - upitala je sarkastično. - Da ne otvarate ovde školu šarma, pa morate da otimate i učenice za nju?

- Ne budite smešni.

- Čitava vaša zamisao je smešna, ali ako već nema učionice, kažite mi bar plan rada.

- Još se nikad nisam latio ovako teškog zadatka, zato je najbolje da idemo polako, korak po korak, pa ćemo videti.

„Težak zadatak“, to ju je zbolelo. - Pošto očigledno smatrate da sam izgubljen slučaj, zašto ne priznate grešku i lepo me odvedete mojoj kući?

- Da mislim da ste izgubljen slučaj, ne bismo bili ovde. I ne dolazi u obzir da vas vodim kući... Ne još.

Zaškrgutala je zubima. - Još niste odgovorili zašto ste rešili da mi se umešate u život. Je li vam možda palo na pamet da volim što sam ovakva? Da ne želim da se promenim?

- Koješta. Nesrećni ste i zato nastojite da unesrećite sve oko sebe. To je toliko očigledno, Ofelija, i dete bi to videlo. Dovraga, ne usuđujte se da zaplačete!

Istrčala je iz trpezarije, uspešno skrivajući suze. Nije pokušao da je zaustavi. Proklete suze! Iskrene ženske suze bile su mu slaba tačka, i nije želeo da ona to sazna i iskoristi protiv njega. Međutim, nije očekivao da će odmah shvatiti zašto je takva kakva je. Pitanje je; šta ju je načinilo takvom?

10.

- De, de, prestanite - kazala je Sejdi strogim, majčinskim tonom kada je ušla u Ofelijinu sobu. - Oči će vam se zacrveneti.

Ofelija se pridigla na krevetu, uplakana. Nije znala otkuda te suze, ali osećala se bolje pošto se malo isplakala.

- Crveno će dobro ići uz ovu haljinu - našalila se.

- Crveno vam nikako ne stoji. Nije vaša boja, mila. I zbog čega plačete, treba li da pitam? Juče ste bili toliko ljuti da niste hteli ni da razgovarate sa mnom, a sad ponovo plačete?

On nije dobar čovek. Ne mogu da verujem da sam uopšte bila pomišljala da se udam za njega.

- Naslediće veliku titulu - kazala je Sejdi.
- Kao da ja marim za titule. Titule su važne samo mom ocu.
On neće pristati na zeta čija titula nije viša od njegove.

- Znae, čak sam i ja čula govorkanja o njemu kad se vratio u grad. Pričalo se da je slomio srce mnogim devojkama kada je otišao, a tek njihovim majkama! I to ne samo zbog titule i bogatstva već zato što je vrlo šarmantan.

Ofelija je prezrivo frknula. - U mom društvu nije.

- Onda vas je sigurno privuklo vikontovo lepo lice. Pravi je lepotan.

Ofelija bi to rado porekla, ali nije mogla. To ju je samo još više razbesnelo, da tako naočit muškarac može da bude takav oholi nitkov.

- Jesi li uspela?

Poslala je Sejdi da otkrije kuda su odvezli njenu kočiju. Nije mislila da bi ona ili Sejdi mogle upravljati njome, ali mogle bi otići na konjima, ili je bar postojala ta mogućnost pre nego što je saznala koliko su duboko u divljini.

- Kočija je u štali - odgovorila je Sejdi. - Ali nema konja. Upozorio je sluge da ne razgovaraju s nama o odlasku.

- To me ne iznenađuje - uzdahnula je Ofelija. - Znaš, ne možemo nikako otići odavde.

- Toliko sam i sama shvatila. Ali koliko će nas zadržati?

- Dok ne prizna da je prevršio svaku meru jer me je doveo ovamo.

- Dakle, nije vas doveo ovamo da bi vas obrukao? Ofelija se ponovo rasrdila. -I ja sam to pomislila, ali grdno sam se prevarila. Čak mu se i ne dopadam! Zato mi uopšte nije logično da hoće da mi pomogne.

- Da vam pomogne? - upitala je namršteno Sejdi. - Pobegao je s vama. Volela bih da znam kako to može da vam pomogne.

- Namerava da mi pokaže koliko sam zla, grozna osoba - odvrtila je zajedljivo Ofelija. -I čini mi se da će biti zadovoljan tek kad se sasvim promenim i postanem toliko dobra i mila da ti se život smuči.

Sejdi se gromoglasno nasmejala. - To vam je rekao? Kakva bes...

- Bio je ozbiljan.

- E pa, onda mu pokažite da umete da budete veoma mili.

- Neću!

- Znam da ste previše ljuti da biste to uradili, ali ako će mis to odvesti kući... Ma nema veze. Ionako ne verujem u to. Jeste li sigurni da nije potajno zaljubljen u vas, pa vas je doveo

ovamo da vam se udvara i da vas osvoji? To mi zvuči mnogo vorovatnije. Vas dvoje ste ionako loše počeli.

- I nastavili još gore. Priznao je da me prezire, Sejdi. Nije baš zvučala uvereno. - Znete, to bi mogla da bude samo taktika. Veoma star trik.

- Kakav trik?

- Hoće da pomislite kako ne možete da ga imate – kazala je mudro Sejdi. - Kod nekih ljudi to pali pa još više žele nekoga.

Ofelija je prezrivo frknula. - To kod mene ne bi upalilo.

- Ali on to još ne zna.

Ofelija se namrštila. Možda bi trebalo da razmisli o tome... Ma ne, to je besmisleno. Ali s druge strane, Rafaelovo objašnjenje je još besmislenije. Hoće da je promeni? A ne zna ama baš ništa o njoj i njenim pobudama?

Odmahnula je glavom i rekla služavki: - Veruj mi da znam kad muškarac skriva osećanja prema nekoj ženi. Lok ne prestaje da me vreda. Naslađuje se kada mi govori da me niko ne voli. Rekao mi je da sam pakosna i zla. Neprijatan je isto kao Mejvis. Čak me je nazvao goropadnicom!

- Znete da ponekad umete da bude pomalo goropadni.

- S razlogom! Toliko mi se smučila sva ta neiskrenost, a ima je sve više otkako je počela sezona. Svi su toliko neiskreni da više ne mogu da verujem nikome... Dobro, osim tebi i majci. Osim toga, znaš da je bar pola svega što kažem ili uradim namerno. Ponekad jednostavno ne mogu da obuzdam tu gorčinu.

- Znam. - Sejdi je sela pokraj Ofelije i zagrlila je.

- Boli.

- Znam - tešila ju je Sejdi i dodala pre no što su suze ponovo potekle: - Jesam li vam rekla da pada sneg? Došla sam to da vam kažem.

- Stvarno?

Ta vest bi inače oduševila Ofeliju. Volela je da gleda kako pada sneg. Međutim, trenutno je bila suviše pometena da bi uživala u jednom od svojih retkih zadovoljstava. Ipak je pogledala put prozora, prekrivenih prozirnim belim zavesama, kroz koje je svetlost ulazila u sobu. Bilo joj je krivo što jutros nije rekla Sejdi da skloni zavese, umesto što joj je rekla da se ne zamara pošto ionako nema šta da se vidi.

Dobila je sobu na uglu, s mnoštvom prozora, koji su gledali samo na pust krajolik. Soba je bila praktična, mada ne sasvim nameštena za ženu. Ako je istina da je Rafalov deda dolazio na Alders nest samo radi samoće, onda su sve spavaće sobe verovatno kao ova. Nije bilo toaletnog stočića, ali tu Nti bili

prekrasan radni sto od trešnjeva drveta, s izuvijanim irzbarijama po rubovima i nogarima, i tapacirana stolica. Između prozora pokraj jednog zida nalazila se velika udobna lotelja za čitanje. Uz drugi zid stajali su dug kredenac s knjigama i visok ormar s ogledalom na vratima. Lampe na noćnim stočićima pokraj bračnog kreveta bile su jednostavne, ali uveče su fino osvetljavale sobu.

Ceo pod je bio zastrt šarenim tepihom smeđih i ljubičastih tonova. Zahvaljujući njemu i mermernom kaminu mogla je da hoda po sobi bosa. Po zidovima su visile slike različitih prizora: dece kako se igraju u polju, prometne gradske ulice, žcne tužnog lica, vaze sa samo jednim cvetom i još mnoštvo drugih. Slike su sobu činile prijatnom.

Pravo je rasipništvo potpuno namestiti toliku kuću, a bila je prevelika da bi samo jedan čovek uživao u njoj nekoliko nedelja godišnje. Čula je da su Lokovi veoma bogati. Sigurno jesu. Mada to njoj uopšte nije važno. Što se nje tiče, njihov naslednik može i da se udavi u svom silnom novcu, nije je briga.

Odolevala je, koliko je mogla, da ne pogleda napolje. Prišla je najbližem prozoru, sklonila zavesu, pa se zagledala u snežno nebo. Pahulje su bile veoma krupne. Kad je pogledala naniže, ugledala je tlo skoro sasvim pokriveno snegom.

- Divno je - kazala je.

Sejdi je stala kraj nje da uživa u tom prizoru. - I mislila sam da će vam se svideti.

- Ako ništa drugo, sneg je dovoljno dubok da sakrije ovu pustaru.

Kuvarica kaže da je ovde prekrasno kad je vres u punom cvatu. Možete li zamisliti da svud okolo vidite samo vres koliko vam pogled seže?

- Pretpostavljam da i to lepo izgleda - priznala je Ofelija, mada je cveće ni približno nije oduševljavalo kao sneg.

- Ako nastavi tako da pada, do sutra će sve biti zaodenuto debelim savršeno belim pokrivačem - predviđala je Sejdi.

E to je već zanimalo Ofeliju. - Misliš? - upitala je ushićeno.

- Na severu smo, a tu sneg ume i da se zadrži neko vreme. Pada veoma gust sneg i ne bi me čudilo da nastavi i preko noći. Da vam otpakujem toplu odeću?

Sejdi ju je dobro poznavala. Ofelija je volela da hoda po tek palom snegu, dovoljno dubokom da ostavlja tragove u njemu.

- Možeš slobodno da raspakuješ i sve ostalo - kazala je Ofelija uzdahnuvši.

Nije joj dopustila da to sinoć uradi jer je bila uverena da neće ostati. - Mislim da nećemo otići... Bar ne za još koji dan -

kazala je, pa se okrenula prema Sejdi i širom otvorila oči da služavka može dobro da ih pogleda. - Nisu crvene, zar ne?

- Nameravate da se vratite u borbu? - nagađala je Sejdi.

Ofelija nije porekla da namerava ponovo da potraži Rafaela, sad kad ponovo vlada svojim emocijama. - Samo mi reci jesu li crvene.

Služavka je coknula pa rekla: - Možete i sami da pogledate. Tu je ogledalo koje vam nije neprijatelj.

- Sejdi - upozorila ju je Ofelija.

- Nisu nimalo crvene. Šteta. Ne bi mu naškodilo da zna da ste plakali. Malo krivice čini čuda muškarcima.

- Zna da sam plakala - odgovorila je mrzovoljno Ofelija. - Ali muškarac mora da ima savest da bi osetio krivicu. Đavoli je nemaju, u to sam sigurna.

11.

Ofelija isprva nije ni primetila Rafaela u salonu, iako ga je tražila, a on je sedeo tu na sofi. Međutim, zavese su bile razmaknute s dugog niza prozora na pročelju kuće. Osmehnula se kada je videla da sneg i dalje pada.

- Jeste li bolje? - upitao je Rafael.

Spazila ga je na sofi. Osmeh joj je iščezao. Upravo je spuštao knjigu na krilo. Nije nosio kaput, verovatno jer je vatra buktala u kaminu. Esmeralda je sedela na drugoj sofi. Salon jc bio prostran, s tri sofe i garniturom udobnih fotelja. Starica je pogledala preko ruba knjige i klimnula glavom Ofeliji.

- Jutro, curo. Je li još jutro? Sigurno je odavno prošlo jer sain već ogladnela. Ne doručkujem, znaš. Ali to samo znači da ne mogu predugo da čekam ručak.

Ofelija se ponovo osmehnula Rafaelovoj tetki. - Čula sam larmu u kuhinji, tako da verovatno nećete još dugo čekati, gospođo Esme.

- A-a? - upitala je Esmeralda jer nije baš sve čula. - Idem ja da ih požurim i da pričekam u trpezariji. Hoćeš sa mnom?

- Doći ću za minut - kazala je Ofelija malo glasnije, nastojeći da ne viče. - - Hoću najpre malo da porazgovaram s Viišira nećakom.

Zašto mi to zlokobno zvuči? - upitao je Rafael čim je Esmeralda izašla iz salona.

- Šalite se, lorde Lok, a nije za šalu.

- Uopšte se ne šalim, a vi samo vičete, besnite i vajakate se otkako smo došli ovamo.

- Sve s dobrim razlogom, ili stvarno mislite da treba da vam zahvalim što me držite zatočenu ovde?

Ispustio je dug bolan uzdah, licemerno, bila je sigurna. - Dođi, sedni. I zovi me Raf. Svi prijatelji me tako zovu. - Oštro ga je pogledala, na šta se on nasmešio sebi u bradu pa dodao: - Čak me i neprijatelji tako zovu. Ne, stvarno ti kažem. A ja ću tebe zvati Feli ako ti ne smeta. Ako budemo manje zvanični...

- Smeta mi.

- Šteta. Ali kao što sam hteo da kažem pre no što si me drsko prekinula, što manje...

- Stvarno mi smeta - prekinula ga je opet. Iako je nije bilo briga što ga nervira, ovoga puta nije nameravala da popusti pa je rešila da objasni: - Tako su me prozvali prijatelji u detinjstvu. Nadimak mi nije nimalo smetao jer sam tad mislila da su mi stvarno prijatelji, ali otkrila sam da nisu. Taj nadimak me podseća na laži i prevare, i svaki put kad ga čujem, prisetim se bolnih uspomena.

Nije očekivala da će ga zaprepastiti i ostaviti bez reči, ali on stvarno nije imao šta da kaže na to, pa ju je gledao zbunjeno i... sažaljivo? Neka mu ne pada na pamet da je sažaljeva. Ona to neće trpeti.

Malo se pribrao i upitao: - Jesi li stvarno imala tako... neobično detinjstvo?

- Nemoj da zabadaš nos - upozorila ga je. - Stvarno ti kažem.

Slegnuo je ramenima. - Pa, ovo stvarno neće uspeti. Ime Ofelija mi je nekako previše zvanično, a kao što sam već govorio, dvaput ako se sećaš, postićićemo mnogo više, i bićemo mnogo brži, ako budemo manje formalni. Kako ti se čini Felija? Ne, smislio sam! Fil. Pomalo zvuči kao muško ime, ali...

- Dosta je! - prosiktala je. - Felija je u redu.

- Tako sam i mislio. - široko se osmehnuo.

Pogledala ga je mrko. Uzvratio je pogledom nevinaščeta. Koristio je žalosno lošu taktiku, ali je bar bila očigledna. On, zapravo, nije pokušavao da je pomoću trikova navede na saradnju, samo je vešto primenjivao svoj šarm.

Pošto nije sela na ponuđeno mesto, on je ustao i upitao: - Jesi li htela da razgovaramo o nečemu određenom, kao što si napomenula mojoj tetki?

- Jesam, ali... Možemo li izaći u predvorje? Ne znam kako trpiš ovu vrućinu.

- Zato što uživam u tetkinom društvu. Njoj treba malo više toplote nego nama.

- Znam. Zato sam dobro zagrejala kočiju. No, nema veze. Valjda ću se nekako navići.

- Dakle, ipak umeš da budeš pažljiva? - upitao je, glumeći iznenađenje. - Zadivljen sam.

- Nemaš razloga. Rekla sam ti: volim stare ljude. Ali slušaj me, Rafe. Ako si iskren, u šta i dalje sumnjam, imaj ovo na umu: ako stvarno iskreno želiš da postigneš sa mnom nekakav cilj, bolje ti je da prestaneš da me ljutiš i vređaš svaki put kad razgovaramo.

Stavio je prst na usne i razmislio na tren. - Ne izgledaš mi ljutito - zaključio je.

- Daj mi minut.

Nasmejao se. - Moraćeš da prestaneš da budeš tako duhovita, Felija. Nisi čuvena po tome.

- Naravno da nisam. Ali trenutno nisam među prijateljima, gde moram da pazim na svaku izgovorenu reč.

- Slažem se da nismo prijatelji, ali mislim da si tu nešto izvrnula. Kad si među prijateljima, ne moraš toliko da paziš.

- Ne, dobro sam rekla.

- Aha, shvatam - nagađao je. - Misliš „prijatelji“ koji ti zapravo nisu prijatelji?

- Ala si pronicljiv. Sad sam ja zadivljena.

Opet se nasmejao, glasnije čak. E, dovraga, nije pokušavala da ga zabavi. Okrenula se i zagledala kroz prozor, pa se setila zašto je došla da razgovara s njim. Radovala se kratkoj šetnji po snegu, ali se bojala da joj on ne pokvari raspoloženje tako što će joj zabraniti da izađe, strahujući da mu ne pobegne.

- Ako sneg nastavi da pada, sutra ću izaći u šetnju. To sam htela da ti kažem.

Opet se okrenula da vidi njegovu reakciju. Postojala je mogućnost da će pokušati da je spreči u tome, pa ga je zato obavestila o svojoj nameri. Ali on je pokazao samo radoznalost.

- Za ime boga, zašto bi to želela? Mislio sam da je veći- na žena poput moje sestre, koja neće nikuda da ide ako pada sneg. Kune se da će se istopiti.

- Nisam mislila da idem ako bude padao - ispravila ga je. - Sačekaću da prestane. Samo nisam htela da pomisliš da idem nekud drugde osim u šetnju.

- Dakle, voliš kad padne prvi sneg, je li? Mislio sam da ga niko ne voli, osim mene. Eto, i sam sam razmišljao da se malo prošetam.

- Ne, nemoj da ga kvariš dok...

- Dok ti ne izađeš? - ubacio joj se u reč.

Široko se osmehnula. Nije mogla da odoli. - Da - odvratila je, nemajući pojma da crveni.

Ručak sa Ofelijom i Esmeraldom bio je iznenađujuće prijatan. Rafael je zapravo mogao da se opusti i da nakratko ne razmišlja o teškom zadatku koji je sebi postavio. Nije morao da održava razgovor za stolom. Zapravo, uglavnom nije učestvovao u njemu!

Ali zato je Ofelija bila ona stara, pričala je o Londonu. Čim je saznala da je Esmeralda samo dvaput bila u tom gradu (jednom kad je stasala za udaju pa su je izveli u društvo i drugi put u poseti bratovljevom advokatu kad joj je muž umro), Ofelija ju je pvela u imaginarni obilazak Londona, koji je poznavala bolje od svih. Bond strit! Gospode bože, kad dve žene počnu da pričaju o kupovini, muškarac kao da i nije prisutan. Opisala je i gradske parkove, društvena zbivanja tokom sezone, pozorišta, čak i palatu, pošto ju je posetila još kao dete.

Za desertom je uvideo da se razgovor nijednog trenutka nije vrteo oko Ofelije. Zar je Mejvis nije optužila upravo za to, rekavši da je lepotica nesrećna ako nije u centru pažnje i da se uvek potruđi da se sve vrti oko nje? A eto, Ofelija uopšte nije govorila o sebi, samo se trudila da zabavi njegovu tetku čavrljajući o svemu i svačemu.

Čak se i smejala te nekoliko puta zasmejala i njegovu tetku. Ispričala je i jednu priču o svojoj majci.

- Odvela me je da kupimo šešire koji bi nam se slagali uz nove haljine, tek poručene za ovu sezonu. Ponele smo i uzorke materijala i ta trgovina imala je veoma dobar izbor već gotovih šešira. Vlasnik je bio siguran da ima šešir od plavog pliša, baš kakav tražim, ali držao ga je u zadnjem sobičku iza radnje, pa nas je pozvao da pođemo za njim. Međutim, to je bila jedna veoma stara radnja. Imala je prilično uska vrata. Majka se zaglavila u dovtaku!

- Zavitlavaš me, curo - odgovorila je sumnjičavo Esmeralda. - Priznaj!

- Ne, stvarno vam kažem. Moja majka mnogo voli slatkiše i, budući da to traje godinama, sad je već poprilično široka. Ali nikad se pre toga nije zaglavila na vratima jer obično ulazi na njih postrance, za svaki slučaj. Međutim, tog dana se zaboravila pa je pošla za mnom i, na nesreću, kad je videla da su vrata preuska i da ne može da se provuče, pomislila je da će uspeti na silu da se progura.

-I još gore se zaglavila?

- Tačno tako! - kazala je Ofelija kroz smeh. - A siroti vlasnik se uspaničio jer nije bilo drugog izlaza iz tog sobička.

Esmeralda se u tom trenutku već gromoglasno smejala. -I šta ste preduzeli?

- Pa, pošto nije bilo nikoga da nam pomogne, vlasnik i ja smo pokušali da zajedno izguramo majku natrag u radnju.

-I uspele ste?

- Nismo.

- Pa kako se onda odglavila?

- Tako što je napokon podrignula.

- O, bože dragi - kazala je Esmeralda kroz smeh, brišući suze. - Zar je moguće da je bila tako naduvena?

Ofelija se ponovo nasmejala. - Svratile smo na ručak pre kupovine. Jednostavno nije imala dovoljno vremena da ga svari!

Kakav je neverovatan doživljaj čuti Ofeliju da se smeje! Od toga su njene plave oči svetlucale, a lice postalo nežnije. Dok se smejala, jedan svetloplavi uvojak joj je ispao. Rafael je pomislio kako će ona istog trena otrčati do najbližeg ogledala da ga vrati na mesto, ali samo ga je sklonila nadlanicom s lica i činilo se da više ne obraća pažnju na njega.

Bio je zaprepašćen, mada ona to nije primetila jer je skoro sasvim zaboravila na njega. Shvatio je da je nikada nije video (ako opušteno, kao što je danas u njegovoj trpezariji. Takođe nikada nije čuo da se ledena kraljica iskreno smeje. Ne, posle današnjeg dana više neće moći tako da je zove.

One proklete sumnje su se opet rojile. Imao je osećaj da vidi stranu Ofelijine ličnosti koju još niko nije video. Pomislio je isto to u salonu kada ga je zasmejala. A kada je priznala da uživa u jednoj maloj životnoj radosti - ostavljanju tragova u tek palom snegu, njen sramežljiv osmeh zamalo ga je ostavio bez reči. Zašto li skriva tu bodru, zabavnu ženu i ne dozvoljava nikome da je upozna?

Međutim, Esmeraldin sluga je stigao u pravi čas, istog popodneva, i doneo pismo od Sabine. Sigurno je bila zauzeta pripremanjem venčanja s Dankanom, no ipak je našla vremena da mu odmah odgovori. To pismo je izbrisalo sve one grozne sumnje koje su ga opsedale.

Sačekao je da prođe večera. Bolje da nije. Njegova namurenost je pokvarila raspoloženje za večerom, koja nije bila nimalo nalik veselom ručku u kojem su uživali istog dana. Esmeralda se povukla u svoju sobu odmah posle večere jer je mrzela tišinu. I Ofelija je pokušala da uradi isto to, ali on nije nameravao da je pusti da utekne.

- Hoćeš sa mnom u salon da popijemo po čašicu pre spavanja? - predložio joj je kad je ustala od stola s namerom da izađe iz trpezarije.

- Radije ne bih - odgovorila je Ofelija. - Bio je ovo dug i naporan dan.

- Ma nije bio takav, uopšte. Hajde sa mnom. Imala si dovoljno vremena da se odmoriš. Sad je vreme da počnem...

- Šta? - prekinula ga je oštro braneći se. - Da me saslušavaš?

- Radije bih to nazvao ispitivanjem motiva. - Pokazao je rukom prema vratima. - Hoćemo li?

Ušla je u salon ispred njega, uštogljeno, i sela na najbližu sofou, takođe uštogljeno. Rafael je prišao bifeu sa strane, koji je prilikom prethodne posete napunio pićem. Nasuo je dve čašice brendija, seo na sofou pokraj Ofelije i ponudio je pićem. Odbilaje.

- Dobro - kazao je, slegnuvši ramenima i iskapio čašicu. - Imam utisak da će meni trebati više nego tebi.

- Hm.

- Znaš - kazao je zamišljeno - ako se budeš i dalje opirala, nećemo daleko dogurati. A mislio sam da želiš da se što pre vratiš u London.

- Želim. Ali sve ovo je tvoje maslo, ne moje, pa te molim da što pre završimo s tim.

- Dobro. Imam spisak tvojih zlodela, Felija. Neću ih izložiti sve odjednom jer bismo morali da ostanemo ovde čitave noći, već ćemo ih polako razdvojiti i birati jedno po jedno. Večeras ćemo početi od jedne od glavnih optužbi protiv tebe, a to je, kako je ja i većina drugih vidimo, tvoja sklonost da širiš štetne glasine.

- A da, ja sam prava tračara - kazala je ironično. - Više puta si to pomenuo. A ja sam, u stvari, izmislila samo jednu glasinu.

- Tri - ispravio ju je.

- Tri? - upitala je iznenađeno. - Koje su to druge dve glasine?

- Malo strpljenja, mila moja. Sećaš se? Večeras ćemo se pozabaviti samo tračem koji priznaješ da si izmislila, a mislim da je to trač kojim si povredila Dankana.

- Koga je to povredila glasina da je on varvarin? - upitala je. - Njega sigurno nije.

- Nije zahvaljujući tebi.

- Koješta. Dovoljno je da ga upoznaju da bi shvatili da je lo puka izmišljotina, da u njemu nema ničega stvarno varvarskog.

- Zato si dala sebi pravo da mu ukaljaš ime?

- A kako sam to uradila? Tako što sam ga nazvala varvarinom? On je gorštak! Svako, dobro, svako osim mog oca, zna da gorštaci jedva da znaju šta je civilizacija.

Nemo je zurio u nju. Uzdahnula je posle nekoliko časaka. - Dobro, dakle, to je samo mit. Gorštaci očigledno umeju ili budu veoma civilizovani. Priznajem da to nikada ne bih uradila da nisam bila toliko očajna.

- Zašto si bila očajna?

Promrmljala je nešto nečujno, pa je morao da je pita: - Molim?

- Kažem da sam strahovala da će stvarno biti varvarin. Znaš, nisam ja jedina koja je verovala u taj mit o gorštacima.

- Dakle, tvoj izgovor je strah?

- Nije.

Neverovatno. Upravo mu je navela donekle razlog za svoj postupak, a sad ga poriče. - Nije?

Nije samo strah bio u pitanju. Bila sam i besna. Nisam i izglasila taj trač da bih povredila Dankana. Izmislila sam ga zbog svog oca. Nisam htela da se udam za čoveka kog nisam iii upoznala. Naravno, bojala sam se kakav će biti, a osim toga nisu me ni pitali želim li da se verim s njim! Bila sam besna na oca jer nije hteo ni da me sasluša. Zato sam htela da čuje glasine i sam me spase te proklete veridbe.

- Što se nije desilo, dakle, pretpostavljam da uopšte nije čuo taj trač?

- Oho, sigurna sam da jeste, samo ga nije bilo briga - kazala je tiho.

- Zar ti nijednom nije palo na pamet da jednostavno kažeš Dankanu kako se osećaš, a ne da sve činiš na svoju ruku i vređaš ga ne bi li on na kraju raskinuo veridbu?

Gorko se nasmejala. - I Dankan me je to pitao, ali strahovala sam da će se, kada me vidi, zalepiti za mene i da ga se nikad neću otarasiti.

- Zbog tvoje lepote? Žao mi je što ću ovo reći, mila moja, ali nekim muškarcima su dobrotu i iskrenost važnije od lepote.

Zakolutala je očima. - Jasno mi je zašto ste ti i Dankan tako dobri prijatelji. Čak slično razmišljate.

- Kako to?

- On je rekao skoro isto to, samo drugim rečima. Rekao je da muškarci više vole prave vrednosti. Ali reći ću ti šta sam ja njemu rekla. Dobila sam stotine bračnih ponuda, što dokazuje šta muškarci više vole. Većinom su me prosili muškarci koji me i ne poznaju. Kako si ih ono nazvao? Gomila budala? Potpuno se slažem.

Nije mogao da se ne osmehne. - U odbranu muškaraca uopšte, pretpostaviću da si većinu njih ti očarala, a imaš i čime. A budući da si veoma poznata, pomislili su da moraju da požure kako bi pretekli konkurenciju. Verujem da ti muškarci zato nude brak i pre nego što im se pruži prilika da te upoznaju.

- Da, kako da ne, a odatle proizilazi da će me isti ti muškarci, čim me upoznaju, prezirati jednako kao ti i Dankan. Mada je Dankan priznao da bi pokušao da me osvoji da ga nisam uvredila na početku. Čim me je ugledao, bio je presrećan što smo zaručeni. Jedino tebe ovo lice nije očaralo na prvi pogled.

Činilo se da su je iznenadile vlastite reči. Čak ga je značajno pogledala, zbog čega mu je bilo veoma nelagodno.

- Nema potrebe skretati sa teme - upozorio ju je. - Jednostavno nemam nameru da se ženim u ovom veku.

- Dakle, nikad?

- Preteruješ - kazao je uzdahnuvši. - Samo ne još najmanje deset godina. Moj otac ima razumevanja za to, verovatno zato što se ni sam nije rano oženio. Zato me još ne pritiska da tražim ženu.

- Jesi li zato otišao iz Engleske? Jer su sve mame u Londonu nameračile da im budeš zet?

- Kad to tako kažeš, zvuči gore nego što je stvarno bilo, ili tako je. Nisu mi dale mira. Nisam mogao ni da maknem a da ne gurnu neku mladu curu pred mene. Smučilo mi se to. I pošto tad još nisam bio obišao kontinentalnu Evropu, odlučio sam da je pravo vreme za beg. No, hajde da se vratimo na prvobitni razgovor.

- Hajde - odgovorila je jetko. - Prosto obožavam da mi čitaju bukvicu. Nastavimo.

Namrštio se. - Ne shvataš to ozbiljno, Felija.

-Ma nemoj? Možda zato što ne vidim zašto bismo i dalje i nzglabali o ovome pošto sam već priznala da ne bih izmislila taj trač da nisam bila toliko uplašena iljuta. Ali priznaću ti još nešto. Druga mana mi je jogunasta ćud. Njome jednostavno ne umem da vladam i, kad padnem u vatru, retko uspem da se obuzdam.

- To me nimalo ne iznenađuje, mila moja - kazao je ironično. - To sam već shvatio, veruj mi.

- Stvarno? Onda si se namerno potrudio da me razbesniš?

- Ma ne. Samo si previše osetljiva na svoje mane.

- Zato što ih mrzim, sve ih mrzim!

U tom dugom trenutku uzavrelih emocija, ćutke su zurili lidno u drugo dok on najzad nije tiho upitao: - Zašto se onda

svim silama trudiš da osujetiš moja nastojanja kad ti samo pomažem da ih se otarasiš?

- Jesam li odbila da razgovaram s tobom? Jesam li ti rekla du ideš dođavola... u skorije vreme?

Prasnuo je u smeh. - Nisi, ne u skorije vreme. Dakle, hoćeš da kažeš da ćeš saradivati? Makar za svoje dobro?

- Za svoje dobro, ne. Da se što pre izbavim odavde, da.

Uzdahnuo je. - Nisam se nadao tome, ali bolje i to nego da uopšte ne saraduješ. Da te pitam nešto, kada bi mogla da vratiš vreme, da li bi drugačije raskinula zaruke s Dankanom?

- Zašto me umesto toga ne pitaš jesam li imala izbora. Shvati da nisam imala izbora. Zar ne znaš šta znači očajan?

- Dakle, uopšte se ne kaješ zbog toga?

- Naravno da se kajem. Nisam to utradila iz zlobe i pakosti kao što ti izgleda misliš. Nisam *htela* da ga povredim, htela sam samo da ga se otarasim! Čak sam kasnije zaključila da bih i mogla da se udam za njega. Ako ništa drugo, njegova titula bi oduševila mog oca.

- A tebe ne bi?

- Samo jedno bi mi bilo važno kod muža, a to nije titula. Titula je važna mom ocu, a ne moj.

- šta je tebi važno?

- Ne verujem da odgovor na to ima veze s tvojim ciljem, ima li?

- Nema, ali sam radoznao.

- Tim gore po tebe - kazala je i oholo se osmehnula.

13.

- A da obučete još jednu podsuknju? - predložila je Sejdi. - Provirila sam napolje. Jutro je hladnije nego što sam mislila.

- Jesi li ikada bila ovako daleko na severu? Ja nisam, ali očigledno je ovde mnogo hladnije nego što smo navikle. I već imam tri podsuknje na sebi! - požalila se Ofelija.

- Našli ste one vunene čarape koje sam vam izvadila?

- Jesam, molim te, ne preteruj, nema potrebe.

- E, da smo se setile da vam ponesemo čizme za jahanje. One bi vam bolje zaštitile listove od tih kratkih čizmica za put.

Ofelija se naposletku nasmejala. - Nisu imale gde da stanuju. I hoćeš li već jednom prestati da brineš? Biće mi sasvim toplo u ovoj debeloj somotnoj haljini i u kaputu. Idem samo malo da se prošetam. Ako bude mnogo hladno, odmah se vraćam u kuću, obećavam.

Nekoliko minuta potom hitro je silazila u prizemlje, s kapicom obrubljnom krznom, u svetloplavom kaputu zakopčanom do grla i s mufom, koji je visio na vrpci oko ruke da ga ne izgubi. Još je bilo rano. Nadala se da će uživati u šetnji kojoj se toliko radovala a da prethodno ne naleteti na svog zakletog neprijatelja.

Po podne će imati dovoljno vremena da nastave s onim dugim spiskom zlodela koja je Rafael pomenuo. Proteklo več je ionako bilo dovoljno mučno. Nije volela da je podsećaju na ono zbog čega se kajala. Nije bilo mnogo toga, ali uvek bi je rastužilo, a mrzela je da bude tužna. Možda se on tome nada? Da će biti tužna i očajna i... Eto ga! Promeniće se? Biće druga žena? Prezrivo se nasmejala na tu pomisao.

Međutim, njihov prvi pokušaj rasvetljavanja njene navodne zlobe nije bio tako strašan kao što je očekivala. Rešila je da bude iskrena, što nije uvek bila. To nije smatrala manom već pogodnošću, jer je istina retko radila u njenu korist. Ali zato laži uvek jesu. Tu je naviku naučila od svojih „prijateljica“, koje nikada nisu bili iskrene prema njoj, već su joj uvek podilazile i govorile samo ono što su mislile da ona želi da čuje. Osim toga, ako bi samo jednom bila iskrena prema njima, toliko bi se uvredile da bi zauvek nestale iz njenog života, a još davno je zaključila da su lažne prijateljice bolje nego nikakve.

Ipak, iznenadila se što je odlučila da bude iskrena prema Rafaelu. Nije čak bila sigurna ni zašto, osim što joj se činilo da je on malo mudriji od većine njenih poznanika, pa je pomislila da bi on možda prozreo njene laži. Mada, i ne mora da laže. Ima mane. Svi ih imaju. A to što one ponekad upravljavaju njenim ponašanjem, e pa, to ona nikako ne može da promeni. Ali priznaće ih i nek ide dođavola! To će sigurno biti dovoljno da se izbavi odatle.

Sejdi je imala pravo, shvatila je čim je iskoračila iz kuće i zatvorila ulazna vrata za sobom. Mada vazduh nije bio tako leden, duvao je samo nekakav vetrić, koji verovatno i ne bi osetila da je sijalo sunce. Međutim, sunca nije bilo i sve je bilo zaleđeno. Skrivalo se iza gustih tamnih oblaka, koji su najavljivali još snega.

Mrko je pogledala raščišćenu stazicu koja je vodila do vrata i desno oko kuće prema štali. Kućepazitelj obavlja svoj posao, nema sumnje. Ušuškala je šake u muf, pa pažljivo krenula levo kroz netaknut sneg. Kada je skrenula iza kuće, pred njom se ukazao prekrasan prizor. Bila je očarana.

U tom delu dvorišta na koji su gledali salon i trpezarija nije bilo ničega, samo mnoštvo golog drveća, koje je sad izgledalo

mного lepše, s granama okićenim snegom i nekoliko zimzelenih grmova i stabala, i dalje zelenih, pognutih pod Miržnim teretom. I tragova njenih stopa.

Sa širokim osmehom napravila je nekoliko velikih krugova oko drveća, pa zastala i zagledala se u talasasta brda, zaodenuta prekrasnom belinom. Prizor je bio gotovo zaslepljujući, sneg savršeno beo i beskrajan, vazduh tako svež.

Duboko je udahнула, a onda iznenađeno uzdahnula, osetivši udarac u leđa. Pomislila je da je to sigurno neka ptica, iiiuda nije ih bilo mnogo u to doba godine. Siroto stvorenje je igurno promrzlo i ne može normalno da leti. Okrenula se, očekujući da će ugledati pticu kako leži u snegu pred njenim nogama i videla Rafaela kako pravi još jednu grudvu.

Zurila je u njega otvorenih usta. Vragolasti osmeh na njegovim usnama govorio je dovoljno. Kako se usuđuje da je gađa grudvom! Kakva detinjarija.

- Jesi li pomerio pameću? - povikala je, a onda gotovo u istom dahu ciknula kad joj je druga grudva proletela pokraj glave.

Sakrila se iza obližnjeg grma, srdita i rešena da mu vrati milo za drago. Skinula je muf pa nakupila dobar pregršt snega, čvrsto ga stegla, uspravila se i hitnula grudvu prema njemu. Pogodila ga je! Sneg mu se rasuo svud po prsima i ka- putu. Zasmejala se, ali samo što je otvorila usta, sneg je uleteo u njih. Ispljunula ga je, pa ponovo čučnula. Dovraga! On odlično cilja, ali već je dokazala da i sama nije tako loša, a ima i zaklon. On je odvažno stajao na čistini i verovatno je mislio kako joj se samo posrećilo da ga pogodi. Pokazaće ona njemu!

Ponovo se zasmejala i izvirila da baci drugu grudvu. On je samo čekao da ona promoli glavu! Trećom grudvom joj je oborio kapicu s glave. Možda skrivanje iza grma i nije tako dobra zamisao, pošto ne vidi šta on radi. Odlučila se da oproba drugačiju taktiku: napad pa beg.

Provirila je iznad grma, izbegla jednu grudvu pa se istog trena uspravila da ga i sama gađa, pa potrčala. I trčala. Okliznula se, pa još malo trčala, ne prestajući da se smeje.

Osetila je još dva udarca u leđa, pa začula kako joj dovikuje: - Kukavice!

Okrenula se i uputila mu blistav osmeh. - Primakni se... Ako smeš! - izazivala ga je.

- Dakle, tako ćemo, je li?

Pošao je prema njoj. Na brzinu je napravila još jednu grudvu i bacila je prema njemu, pa ponovo potrčala, ali tek kad je videla kako mu se sneg rasipa po čelu i pada niz obraze.

Vragolasto se nasmejala i zastala da napravi još jednu grudvu, pa ciknula kada je podigla pogled i spazila da joj se previše približio. Prokletstvo! Baš ima duge noge.

Dala se u beg, smejući se, ali on je jurnuo na nju, i nije je promašio. Oboje su pali u sneg i klizili nekoliko metara pre no što su se zaustavili. Jedva je dolazila do daha koliko se smejala.

Poljubac je bio tako neočekivan. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati da oseća toplinu njegovih usana na svojim. Bila je zaprepašćena, tek toliko da u potpunosti oseti taj poljubac, a onda se rasrdila. Poljubac je bio divan. Još divnije je bilo uzbuđenje koje je probudio u njoj. Osetila je leptiriće u stomaku. Nikada nija osetila ništa slično.

Zagrlila ga je sasvim spontano. Ako joj je dotad i bilo hladno, u tom trenutku sigurno nije, pošto ju je Rafaelovo krupno telo štitilo. Topli dah iz njenih i njegovih usana grejao joj je lice. Osetila je vrelinu njegovih usana dok su je zavodljivo ljubile; kao i ustreptalost i stezanje u prsima. Grčila je prste na nogama. Činilo joj se kao da joj se vrelinu širi celim telom dok joj krv juri kroz udove.

Ko zna koliko bi sve to potrajalo da se Rafael nije zaneo i dodirnuo joj vrat ledenim prstima. Od iznenadne hladnoće, njen gnev se probudio. Odmakla se od Rafa i s mukom ustala, pa stresla malo snega s kaputa. Sva je bila prekrivena snegom, naravno, što je i očekivala, međutim, nije se zbog toga narogušila.

- A-ha! *Znala* sam šta je posredi - kazala je. - Mogao si lepo da me zaprosiš. Moji roditelji bi se oduševili, ne sumnjam u to.

- A ti ne bi?

- Ne budi smešan.

- A ti bi mogla da prestaneš da donosiš još smešnije zaključke jer sam samo hteo da „probam“ jesi li stvarno tako ljuta kao što uvek zvučiš.

Zurila je u njega, ležao je u snegu, izvaljen kao da se odmara na nekoj udobnoj sofi. Namrštila se pa ga upitno pogledala.

- I jesam li ljuta?

- O, još pitaš - odgovorio je, široko se osmehnuvši.

Gospode bože, zadirkuje je! Nikad je niko nije zadirkivao, imajući na umu njenu nadmenost, na koju je toliko polagala. Ali, s druge strane, još je niko nije gađao grudvama.

Bilo joj toliko lepo da nije želela sve da pokvari. Malo je razmislila šta da odgovori, shvativši da nije trebalo da se toliko rasrdi zbog običnog poljupca, koji očigledno nije ništa značio. Uostalom, Rafael je i sam priznao da je razvratnik i verovatno mu je sasvim normalno da tako ljubi devojke.

- Postigla sam više pogodaka nego ti - rekla je malo se osmehnuvši i tako priznala da je preterala. Moglo bi se reći da se izvinila.

- Nisi! - Nasmejao se i ustao. - Ali stvarno ti je dobro išlo. Sigurno si u detinjstvu dosta vežbala.

Ućutala se. - Nisam, niko nikada nije hteo da se igra sa mnom u snegu.

I on se sneveselio i rekao: - Nadam se da lažeš, Felija.

- Da, naravno - složila se, samo da bi promenili temu.

- Nisi lagala, je li?

- Upozorila sam te da ne zabadaš nos u moje detinjstvo, zato bolje nemoj!

Otišla je. Ipak se nije sve završilo tako lepo.

14.

Vetar mu je donosio njen smeh. Rafael je imao osećaj da nikada neće zaboraviti njegov zvuk, niti tu današnju dogodovštinu sa Ofelijom.

Prvu grudvu je bacio na nju sasvim nagoni. Završavao je doručak kad ju je video gde se šeta po snegu i rešio da izađe i pridruži joj se. Sve posle toga desilo se samo od sebe.

Jedva ju je prepoznao danas. Neverovatno je koliko se razlikovala žena koja ga je danas gađala grudvama od žene koju su svi mrzeli. Ni njeno ponašanje nije bilo proračunato, već sasvim spontano, bio je siguran. Nije pokušavala da ga obmane i navede da pomisli da je nekim čudom uspeo da je „promeni“. Samo mu je pokazala još jednu stranu svoje ličnosti, stranu koju još niko nije video: razigranu Ofeliju, koja je bila predivna.

Mada se nije kajao što je poslušao taj prvi nagon, zbog drugog će sigurno zažaliti. Postupio je nepromišljeno kad ju je poljubio. Ona je to pogrešno protumačila a on je samo utažio želju. Njene usne su bile blizu, njen smeh je odzvanjao i, dovraga, bila je tako lepa! Jednostavno nije mogao da odoli. „Hteo sam samo da proverim jesi li stvarno ljuta...“ Kakva gnusna laž! Mogao je makar da smisli neki bolji izgovor, a možda i bi - da ga onaj poljubac nije tako smeo.

Našao ju je u salonu, samu. Stajala je ispred prozora koji je gledao na dvorište iza kuće. Napravili su pravi metež u snegu, dok su se grudvali. Svuda su bili tragovi njihovih stopa,

a duboko ulegnuće gde su pali kada je nasrnuo na nju... Razmišlja li ona sad o tome kako su se dobro zabavili ili o

onom poljupcu? Zapravo, pomalo je nadmeno s njegove strane što uopšte uobražava da ona sad razmišlja o njemu.

O čemu li inače razmišlja kad je sama? Dovraga, počeo je previše da se zanima za nju i ono što nema nikakve veze sa ciljem njihovog dolaska na Alders nest.

- Jesi li spremna za onu bukvicu? - upitao ju je šaljivo kad joj se primakao.

Nije se prenula. Sigurno ga je čula kad je ušao. I nije morala da pita o čemu on to govori. Sama je tako opisala njegova nastojanja.

Međutim, čuo je njen uzdah i zvučala je pomalo očajno kada je rekla: -Razume se.

Krivica! Narasla je u njemu i skoro ga ugušila dokju je gledao kako ide prema sofi klonulih ramena. Dovraga! Otkud to?! Kako je moguće da oseća krivicu što pokušava da joj pomogne? To radi za njeno dobro, ne za svoje... Dobro, dobiće opkladu s Dankanom, ali to je sada sasvim nevažno, budući da je nedavno shvatio da samo želi da joj pomogne. Postoji razlog što je ona takva i možda bi valjalo da ga pronađe.

Seo je pokraj nje na sofu i primetio da se istog časa odmakla od njega. - Ne ujedam - kazao je pomalo iznerviran.

- E pa, ja mislim da ujedaš.

- Odnosi li se to na onaj poljubac, ili na čitanje bukvice?

- Na oboje. - Nasula je sebi čaj s poslužavnika na stolu. Bila je tu i korpica kolačića, ali nije je ni pogledala.

- Hoću i ja šolju čaja.

- Naspi sam - odbrusila je.

Tako je mnogo bolje. Jednako je mučno gledati bespomoćnu Ofeliju i Ofeliju u suzama. Nije to za njega.

Nasuo je sebi čaj i s namerom da spreči njene dalje uzdahe, koji bi ga sasvim zbunili, rekao: - Ostaviću ti ove kolačiće. Premršava si.

Okrenula se i ljutito ga pogledala. - Nisam!

- I suviše si bleđa - rekao je pride. - Nemaš nimalo rumenila.

- Baš kako treba.

- Mislio sam da želiš da blistaš.

- Izgledam besprekorno. Dovraga, lepa sam toliko da je to odvratno.

Oho. Stani malo. Da li je dobro čuo šta je rekla? I to tako ogorčeno?

~- Da, prilično - složio se veselo. - Veoma odvratno. Izuzetno odvratno.

Mrko ga je pogledala tim plavim očima. - Ne moraš da preteruješ.

- Preterao sam? O! Izvinjavam se. Hajde da onda porazgovaramo o drugom traču koji si izmislila.

Ako je nameravao da je iznenadi tim neočekivanim obrtom, nije mu uspelo. Zavalila se u sofu i samo ga radoznalo pogledala. - Hajdemo, molim te, pošto se ne sećam da sam izmislila neki drugi trač.

- Verujem da se tvoja prijateljica, ili bolje da kažem nekadašnja prijateljica, ne bi složila s tim. Šta je ono Mejvis rekla da si pričala o njoj? Da je lažljivica i da voli da zabada prijateljima nož u leđa?

- Ne, ona je to rekla za mene. Ja sam je samo nazvala lažljivicom pred Džejn i Idit, našim zajedničkim prijateljicama. Jednom prilikom me je previše isprovocirala. Izgubila sam živce. Ali sve se na tome završilo. Znala sam da Džejn i Idit to neće nikome reći. One vole Mejvis.

- A tebe ne vole?

Skrenula je pogled. - Znam da si prisluškivao kad smo Mejvis i ja razgovarale. Ne, Džejn i Idit mi zapravo nikada nisu bile prijateljice. Pretvarale su se jesu.

- To ti smeta?

- Ne baš. Ne želim da me ljudi vole. Trudim se da to sprečim.

Ta izjava je bila toliko čudna da nekoliko trenutaka nije znao šta da kaže. Naravno, nije joj poverovao. Ali zašto bi to uopšte rekla? Kao izgovor, da se odbrani?

- Niko se svim silama ne trudi da ga ne vole. To je protivno ljudskoj prirodi. - Ukazao joj je na očigledno.

Ona je samo slegnula ramenima i ponovo ga pogledala. - Ako ti tako kažeš.

Ne namerava da dokaže svoju tvrdnju? Prilično iznerviran neočekivanom ravnodušnošću, kazao je: - Dobro. Molim te, reci mi zašto bi oterala prijatelje od sebe? Stvarno ne inogu da shvatim.

- Da ne bih morala da se pitam jesu li iskreni, pošto puzdano znam da nisu.

- Nikome ne veruješ? To hoćeš da kažeš?

- Da.

- Pretpostavljam da sam i ja među njima?

Nadao se da će ona to poreći, mada mu nije bilo jasno zašto. I bio je u pravu.

- Naravno. Kao i svi ostali, i ti si me slagao.

- Jesam vraga - kazao je gnevno. - Bio sam potpuno iskren...

Prekinula ga je prezrivo frktanjem. - Rekao si mi da me voziš u London, ne baš tim rečima, ali to je to značilo. Zar to nije bilo laganje?

Pocrveneo je, shvativši da je kriv. - To je bio izuzetak, hteo sam samo da izbegnem tvoje dramljenje dok ne stignemo ovamo.

- Aha, shvatam. A to što si me time onemogućio da nađem pomoć dok nismo stigli ovamo, na kraj sveta, gde ionako nema nikoga da mi pomogne, to je samo dodatna pogodnost? Ali, imao jedan izgovor ili stotinu njih, isto ti je. Ja sam svoje rekla.

Pocrveneo je još više. - Izvinjavam se što sam te obmanuo radi pukog preimućstva, ali se neću izviniti što nastojim da ti pomognem.

- Ne moraš da se izvinjavaš ni za laganje. A zasigurno ne za preimućstvo. I sama to vrlo često radim.

- Je li to tvoja treća mana?

- Ne, nisam patološki lažov. Ako nekad i slažem, činim to namerno. Ako svoje mane, nestrpljenje i ćud, ne mogu da obuzdam, laganje zasigurno mogu.

- Misliš da to nije loša osobina?

- Nemoj da budeš licemer i da kažeš kako ti misliš da jeste.

-Zapravo mislim, ali smatram da se nas dvoje u tome razlikujemo. Ja više volim da budem iskren, a ti izgleda više voliš neiskrenost.

- Nije istina da vi'se volim neiskrenost - odbrusila je, pa priznala: - Nekad sam se čak osećala krivom zbog nje.

- Šta je to promenilo?

- To što su me svi oko mene lagali. Zapravo, zato mi je Mejvis bila jedini pravi prijatelj u životu. Znala sam da je jedino ona iskrena prema meni, ili je bar bila dok je nisam povredila.

- Da li bi volela da razgovaramo o tome? - upitao je obazrivo.

- Ne.

Nije nameravala više ništa da kaže. I pošto je upravo priznala da ne oseća grižu savesti zbog laganja, on se zapitao je li išta što mu je dosad rekla istina. Obeshrabrila ga je ta misao. Ako je rešila da laže kako bi se vratila za London...

- Nisam namerno povredila Mejvis - krenula je da mu kaže, a onda je iznenada povikala: - Jao, gospode bože!

Namrštio se. - Šta je?

- To je moja treća mana.

Sad ga je potpuno zbunila. - Šta to?

-To što ne mogu da držim jezik za zubima! Neverovatno je kako tišina deluje na mene!

Nasmejao se. - Smatraš da je to mana?

- Naravno da jeste - kazala je razdraženo. - Kako bi se osećao da želiš da ispričaš lepu priču, onako lepo, polako, ali čim ostali začute, ti odmah pređeš na stvar i kažeš suštinu? I time pokvariš nešto što bi inače bila veoma zabavna pričica.

Sad se stvarno smeja. - U poređenju s drugim manama, ta je sasvim beznačajna, mila moja.

- E pa, ja ne mislim tako - odvratila je srdito.

- Htela si da mi ispričaš priču?

- Ne, samo sam to navela kao primer. Isto se dešava i kad ne želim da razgovaram o nečemu.

- Aha, shvatam. Treba to da znam. - široko se osmehnuo. - Ali hajde da se vratimo na Mejvis.

- Ipak nećemo.

- Da opet ćutim?

Ošinula ga je pogledom. Ovoga puta je uspeo da se obuzda i ne prasne u smeh. Ofeliju je, kao i njegovu sestru Amandu, bilo suviše lako zadirkivati. Međutim, nameravao je da zapodene vrlo ozbiljnu temu.

- Mejvis je rekla da uništavaš tuđe živote. Je li preterala?

- Nije uopšte. Sigurna sam da većina muškaraca koje sam odbila misli kako im je to uništilo život. Jedino je Dankan mislio suprotno, da bi brak sa mnom bio gori od pakla. I ja sam isto pomislila pošto je njegov deda istakao koliko bih morala da dirinčim na Samers glejdu.

Dankan je bio spreman da se oženi njome kako bi sprečio bruku u slučaju da Mejvis razglasi da ih je zatekla same u Ofelijinoj spavaćoj sobi. Nisu ništa radili, ali ko bi poverovao u to ako bi se vest pročula? Rafael je sumnjao da bi sam tako plemenito postupio u toj situaciji, u svakom slučaju ne da bi spasao Ofeliju sramote.

- Nisi namerno isplanirala tu kompromitujuću situaciju u kojoj vas je Mejvis zatekla, zar ne? - upitao je.

- Nisam, ali nemoj pogrešno da me shvatiš. U tom trenutku sam bila voljna da se udam za Dankana samo da se ta epizoda već jednom završi. Mislila sam da će ipak biti dovoljno dobar, bar za mog oca. I mislila sam, mada se ispostavilo da sam pogrešila, da će i Dankan to želeći čim prede preko one uvrede. Da sam tad znala da ne želi da se venča sa mnom, verovatno bih smislila neku kompromitujuću situaciju poput te.

Rafaelu sad stvarno ništa nije bilo jasno. Zaboga, zašto bi to priznala? On je, u stvari, mislio da je bila nedužna u celoj toj priči.

-I ne vidiš ništa loše u tome? - upitao je.

- Budući da sam mislila da će on naposljetku ipak biti srećan ako se udam za njega? Ne, ne vidim.

Odmahnuo je glavom pa priznao: -Teško je okriviti te što tako misliš budući da žene od pamtiveka odvlače muškarce pred oltar. Po mom mišljenju, to je najgora vrsta spletke, ali, opet, to je muško gledište.

- Naravno. Nisam ni očekivala da ti to drugačije vidiš. No, kad već razgovaramo o tome, treba da imaš na umu i to da ne bih uradila ništa slično da sam znala da Dankan nikada ne bi bio srećan sa mnom.

Da li da joj veruje? Možda bi i mogao posle svega što je već priznala.

- A sada da ja tebe nešto pitam - nastavila je, prostrelivši ga pogledom. - - Ako sam ja već smislila tu najgoru vrstu spletke, kako si je nazvao, po čemu se ona razlikuje od ovoga što ti ovde radiš, držiš me u zatočeništvu dok ne naučim da se ponašam... kako tebi odgovara? Sve si lepo uredio, prilično samovoljno, a mene uopšte nisi pitao želim li tvoju pomoć, a ne želim je. Zato mi odgovori, Rafe, ako možeš. U čemu je razlika?

Izgledala je vrlo nadmeno, verovatno je mislila da ga je saterala u ćošak.

- Ja primećujem sličnost, ali ti ne vidiš suštinu. Namamiti muškarca u brak koji on ne želi značilo bi unesrećiti oboje do kraja života. Iz toga se ne bi mogli izbaviti bez velikog skandala. Stvarno hoćeš da uporedimo to s ne- koliko kratkih nedelja tokom kojih niko neće biti povređen, unesrećen, i posle kojih ćeš ti ćeš otići dalje svojim putem kao mnogo bolja osoba nego što si bila kad si stigla ovamo?

- Idi dođavola!

Uspeo je da obuzda smeh. - Možeš se truditi koliko hoćeš ili me pošalješ tamo, mila moja, ali ovaj oreol mi je prilično čvrsto zakačen za glavu. I nemoj da budeš obična gubitnica.

- Zašto da ne? - odbrusila je besno. - Šta je još jedna stavkaa na tvom glupom spisku mojih mana? A nisi ni ti anđeo već najcrnji đavo, i ti to dobro znaš!

Coknuo je. - Tvoja preka ćud se ispoljava, Felija. Ovo je odlična prilika da pokušamo da je obuzdamo, šta kažeš na to?

Prezrivo se osmehnula. Nije mu bilo jasno kako je to uspela budući da ga je istovremeno streljala pogledom.

Međutim, sarkastično mu je odgovorila: - Šta kažeš na ovo? I o čemu smo ono beše raspravljali? A, da, o tome koliko sam života uništila. Hajde, molim te, da se vratimo na to.

Naglo je ustala i počela da se šetka po salonu, što ga je sasvim pomelo. Dok je gledao kako joj suknja šušti i njiše se na zadnjici...

- Ko je ovo? - upitala je, zastavši ispred portreta iznad kamina.

Nerado je skrenuo pogled s njene zadnjice i pogledao kud i ona. - Moja baka Agata.

Pronicljivo ga je pogledala i upitala podsmešljivo: - Žena od koje je tvoj deda bežao ovamo?

- Ne, već žena kojoj je uvek hitao kući. Zapravo, kada su im deca porasla, često ju je dovodio ovamo, da budu sami.

- Izvini - kazala je, zapanjivši ga. - Htela sam samo malo da te zadirkujem, ali izgleda da nemam dara za to.

Stvarno je izgledala skrušeno, pa je odlučio da pokuša da je opusti. - Iza te slike krije se jedna pričica. Primetio sam umetnika kako pokušava da se utopi u reci pokraj koje sam jahao.

- Misliš, plivao je?

- Pa, to sam i ja pomislio. Uosatolom, dan je bio topao. Ali ne, on je pokušavao da se utopi, samo mu nije išlo. Stalno je isplivavao na površinu! Međutim, nije video da stablo pluta prema njemu. Povikao sam da ga upozorim. Nije me čuo. I drvo ga je potopilo.

- Spasao si ga, zar ne?

- Da, i silno ga razbesneo zbog toga - kazao je kroza smeh. - Čak je i zamahnuo nekoliko puta da me udari pošto je iskašljao vodu koje se nagutao. A onda je počeo da se jada i da objašnjava zašto sam mu učinio medveđu uslugu spasavši ga. Ispostavilo se da je bio toliko posvećen umetnosti da nije hteo da radi nikakav drugi posao, pa je gladovao pošto niko nije kupovao njegove slike. Blesan, živeo je u seocetu gde niko nije mogao da priušti njegove slike, i nije ni pomišljao da se preseli.

- Pa si mu ti dao zadatak da naslika tvoju baku kako bi mu pomogao da štogod zaradi?

- Ne. Pronašao je minijaturu moje bake koju sam nosio sa sobom i naslikao mi taj portret kao dar. Ja sam ga samo odvek u najbliži grad, gde je danas toliko tražen da mora da odbija porudžbine. Toliko je dobar, vidiš i sama. - Rafael je pokazao sliku. - Shvatio sam to čim sam video njegovu sliku. Minijatura nije verno predstavljala Agatu, ali je zato njegovo umetničko oko videlo kakva je ona u stvari. Na tom portertu je verodostojno prikazana kako je izgledala u mladosti, tako bar kaže moj otac. Hteo sam da ga okačim u Norford holu, ali baka se ražalostila kad ga je videla.

- Zašto, ako je tako verodostojno prikazuje?
Slegnuo je ramenima. - Prohujala mladost i slične koještarije. Takve stvari obuzimaju čoveka s godinama.

Ofelija je sela pokraj njega, sad već malo opuštenija. Pročistio je grlo kao znak da se vraća na prethodnu temu, pa rekao: - Dakle, tvrdiš da nikome nisi uništila život, zar ne?

- Naprotiv. Uništila sam Mejvisin život, očigledno. Trebalo je da je pustim da se uda za onog obešenjaka koji joj se dopadao. Možda bi i bila srećna s nevernim mužem, sigurno srećnija nego što je sad.

-Ja sam shvatio da si joj ga ti ukrala?

- Nikoga ja nisam ukrala. Nisam imala ni šesnaest godina kad me je zaprosio, mnogo pre no što je nju upoznao. Postao je pravi dosadnjaković, stalno se trudio da mi izmami poljupce, pa sam naposljetku zamolila majku da ga izbaci sa spiska gostiju i ona me je poslušala. Zato je on počeo da se udvara mojoj najboljoj prijateljici. Tako je opet dolazio na zabave koje smo posećivale, a onda mi je priznao da to radi ne bi li mi se opet približio.

- Nisi joj to rekla?

- Jesam, naravno, i to više puta. Smejala se svaki put, nije mi verovala. Nije htela da čuje ni reč protiv njega, toliko je bila zalučena. Naposljetku sam mu dopustila da me poljubi, a znala sam da će ona naići i videti nas. Nije htela da me sluša pa sam je pustila da se sama uveri.

-I time prekinula vaše prijateljstvo.

- Da. Nakratko. Plakala je. Svašta mi je rekla. Krivila me je za sve. Ali onda se vratila i rekla da razume, da mi oprašta.

- Očigledno ti nije oprostila.

- Očigledno - prošaputala je Ofelija. - Naš odnos nikada više nije bio isti.

Svud na njenom licu ocrtavalo se kajanje, zbog čega se osećao kao hulja. Hteo je da ona prizna sva nedela koja je počinila, ali ovo očito nije bilo jedno od njih. Pokušala je da pomogne prijateljici i izgubila je zbog toga.

Pošto mu je više odgovarala njena srdžba, najbrže ju je izazvao rečima: - - Kao što vidiš, s lakoćom sam obuzdao tvoju ćud, zar ne?

Ustala je. -Tako što si me rastužio bolnim uspomenu? Ako ne može bez toga, onda neka hvala.

Ljutito je izašla iz prostorije. Nije nameravao da je zaustavi. I fpravo mu je dala previše tema za razmišljanje, naročito neke prihvatljive izgovore za zlodela koja joj je dotad izložio. Naravno, najgore tek sledi, njeno grozno ponašanje prema

jednoj od najmilijih, najboljih žena koje on poznaje - Sabrini Lambert.

15.

Ofelija se samo popela uza stepenice i sela na vrhu. Nije htela da se sretne sa Sejdi, koja je možda u njenoj sobi i sigurno će hteti da zna zašto izgleda tako nesrećno. Nije htela da razgovara ni sa kim osim s Rafaelom. Očekivala je da će on poći za njom i izviniti joj se. Dala mu je priliku da to uradi tako što nije otišla daleko. Ali prevarila se. Nije došao za njom.

- Peni za tvoje misli, curo?

Čula je bat nečijih koraka u hodniku iza sebe, ali nadala se da je neko od posluge. Nije joj se posrećilo.

Ustala je i obratila se Rafaelovoj tetki. - Bolje da ne znate šta mislim.

- Dakle, koštaće me celu funtu?

To joj je izmamilo osmeh, mada slabašan. - Nemoguće je izaći na kraj s vašim nećakom, toliko je arogantan i užasno tvrdoglav. Samo tera po svome i mene neće ni da čuje.

- Mislila sam da je dosad uspeo da te šarmira. Taj dečko je vrlo šarmantan.

Ofelija je prezrivo frknula. - Možda u nekom drugom životu. I divlji vepar je šarmantniji od njega.

Esmeralda se tiho nasmejala. Ofelija u tome nije videla ništa smešno. Ozbiljno je mislila to što je rekla.

- Da vas nešto pitam, ledi Esme. Htela sam još juče to da učinim, ali Raf me je uverio kako bih se zalud trudila jer ste vi čvrsto na njegovoj strani. Jeste li to tačno? Zar stvarno odobravate što me drži ovde iako ja želim da idem kući?

- Uverio me je da se tvoji roditelji u potpunosti slažu da neko vreme provedeš ovde. Je li preterao?

- Nije. Ne sumnjam da su bili presrećni kad su primili njegovo pismo. Ali zar nije bitno šta ja mislim i želim?

Esmeralda ju je podozrivo pogledala. - Imaš li dovoljno godina da bi se tvoje mišljenje uvažavalo? Ili se tvoji roditelji i dalje pitaju za sve? Ako imaš dovoljno godina da sama odlučuješ, ja ću te lično odvesti u London ako to želiš.

Ofelija je ogorčeno uzdahnula. - Ne, još nisam dovoljno stara. I to uopšte nije pošteno. Imam dovoljno godina za udaju, ali ne i da odlučim za koga da se udam. Imam dovoljno godina da rađam decu, ali ne i dovoljno mudrosti da im izaberem oca?

- Neka te ne iznenadi ako se ne složim s tobom. Naravno lako je meni da to kažem sad kad sama odlučujem o svom

životu. Ali zaista te razumem i priznajem da sam se isto osećala kad sam bila mlada. Kad sam našla mladića za kojeg sam htela da se udam, bojala sam se hoće li mi otac to dozvoliti. Pošto sam se zaljubila u Škota, postojala je verovatnoća da će otac reći: „Nema ništa od toga. Nađi sebi finog mladića Engleza“. Nije bilo tako, ali je moglo da bude, a ja tu ništa ne bih mogla da promenim.

- Mogli ste da pobegnute i budete s voljenim čovekom.

Esmeralda se tiho nasmejala. - Nisam ja tako nepredvidiva, devojko, ali ti izgleda jesi. Ja ne kršim pravila niti prkosim društvenim normama.

- Ni ja - usprotivila se Ofelija.

- Ali volela bi - nagašala je Esmeralda. - U tome je razlika.

Ofelija nije mogla tako lako to da porekne. - Ali i dalje je tako... tako grozno.

- Moj nećak ima dobre namere. Voli da pomaže ljudima. Često to čini bez razmišljanja. A ovo mu sigurno nije prvi put da se svim silama trudi da nekome pomogne. Znaš, njegov obilazak kontinentalne Evrope nije bio nimalo običan. Bez ičije pomoći je spasao gomilu siročadi od zlostavljanja kad ga

je jedan dečak odžepario i objasnio da je to učinio kako bi izbavio sestru iz groznog sirotišta, iz kog je i sam pobegao. Trebalo mu je pola godine, ali Raf je na kraju svoj toj deci našao pristojan dom. Takođe je pomogao da se evakuiše čitav jedan poplavljeni grad u Francuskoj. Amanda, s njom se tad dopisivao, kaže daje nekim ljudima spasao život. To je samo nekoliko primera da on voli da pomogne ljudima u nevolji.

Trebalo bi da zbog toga odobrava ovo što on sad radi? - Ali ja nisam tražila njegovu pomoć!

- Nisi, ali on tvrdi da si nedavno napravila veliku pometnju na tom skupu na Samers glejdu, gde ste oboje bili. Da sam na tvom mestu, potrudila bih se da nikad više tako ne zabrljam.

- Imam nekoliko mana - progundala je Ofelija. - Ne poričem to.

- Svi ih imamo, curo.

- Moje umeju da budu malčice nepodnošljive.

Esmeralda se grohotom nasmejala. - Malčice, a? Onda nekoliko lekcija o njihovom obuzdavanju nije naodmet? Samo da ih malo dovedeš u red? Da ne budu više tako preterane.

- Kako vi krotite neukrotivu narav? - upitala je Ofelija mada nije očekivala odgovor.

Međutim, stara gospođa je odgovorila iz iskustva: - Tako što se ugrizem za jezik.

Ofelija se nasmejala. - Nemate preku narav.

- Oho! Imam, imam. Vrlo gadnu.

- Doista?
- Doista. Beskrajno je zabavljala mog muža, budući da je on bio Škot, a Škoti nisu naročito živahni!
Ofelija se nasmejala. Taj je zvuk izmamio Rafaela iz salona. Kada ju je video na vrhu stepenica sa Esmeraldom, očito u mnogo veselijem raspoloženju, upitao je: - Jesi li bolje?
Mrko ga je pogledala. - Ne, nimalo.
Zakolutao je očima i vratio se u salon. Esmeralda je coknula. Stvarno ume da te razbesni, zar ne?
Bez imalo muke - potvrdila je Ofelija malo tiše da je Rafael ne bi čuo. Ali onda se ispravila: - Ne, povlačim reč. On se izgleda svojski trudi da me razbesni.
- Možda je to taktika? Lakši način da obuzdaš svoju ćud.
- Onda on mora još štošta da nauči o taktikama, pošto inu je ta nedelotvorna.
Trudiš li se ti uopšte da zauzdaš tu preku narav koju si pomenula?
Ofelija je uzdahnula. - Zapravo, već sam je zauzdala. Prestala sam da urlam na njega.
Esmeralda se široko osmehnula, ali onda se odjednom zamislila. - Da te pitam nešto, zašto ne želiš da budeš ovde? Jedan od najpoželjnijih mladića u celoj Engleskoj svojski se trudi da ti pomogne. Pomislila bih da želiš to da iskoristiš.
- Ne želim.
- Ali zašto? Pokušao je da mi kaže da ga ne voliš, ali meni nije jasno kako je moguće da neko ne voli tog mladića. Naočito je, duhovit, zgodan i potiče iz jedne od najuglednijih porodica u kraljevstvu, kad ti ja kažem.
- Žao mi je što ću ovo reći, ali veoma ste pristrasni. Što je sasvim razumljivo budući da vam je on nećak. Međutim, ništa od svega što ste nabrojali ne menja ama baš ništa jer on jednostavno nema prava da se ovako meša u moj život!
Esmeralda se namrštila. - Dakle, nećeš sarađivati i izvući korist iz svega ovoga?
Ofelija je ispustila dug bolan uzdah. - Možda ne izgleda tako, ali ipak sarađujem. Ništa mi drugo ne preostaje ako želim da se sve ovo završi i da lepo odem kući.

16.

- Amanda! Zaboga, šta ćeš ti ovde?
Poslednja osoba koju je Rafael očekivao da vidi bila je njegova mlađa sestra. Nikada nije bila na Alders nestu, a sad je stajala na vratima salona i žustro stresala sneg s kaputa.

Ponovo je počeo da pada pre sat vremena, odmah pošto je Ofelija otišla. Amanda nije volela sneg, ali Rafael nije verovao da zbog toga izgleda tako srdito.

Pošteditela ga je ljutita pogleda. - Šta ću ja ovde? Propuštam divan bal da bih došla ovamo i saznala šta ćeš ti ovde. Trebalo je da dođeš za mnom u London. Zašto nisi došao?

- Nisam rekao da ću...

Još mu nije rekla sve što je imala, pa ga je prekinula: - Svi su pitali za tebe. Sve moje prijateljice su se razočarale jer se nisi vratio sa mnom u grad.

- Upozorio sam te da više neću ići s tobom na prijeme. Onaj na Samers glejdu je bio poslednji. Imamo mnogo rođaka u Londonu i dve tetke koje tamo žive, tako da uvek imaš s kim da ideš, mila moja. Zato uopšte nije bitno kada ću ja doći tamo, zar ne?

- Tako je, ali tebe hoće svi da vide.

Upitno ju je pogledao. - Svi su ono jato kikotavih cura koje nazivaš prijateljicama?

- Pa, one te obožavaju. Sve žene te obožavaju.

- Ne baš sve — odgovorio je, setivši se svoje gošće. — I skini kaput. Ovde je prilično toplo. Ili se nećeš zadržavati?

Nije primetila prizvuk nade u njegovom glasu pa je, brecnuvši se, prišla kaminu i pružila šake prema vatri da se ogreje.

- Neću ga skinuti još malo, hvala na brizi. Lepo sam se smrzla, moram ti priznati. Ugalj u kotlu nije bio dovoljan za ovo dugo putovanje. Dogoreo je pre otprilike dva sata. Moja služavka i ja smo morale da se zavučemo pod jedno ćebence kako bismo se ugrejale, ali nije pomoglo. Dovraga, zašto imaš samo jedno ćebe u kočiji?!

- Zato što je kotao obično dovoljno zagreje, tako da mi ćebe ne treba. Došla si ovamo mojom kočijom?

- Naravno, kojom bi drugom? Svoju nemam. Doduše, nikad mi nije ni trebala, zar ne? Dobro, nije da otac nema pet-šest kočija u spremištu u Norford holu i poslužila bih se nekom od njih da sam pošla otuda. Ali došla sam ovamo iz tvoje kuće u Londonu.

Pre nego što je upoznao Ofeliju, Rafael je mogao slobodno da kaže da je njegova sestra najlepša devojka koju poznaje. Ne zbog toga što je bio pristrasan. To je bila istina. Niko nije sumnjao da će ta devojka plave kose, za nijansu tamnije od njegove, mnogo svetlijih plavih očiju i pravilnih crta lica, kao i svi ostali u porodici, lepotom zaseniti sve debitantkinje u sezoni. Ali tad još niko u njegovoj porodici nije bio video

Ofeliju Rid niti čuo za nju pre one zabave na Samers glejdu. I niko, pa ni Amanda, nije joj bio ravan po lepoti.

- Uz to smo se i izgubili - progundala je Amanda.

- Stvarno? Mora da je bilo zanimljivo.

- Ni najmanje.

- Izgubili ste se jer je sneg prekrrio drum?

- Ne, zahvaljujući tome uspeli smo da nađemo put dovde. Naposletku smo videli tragove kola u snegu i pratili ih. Ali ja sam mislila da je tvoj kočijaš već bio ovde. Tek kad smo se izgubili, priznao je da ne radi dugo za tebe i da u životu nije bio ovako daleko na severu. Kakav nitkov, mogao je to ranije da nam kaže.

-Većina mojih slugu su novi, Mendi. Stare sam uglavnom otpustio kad sam pošao u Evropu. Nego, kako si saznala da sam ovde?

- Najpre sam mislila da si se vratio kući u Norford hol. Poslala sam tamo tvog slugu da vidim šta te je zadržalo, ali on se vratio s vešću da uopšte nisi ni dolazio kući posle Samers glejda i da si im javio kako si se uputio ovamo. Nisam mogla da poverujem. Zaboga, zašto bi došao baš ovamo, i to u ovo doba godine?!

Slegnuo je ramenima. - Zašto da ne?

- Ali propuštaš sezonu!

Nasmejao se. - Briga me za sezonu. Ti tražiš dobru pri- liku za brak, a ja ne. Jesi li već našla nekog?

Namrštila se. - Nisam. Pola muškaraca koji me zanimaju jedva da me i primećuju.

Opet se nasmejao. - Ne laži!

- Eh, kamo sreće da lažem, ali to je živa istina. Oni jedino žele da razgovaraju o onoj oholjoj Ofeliji Rid i pitaju mene znam li zašto se još nije vratila u London. U Londonu se brzo doznalo da se ipak nije udala za Dankana Maktaviša. Znaš li ti zašto nije?

- Shvatili su da ipak nisu jedno za drugo - kazao je samo.

- Šteta.

- Zašto?

- Ne pravi se lud, Rafe. Očigledno zato što je ona opet u igri, a dobro znaš da ionako nema mnogo savršenih muškaraca.

Bila mu je smešna što tako razmišlja. - Mora li tvoj muž da bude savršen?

- Ne, naravno da ne mora... Dobro, mora malo. Ali ja sam sad u drugom planu jer je ona ponovo u lovu na muža.

- Taština i zavist, i to sve u istom dahu. Stidi se, Mendi.

Pocrvenela je. - Nemoj da me zadirkuješ. Razgovaramo o mojoj budućnosti.

- Nije tačno. Razgovaramo o tvom nestrpljenju. Kada bi se samo malo opustila i uživala u svojoj prvoj sezoni u Londonu, pravi čovek za tebe pojavio bi se za tili čas.

- I zaljubio se u nju umesto u mene - progundala je srdito.

- Stvarno si ljubomorna, a?

Bolno je uzdahnula. - Šta da radim. Ne mogu da se obuzdam. Gospode bože, toliko je lepa da prosto blista. Ta njena lepota zaslepljuje sve oko sebe!

Uspeo je da se ne osmehne i rekao samo: - Slažem se.

Treptala je i sumnjičavo ga pogledala. - Nemoj mi reći da je i tebe očarala.

- Ma kakvi.

- Dobro je, jer ona, znaš, uopšte nije fina žena, zasigurno nije dovoljno fina za tebe. Tašta je i podrugljiva i suviše uobražena.

- Je li to trač koji trenutno kruži? - upitao je znatiželjno.

- Ne, o njoj trenutno kruži jedino to da je ponovo u igri i mnogi muškarci su oduševljeni zbog toga. A ovo sam sama zaključila kada sam je upoznala na Samers glejdu. Znaš li da se usudila da mi kaže kako samo gubim vreme tamo? Čak nije bila ponovo verena za Maktaviša kad mi je to rekla. Toliko je bila ubeđena da će se on opet veriti s njom.

- Ispostavilo se da si samo gubila vreme tamo. Dankan je tad već bio zaljubljen u svoju susedku Sabrinu. Samo mu je trebalo vremena da to shvati.

- Pa, drago mi je zbog njega. Dakle, zato su on i Ofelija ponovo raskinuli?

- Između ostalog. Ali njih dvoje uopšte nije želelo da se venča. Roditelji su im ugovorili taj brak, tako da im je obo- ma bilo drago što se sve završilo kako se završilo. A sad skini kaput, srkni malo čaja pa idi kući.

- Ne budi dosadan, Rafe. Zar si zaboravio da si me pozvao da provedem sezonu s tobom?

- Ne ovde.

- Ne, naravno da ne ovde.

- Čak i ne sa mnom - ispravio ju je. - Taj poziv je samo značio da možeš da koristiš moju kuću u Londonu pošto otac nema kuću tamo. Nisam rekao da ću provesti sezonu s tobom tamo.

- E pa, ja bih to volela! - kazala je Amanda plahovito. - Mislila sam da ćeš biti tamo sa mnom. Nedostajao si mi. Nismo se videli skoro dve godine. - Mislila sam da bi voleo da provedemo neko vreme zajedno sad kad si se vratio.

- Voleo bih, naravno, ali kad se vratim u London.

- Ali kad ćeš se vratiti? Još mi nisi rekao šta radiš ovde u ovoj nedodžiji.

- Nije ti palo na pamet da možda imam gošću?

- Prebledela je. - Jao, gospode bože, nisam ni pomislila!

- Tako mi je neprijatno. Smesta ću otići... Čim se zgrejem.

- Dobro.

- Dobro? Nećeš pokušati da me ubediš da ostanem? Bar da prenoćim?

Ne. Imaš dovoljno vremena da pre mraka stigneš do gostionice.

Uzdahnula je pa naposletku skinula kaput i sela pokraj njega na sofu. Izvadila je gomilicu pisama iz džepa i dala mu ih.

- Donela sam ti poštu, možda je nešto važno.

- Hoćeš reći da si se nadala da je među njima pozivnica na neku zabavu koja bi me zanimala. - Na brzinu je pregledao pisma. Zanimalo ga je samo pismo od Ofelijinog oca. Otvorio ga je i brzo pročitao upravo ono što je očekivao.

- Između ostalog - složila se Amanda, pa se vratila na predašnji razgovor. - Znaš, nemam baš toliko vremena. Treba mi dobrih šest sati do gostionice u kojoj sam sinoć odsela.

Pogledao ju je i rekao: - Izgubila si se, sećaš se?

Opet je uzdahnula. - Dobro, trebaju mi četiri sata. Ali pašće mrak kad stignemo tamo. Krenuću rano ujutro. A ko je ta devojkica? Poznajem li je?

Upitala je iznenada, nadajući se da će ga uhvatiti na prepad. Nije joj uspelo. Rafael se samo nadao da se Ofelija neće baš tad pojaviti.

- Da, poznaješ je i nema govora da ćeš saznati ko je ona. To se tebe uopšte ne tiče, mila moja. Ali nije ono što misliš. Nisam doveo ovamo ljubavnicu.

- Da, da - kazala je podzrivo. - Doveo si neku devojkicu ovamo, takoreći nakraj sveta, a nemaš zadnje namere prema njoj i sve ovo je sasvim bezazleno?

- Upravo tako. Čak je i tetka Esme ovde da se postara za to.

- Stvarno? - uskliknula je razdragano Amanda. - Divno, nisam je videla sto godina! Sad me stvarno moraš pustiti da ostanem koji dan.

- Videla si je pre dva meseca na očevoj rođendanskoj zabavi. I ne, nećeš...

Začutao je, zagledan kroz prozor. Bio je zadubljen u čitanje pre no što je Amanda ušla pa nije video njenu kočiju da dolazi, ali sad ju je sasvim jasno video kako odlazi.

- Mendi, kaži mi jesi li smislila neki trik kako bi me naterala da se vratim u London? Jesi li poslala moju kočiju kući?

Frknula je na njegovu optužbu. - Pa ja se vraćam njome. Naravno da nisam.

- Dovraga! - kazao je i smesta skočio sa sofe.

17.

Ofelija se toliko brinula hoće li uteći neopaženo da je tek mnogo kasnije primetila koliko je u kočiji hladno. Nije se uspaničila kada je našla samo pepeo u grejnom kotlu, ali pošto je brzo pogledala ispod sedišta, prilično se zabrinula. Nigde u kočiji nije bilo ni komadića uglja.

Bilo je tu ćebence. Slaba uteha, ali se brže-bolje umotala njime. Hoće li ono biti dovoljno? Neće joj biti baš sasvim toplo, ali biće dovoljno. Mora. Vozaču je još hladnije nego njoj, podsetila se, tako da i ona može da istrpi malo hladnoće. I nema potrebe da mu govori da požuri. Već mu je jasno stavila do znanja da je brzina na prvom mestu.

I dalje nije mogla da poveruje da stvarno putuje kući! Međutim, to njeno veliko zadovoljstvo i likovanje nisu imali nikakve veze s odlaskom kući već samo da je tek tako nadmudrila Rafaela.

Sišla je u prizemlje i čula glasove u salonu. Malo joj je falilo da uđe tamo, sigurna da čuje glas Rafaelove sestre, ne tetke. Sasvim slučajno je zastala, shvativši da je njegova sestra, ako je već tu, sigurno došla kočijom, i da je ta kočija verovatno pred kućom, i dalje s upregnutim konjima, i da joj je to prilika da pobegne.

Međutim, nije smela da se izlaže opasnosti i prode pokraj otvorenih vrata salona da bi to proverila. A nije mogla ni da ode tako, samo u haljini. Zato je otrčala na sprat po kaput i torbicu, pa strčala stražnjim stepenicama za poslugu u nadi da će naći Sejdi u kuhinji. Nije joj se posrećilo i nije imala predstavu gde bi njena služavka mogla biti u to doba dana. Sta da radi?! Da li da potraži Sejdi i rizikuje da propusti priliku za beg, ili da ode bez nje, uverena da će se Rafael pobrinuti da vrati Sejdi u London?

Stvarno nije imala izbora. To joj je bila jedina prilika da utekne odatle, a pritom nije bilo izvesno ni da će uspeti. Morala je smesta da odluči pre no što odvedu konje u štalu, kao što su bili odveli i ostale.

Iskrala se kroz kuhinju, pa na zadnja vrata, dok je kuvarica rovarila po ostavi. I to u pravi čas! Nova kočija se već kretala prema štali.

Nije primetila da ponovo pada sneg. Snežni pokrivač je taman počeo da se topi, ali je zahladnelo i bilo je leda, s kojim

se valjalo izboriti. Međutim, nije ga bilo dovoljno da se Ofelija predomisli.

- Sačekajte! - doviknula je mladiću na kočijaševom mestu.

Čuo ju je i stao. Čak je i sišao s kočije dok je hitala prema njemu, nastojeći da se ne oklizne na ledu prekrivenim tankim slojem tek napadalog snega. Verovatno bi skinuo i šešir da ga je nosio, umesto gomile vunениh šalova ispod kapuljače drugog ogrtača u koji je bio umotan. Lice mu je imalo isti onaj izraz kao kod većine muškaraca kada bi je prvi put ugledali: očaranost i iznenađenje, kao da ne veruje rođenim očima.

Osmehnula mu se najlepše što je umela ne bi li očarala. - Treba mi neko da me odveze u London. Možete li mi vi pomoći?

Mladiću je trebao skoro ceo minut da se pribere. Morala je samo još jednom da ponovi.

Naposletku se namrštiо sa žaljenjem i kazao: - Mislim da ne mogu, gospojo, ne bez dopuštenja gospo'n Loka. Ovo je njegova kočija.

- Kako se zoveš?

- Albert, gospojo.

- Hoće li dvadeset funti pomoći da se predomisliš, Alberte?

Trgnuo se. - To je mnogo novca za čoveka ko što sam ja, ali sigurno će me otpustiti iz službe ili strpati iza rešetaka ako odem ovom kočijom.

Njeno nestrpljenje je raslo. Nije imala vremena da ga nagovara. Rafael se može pojaviti svakog časa, a onda ništa od njenog odlaska.

- Ne bi te uhapsili - uveravala je momka. - Veruj mi.

I dalje je odbijao izgovarajući se. - Dovezao sam ovamo njegovu sestru. Ona se verovatno za koji dan vraća kući. Fina devojka. Siguran sam da će vas pustiti da putujete s njom.

- To mi ne odgovara. Moram smesta da krenem. Pedeset funti!

- Ovaj posao mi i nije mnogo mio - priznao je. - Prihvatio sam ga letos, a tad nije bilo ovako loše. Sad vidim da bi mi bolje bilo da radim u zatvorenom prostoru, posebno u ovo doba godine. Ali pedeset funti nije dovoljno da bih završio na ulici.

Nije vruga. Toliko novca verovatno neće videti ni za dve- tri godine. - Stotinu funti - rekla je nestrpljivo.

- Kud ste hteli da idete? - upitao je i istog časa joj otvorio vrata da uđe.

- U London. Punom brzinom. Stvarno to mislim. Naj- brže što možeš.

- Ne brinite, gospojo. Pohitaću do najbliže gostionice i fine vatrice pošto se ovde neću zgrejati. Možemo svratiti u krčmu, je l' tako?

- Da, svakako - kazala je, pretpostavivši da ju je zato toliko koštalo. Čovek je samo hteo da se skloni sa studeni. - Ne očekujem da vozite noću.

Dobro je što mu je već rekla da požuri, mislila je, cvokoćući zubima. U kočiji verovatno nije ništa hladnije nego što je bilo kad je ušla, a ipak je bilo mnogo hladnije jer već nekoliko sati sedi u njoj. Čebence i nije od velike pomoći pošto je njen somotni kaput vrlo tanak. Kada će stići do grada i tople gostionice? Verovatno za otprilike sat vremena, ne više, s obzirom na to da Albert nemilosrdno goni konje punom brzinom.

Ako ništa drugo, Rafael neće moći da je zaustavi pre no što ponovo dospe u civilizaciju. Postarao se da niko, uključujući i njega samog, ne može odmah da ode s Nesta tako što je sakrio sve konje. Oholo se nasmejala na tu pomisao i na to kako će se razjariti kad shvati da je pobegla. Ako bude uporan, možda će je pronaći u gostionici, ako tamo odsednu. Međutim, time ništa neće postići. Ona bi ponovo bila među ljudima koji ga ne poznaju i oni nipošto ne bi dopustili da na silu uvuče ženu koja vrišti u kočiju, a ona bi vrištala, iz sveg glasa.

Nerviralo ju je jedino to što je morala da ostavi Sejdi, kao i svoju kočiju i odeću. Međutim, Rafael sad nema razloga da ostane na Alders nestu pa će morati da upotrebi njenu kočiju da se njome vrati sa ostalima kući. A ako joj ne vrati kočiju, pa... brinuće o tome kad stigne kući i bude sigurna da nikada više neće morati da ima posla s tim đavolom.

Samo što je to pomislila, srušila se na pod. Upetljana u čebence, jedva je spazila da je kočija nagnuta i da klizi u stranu. Ipak, bilo je dobro što je na podu jer se kočija truckala dok je klizila u jarak.

Tek što se pridigla na kolena, vrata su se iznenada širom otvorila i prestrašeni Albert ju je upitao: - Jeste li se povredili?!

- Nisam, samo sam se malo udarila - uveravala ga je. - Samo mi nemoj reći da smo sleteli s puta u jarak... nismo, zar ne?

Sav se zajapurio. - Nisam video izbočinu na drumu, nisam, kunem se. Da nisam gonio konje punom brzinom, možda bih je i video, ali sneg je svuda uokolo, tako da je možda ni tad ne bi video. -I?

- Točak je zbog udarca u izbočinu ispao iz ležišta i zaglavio se. Cinilo se da jarak nije toliko blizu, ali izgleda da jeste. A onda se slomio.

- Šta se slomilo?
- Točak - kazao je, posramljen. - Puko je čim je upo u jarak.
- Jesu li se konji povredili?
- Nije im ništa, gospojo.
- Onda mogu da izvuku kočiju na drum?
- Da, ali ona ne može nikuda sa slomljenim točkom. Kakve sam ja hude sreće!

Mogao bi još jednom to da kaže, pomislila je uzdahnuvši. Tek sad shvata da je bila nepromišljena kad mu je zapovedila da goni konje po ovakvom nevremenu. Međutim, na greška- ma se uči, a sada šta je - tu je.

- Šta bi inače uradio u ovakvoj situaciji? — upitala je.
- Nabavio drugi točak.
- Pa onda idi i nabavi ga.
- Nismo još ni blizu grada. Možda će se smrknuti pre no što se vratim.

Najpre je pomislila kako ne želi da je ostavi samu tu pokraj puta, na studeni, naročito ne po mraku. Međutim, ostaje joj jedino da pokuša da jaše konja, bez sedla, i da vrlo verovatno iznova i iznova pada s njega, povredi se i dovede sebe u još veću nepriliku. Ili da čeka da se vreme prolepša i da se u međuvremenu smrzne? Ili da čeka da se Rafael pojavi i li- kuje jer ju je našao? Ako se uopšte pojavi. Možda mu neće ni pasti na pamet da je traži. Možda je jednostavno shvatio da je dao sve od sebe i rešio da više ne pokušava da „pomogne“ nekome ko očito ne želi njegovu pomoć.

Zato je rekla: - Onda nemoj više da dangubiš. - I ponadala se da nije opet pogrešila.

18.

Rafael je jedva video pet metara ispred sebe, toliko je sneg bio gust. Da je vetar bio malo jači, ovo bi bila prava snežna oluja, ali, srećom, vetra skoro da nije bilo. Duvao je tek toliko da Rafael oseti koliko je hladno i nagna ga da odustane. Uostalom, kad uzme u obzir koliko mu je vremena trebalo da dovede konja iz Bartolomjuovog doma, da ga odsedla i uzme uglja, budući da je znao da je kotao u kočiji prazan, nije očekivao da će stići Ofeliju pre no što ona stigne do najbližeg grada. Hteo je samo da je nađe pre no što se vrati u London, a može to uraditi i sutra pošto sneg prestane, ako prestane.

Malo je falilo da ne vidi kočiju u jarku. Onako prekrivena snegom, stopila se sa okolnom belinom. Pažnju su mu privukli konji. Sneg se nije lepio za njihova topla tamna tela, kao što

nije ni za njegovog konja. Čim je ugledao kočiju u jarku, pretrnuo je od straha. Ne pamti da se ikada tako uplašio, ali srećom, to je trajalo kratko. Čim je video da nema jednog konja i da kočija, iako malo nagnuta, nije prevrnutu niti slomljena, bio je siguran da niko nije povređen. Očigledno su Ofelija i njen kočijaš rešili da nastave put zajedno na konju.

Jedino mu je to padalo na pamet, tako da je malo falilo da uopšte ne siđe u jarak i proveriti. Međutim, znao je da bi se kasnije živ pojeo zbog toga, pa je na brzinu sjahao samo da otvori vrata kočije i zaviri unutra. U kočiji nije bilo ničega osim gomile... *Zaboga, zašto imaš samo jedno ćebe u kočiji?*

Setio se sestrih reči i začudio. Gomila ne bi bila tako velika od samo jednog ćebeta.

- Gospode bože! - uzviknuo je. - Ostavio te je ovde da se smrzneš? Kuda je otišao, vrag ga odneo?!

Ofelija je promolila glavu ispod ćebeta, tek toliko da joj vidi oči i shvati da ne nosi kapu. Nije bilo čak ni one njene uvek lepe frizure. Pustila je kosu? Toliko se bila sklupčala na sedištu ispod ćebenceta da joj se nije videla ni glava.

- Otišao je da donese nov točak da zameni slomljeni.

Rafael je seo pokraj nje i pogledao u hladni kotao. - Je li znao da nemaš čime da se ugriješ?

- Verovatno nije - odgovorila je, pa oštro dodala: -I zatvori ta prokleta vrata!

Poslušao ju je. To nije mnogo pomoglo. Bilo je toliko hladno da je video kako mu se dah magli.

Sklonila je ćebe pošto je sad već imala društvo. Spustila je stopala na pod i sela. Ćebe je stvarno bilo malecno, dovoljno tek da joj prekrije noge i krilo. Raširila ga je preko krila. Sake su joj bile gole. Kosa puštena i duža nego što je mogao da zamisli. Jedan uvojak svio joj se pokraj šaka na krilu. Pr- sti su joj drhtali od hladnoće! Rasrdio se što je dovela sebe u tu nepriliku.

- Gde su ti kapa i muf? - upitao je.

- Nisu bili na kaputu. Nisam imala vremena da ih tražim.

Rekla je to tako tašto da se on samo još više iznervirao. - Mislio sam da si pametnija i da ne bi napravila ovakvu glupost - progundao je dok je skidao rukavice, a onda joj je zgrabio šake i počeo da ih trlja.

Nije pokušala da ga spreči. Samo je rekla: - Radim gluposti iz očajja. Mislila sam da smo to već ustanovili.

- Nisi bila očajna. Samo si se plašila da pogledaš u oči ženi koju svi drugi vide kad upoznaju tebe. I šta ti se desilo s kosom?

Izvukla je ruku i sklonila nestašni uvojak iza leđa. - Morala sam nekako da ugrijem vrat i uši.

Bilo joj je toliko hladno da je pokušala da se ugrije vlastitom kosom! To gaje toliko razbesnelo da je progundao: - Ubiću tog kretena Alberta što je pristao na ovo!

- Nemoj. Obećala sam mu stotinu funti.

To nije opravdanje. - Ponovo joj je uzeo šake pa počeo da duva u njih ne bi li ih zagrejao svojim dahom.

- Jeste za nekoga ko nikada nije video stotinu funti.

Istina, ali i dalje ju je ljutito gledao. - Rešena si da preuzmeš svu krivicu na sebe, je li?

- Naravno... U stvari, ne. Za sve si kriv ti!

Malo mu je falilo da se nasmeje. - Pitao sam se kad ćemo doći do toga.

- Pa jesi, šta hoćeš. Da nisi bio tako svojeglav i da me nisi odveo tamo bez dozvole mojih roditelja, kad si samo mislio da ćeš je dobiti...

- Sad je imam. Moja sestra se setila da mi donese poštu.

Ofelija se predala. - Baš lepo. Blago tebi. Sad si oslobođen svake odgovornosti.

- Da, što je vrlo lepo, pošto još nismo završili s onim čitanjem bukvice.

Zadirkuje je. Sigurno je to shvatila jer bi inače planula zbog te opaske. Utom se setio da je doneo ugalj, koji je bio u džaku na konju.

- Nego, ništa od svega toga ako se sasvim smrznemo. Poneo sam ugalj - rekao je. - Idem da ga donesem.

Odmah je otišao i vratio se za tili čas. Brzo je založio vatru, ali shvatio je da će trebati vremena da se kočija ugrije, a Ofelija je sedela skupljena modrih usana i cvokoćući! Moraće da smisli nešto drugo u međuvremenu...

- Zapravo - kazao je kao da razgovor nije bio ni na tren prekinut - napredovali smo. Nisi ni približno neprijatna kao što si bila i ja lično ne vidim ni trunku pakosti. Nemoj da se uplašiš, sada ću učiniti nešto kako bih ti ugrijao šake pošto ugalj ne gori dovoljno brzo.

Raskrilio je kaput i raspasao se, pa uzeo njene šake i stavio ih sebi na grudi ispod košulje. Pokušala je da ih izvuče, ali držao ih je čvrsto iako se ježio koliko su bile ledene.

- Ni to neće uspeti - kazala je. - Nisi dovoljno topao.

- Onda ćemo probati nešto drugo. - Stavio je njene prste ispod svojih ruku.

- Malčice bolje, ali ni to neće potrajati. Tako je samo još i tebi hladno.

- Već odavno mi je hladno, mila moja. Napolju pada sneg, znaš. Ali verovatno imaš pravo. Ugrejaćemo se jedino uz mali napor. Moramo naterati krv da prostruji, moramo se malo oznojiti. To svaki put uspe.

Sumnjičavo ga je pogledala. - Ovde nema prostora za vežbanje, a ne pada mi napamet da izlazim iz kočije i trčim okolo samo da bih se malo oznojila. Ne hvala. Osim toga, ja se ne znojim. Dame se nikad ne znoje - dodala je uštogljeno.

Nije hteo da se smeje toj besmislenoj izjavi. Neće, pa ma- kar umro. Međutim, trebalo mu je malo vremena da savlada smeh.

- Mislio sam na mnogo prijatniju vežbu - kazao je. Iznenadeno je razrogačila oči, pa je dodao: - Ne, vođenje ljubavi u kočiji po ciči zimi ne dolazi u obzir... Dobro, da imamo kotao koji greje bolje nego ovaj, to bi već moglo.

Široko se osmehnuo da joj pokaže da je zadirkuje. Nije želeo da je uplaši niti da povredi njenu devojačka osećanja. Međutim, tu priliku jednostavno nije mogao da propusti.

Od samog početka je potiskivao svoje nagone jer su njegove namere prema njoj bile sasvim časne. Doveo ju je na Alders nest kako bi joj pomogao, a ne da bi je zaveo. No, malo poljubaca neće boleti i zapravo će joj pomoći da zaboravi na hladnoću.

Dobro mu je išlo. Išlo mu je vraški dobro. Ni sam nije znao kako je uspevao da drži ruke dalje od nje, a bila je tako poželjna. Uspevao je samo zahvaljujući preziru koji je osećao prema njoj. Ali čim je počela da objašnjava neke svoje postupke, prestao je da je prezire. Nije da ju je zavoleo, daleko od toga. Ima ona još štošta da opravda i promeni u ophođenju s drugima, ali ne mora da je voli da bi je želeo. A želeo ju je, samo bog zna koliko ju je želeo.

19.

Bila je sklupčana, duvala je tako snažno u kolena ne bi li malo zagrejala lice da nije ni primetila da je Rafael u kočiji dok nije progovorio. Nije likovao kad ju je pronašao, kao što je očekivala. Pokazao je samo zabrinutost i ljutnju, ne na nju, već zbog nje.

Bila je počela da strahuje da se kočijaš neće vratiti tog dana. Ako ne dođe do grada pre mraka, možda i neće. Međutim, Rafaelov dolazak je izbrisao sve njene strahove. Ni trenutka nije sumnjala da će je on vratiti na toplo i bezbedno mesto. Nije joj više bilo bitno što nije uspela da pobegne od njega.

- Samo ću te poljubiti, Felija. Garantujem ti da za nekoliko trenutaka uopšte nećeš osećati studen, a posle nekoliko minuta biće ti sasvim toplo.

Bilo joj je toplo od same pomisli na to. Ne baš toplo, ali pri pomisli na njegov poljubac zaboravljala je na hladnoću.

Sedela je i trudila se da zaustavi cvokotanje dok je razgovarala s njim. Svakih nekoliko sekundi morala je da svladava jezu. Volela bi da ju je jednostavno poljubio, kao i prvi put, umesto što je najavio da će to uraditi. Ovako to znači da traži njenu dozvolu, a ona radije ne bi rekla da želi da je poljubi. A želela je i veoma se razočarala što nije ponovo pokušao to da uradi posle onog poljupca u snegu.

- Sigurno govoriš iz iskustva? - rekla je.

- Naravno. Strast stvara toplotu. Da pokušamo?

Traži dozvolu, nema šta. Neobično za jednog razvratnika. Zaboga, kad li će već jednom taj čovek opravdati taj svoj ugled? Međutim, pretpostavila je da on pokušava da zavede samo žene koje mu se dopadaju, a odavno su ustanovili da ona nije među njima.

- Svakako - rekla je s uzdahom. - Na sve ću pristati samo da mi ponovo bude toplo.

- Na sve? - vragolasto se osmehnuo.

- *Skoro* na sve.

Primicao se ne skidajući osmeh, a onda su im se usne dotakle. Njegove usne nisu bile hladne, ali njene verovatno jesu, mada ne zadugo. Ali uopšte je nije dodirivao, kao da se namerno obuzdavao. Ili možda uopšte nije želeo da je poljubi! Ipakju je ispunilo neočekivano uzbuđenje od dodira njegovih usana, iako poljubac nije bio nimalo strastan.

- Nemoj se uplašiti - upozorio ju je, odmaknuvši usne tek toliko da joj to kaže. - Kad sam ovo predložio, nisam imao na umu čedne poljupce. Cilj nam je da se malo pokrenemo, a to nećemo postići bez strasti.

Ustuknula je. - Šta si imao na umu?

-Ovo.

E to je već bilo potpuno drugačije. Privukao ju je k sebi i zagrlio da se ne bi odmakla. Silovito je pritisnuo usne uz njene i otvorio joj usta jezikom. Silno se iznenadila. Nije mogla nabrojati sve ukradene poljupce, ali oni su se obično iznenada završavali tako što bi ošamarila nevalentnog udvarača. Nijedan još nije bio tako intiman da bi joj od njega zastajao dah i srce snažno tuklo.

Naslonio se o zid kočije i podigao je na krilo, ni trenutka ne prekidajući poljubac. Imala je osećaj kao da leži na njemu, što je samo povećalo njeno uzbuđenje. I dalje ju je čvrsto držao

jednom rukom, ali drugu joj je zavukao u kosu i mi- lovao joj glavu. Kičmom joj je prolazila jeza, koja nije imala nikakve veze s hladnoćom.

- Je li ti sad hladno? - upitao ju je, obasipajući poljupci- ma njene obraze i bradu.

- Nije.

- Želiš li da osetiš moje ruke na sebi?

- Ne želim ako su hladne.

- Ne verujem da mi je ijedan deo tela više hladan. Pokazaću ti.

Ponovo ju je poljubio, obujmivši joj obraz rukom. Nije bila topla, bila je vrela dok joj je klizila niz vrat i otkopčavala dugmad kaputa, a onda je kliznula unutra i spustila joj se na grudi. Tiho je zastenjala. Nije bila sigurna je li to znak protivljenja ili uživanja, koje nije mogla da prikrije, jer je osećaj bio divan: ustreptalost i uzbuđenje koji su je nagnali da se još jače privije uz njega.

- Nisi vitka baš svuda - primetio je.

Kazao je to upola šaljivo, aludirajući na svoj raniji komentar da je Ofelija premršava, a zapravo je zvučao kao da mu se to veoma dopada. Ona je ipak pocrvenela zbog toga, što ju je samo još više ugrijalo. Mada je uspevao da govori, njoj nije pružao mnogo prilika da odgovori, jer nije prestajao da je ljubi, samo bi nakratko zastao pa opet gurnuo jezik duboko u njena usta.

A onda je uvukao njen jezik u usta i nežno ga sisao. Zastenjala je i bez razmišljanja ga zagrlila oko vrata. Skupila je kolena uz njegove grudi. Malo se usprotivila kad je prestao da joj miluje grudi, ali to je trajalo veoma kratko jer njegova ruka nije prestala da je dodiruje, samo se kretala u novom pravcu, naniže po njenom struku, a zatim joj je obujmio zadnjicu i privio je još snažnije uza se.

- Zamisli da sam jastuk - prošapuo je uz njene usne. - Slobodno se uvijaj i isteži uz mene.

Kako je znao da ona to želi? Tako je silno želela da se sar svim priljubi uz njega i oseti svaki delić njegovog tela! I brzo je učila taj nov način ljubljenja. Čak je u jednom trenutku preuzela vođstvo, nije mogla da se obuzda, mada ga je on ubrzo povratio. Borili su se jezicima! Činilo se da se nadmeću oko prevlasti, ili su je tačnije delili. I vrelina je već izbijala iz njih.

Nekako joj je zavukao tu radoznalnu ruku pod suknju. Osetila je dašak hladnog vazduha kad je to uradio, ali nije se obazirala na to jer su joj njegovi prsti klizili uzbedro. A onda mu je bukvalno poskočila na krilu kad ju je dotakao direktno

između nogu. Čvršće ju je stegnuo. Nije nameravao da joj dopusti da uskrati sebi to neopisivo zadovoljstvo koje može da joj pruži, ali ona nije ni pomišljala da ga zaustavi, toliko je bila zaokupljena tim novim osetima.

Uhvatila ga je za kosu, nesvesna da ga čupa. Nezasito ga je ljubila dok je strast silovito rasla, čitavo joj je telo drhtalo od želje, ne od hladnoće. Međutim, nikako nije mogla da pojmi ono što je upravo eksplodiralo u njoj. Vrisnula bi samo da je mogla, ali on je prigušio taj zvuk poljupcem, osećajući pod prstom pulsiranje dok je doživljavala vrhunac.

Sasvim opuštena i ispunjena ležala je u njegovom toplom zagrljaju, i mogla je ostati tako čitave noći. Nežno joj je ljubio čelo i milovao spoljašnju stranu butine. Držao ju je na krilu i nije pokušavao da je pomeri. Verovatno bi i zaspala, a on bi je pustio i grejao je, tolikom je vrelinom odisalo njegovo telo.

No, mora biti da je čuo šum spolja. Čula ga je i ona pa je podigla glavu s njegovih grudi a on ju je odmah spustio na sedište, tako da se nisu dodirivali kad su se vrata iznenada otvorila - siroti Albert, spreman da je uveri kako je uspešno obavio svoj zadatak, nije imao prilike za to. Udarac Rafaelove pesnice direktno u lice oborio ga je u sneg i poslao ga direktno u jarak.

20.

- Pretpostavljam da sam otpušten? - upitao je oprezno Albert pošto se pridigao sa zemlje.

- Nego šta nego si otpušten - odgovorio je Rafael, odvezujući točak koji je visio s konja na kojem je Albert upravo dojahao. - Samo ćeš najpre namestiti točak i vratiti nas na Alders nest.

Taj je uslov rasrdio Alberta. - A zašto bih to uradio ako to više nije moj posao?

- Verovatno zato što ti preostaje jedino da pešice nastaviš odavde.

Albert je ljutito frknuo. - E, onda ću ići pešice i poneću sa sobom novac koji je dama obećala.

Rafael ga je pogledom prikovao za mesto. Kipteo je od besa setivši se kako je zatekao Ofeliju sklopčanu u kočiji: - Misliš da ću dozvoliti da joj priđeš? Pre bih te ubio. Ostavio si je da se smrzne ovde! Nemoj više da si pomenuo novac budući da nisi obavio zadatak, koji nipošto nisi smeo ni da prihvatiš!

Albert nije dovoljno dobro poznavao Rafaela da bi poveo računa o svom ponašanju ili je bio suviše razočaran pa više nije mario šta će biti. - Onda dobro, idem ja - progundao je, ali

se nakon samo nekoliko koraka okrenuo i upitao: — Nećete pokušati da me sprečite?

Rafael se umalo nasmejao na to. Samo je podigao obrvu i rekao: - Zaboga, zašto bih to radio?

- Zato što ću verovatno umreti negde u snegu!

- Šta hoćeš time da kažeš?

Crven od srdžbe, Albert se odlučno zaputio natrag da uzme točak od Rafaela, ipak popustivši. - Dajte, ja ću to uraditi, gospodar. Vratću nas na drum za koji minut.

- Tako sam i mislio. I mogao bi da staviš malo snega na taj otekli obraz - dodao je Rafael pa se okrenuo i pošao prema kočiji.

Nije mu promaklo kada je Albert progundao: „Prokleti bogataši“, samo se nije obazreo na to.

Nije sumnjao da je Ofelija čula sve i, čim joj je pomogao da izađe iz kočije, rekla je: - Nemoj da ga otpustiš.

Daj mi jedan valjan razlog da to ne učinim. - Privukao ju je k sebi da je zgreje dok Albert ne zameni slomljeni točak.

- Zato što sam ga očarala svojim najlepšim osmehom.

Nije morala da kaže ništa više. Mogao je samo da se nada da nikada neće pokušati njega tako da očara i mogao je sasvim lepo da zamisli kako se Albert zbunio i pristao da izvrši njenu zapovest.

- Ta tvoja taština mora da je velik teret. Teško ju je obuzdati, zar ne? - kazao je, zadirkujući je.

Priljubila se uz njega ne bi li se opet ugrejala. - Nemoj misliti da je smatram manom, zato što je ne smatram. Zapravo, ne volim što tako delujem na muškarce, ali svi tako pred- vidljivo reaguju. Osim, naravno, kad si ti u pitanju.

- Stvarno? Zašto sam ja izuzetak?

Pogledala je naviše u njega. - Ne pretvaraj se da ne znaš. Kad me pogledaš, ti ne vidiš ovo lice, već čudovište.

Grohotom se nasmejao. To uopšte nije bilo tačno, ali rešio je da se ne ubeđuje s njom, rekavši samo: - Nikada te nisam nazvao čudovištem, mila moja.

- Ne baš tim rečima. Ali nagovestio si to više puta.

Nije zvučala nimalo uvređeno niti ljutito zbog podsećanja na to. Zapravo, bila je vrlo mirna i krotka otkako je dao malo oduška njenim strastima. I ne samo to, zbog kose koja joj je slobodno padala preko prsa i ramena, činila se još mekša, pristupačnija. Nije umišljao. Ili je možda i to bilo zbog te oslobođene strasti. Zapravo...

- Mislim da sam otkrio zašto ne uspevaš da ukrotiš tu svoju narav. Mnogo si strastvena, što ume da bude divno, ali jedini odušak za tu vatrenu strast jeste tvoja ćud.

Zavukla je ruku pod njegov kaput da je ugrije na njegovim grudima.

- Stvarno to misliš?

- Stvarno. Ali postoji samo jedan način da saznamo. - Rekao je, pa uzdahnuo. - Samo ne ovde.

Malo kasnije, dok su sedeli u kočiji na putu ka Alders nestu, rekla je: - Sad kad mi je lepo i toplo, shvatila sam da sam gladna kao vuk.

- I ja sam. - Nije mislio na hranu. Večeras je probudila usnulog zmaja. Sad više nikako neće moći da drži ruke dalje od nje. Zapravo, nežno ju je milovao otkako se ponovo smestila kraj njega.

- Uskoro ćemo stići na Nest - dodao je. -I verovatno bi trebalo da te upozorim da je sad već nemoguće sprečiti da moja sestra sazna ko mi je gošća.

- Nisi joj rekao?

- Izbegao sam to.

- Zašto? Hteo si da to ostane tajna?

- Ne. Nisam joj rekao jer sam mislio da ona to ne bi razumela...

- Da hoćeš da pomogneš nekome kao što sam ja?

- Ne, nego činjenicu da mi još nisi ljubavnica. Misliće da sam postao nevešt.

Ofelija se naslonila i upitno ga pogledala pa se tiho nasmejala. - Ne valja ti to, stalno me zadirkuješ.

- Zašto misliš da te zadirkujem? - Vragolasto ju je pogledao. - Jesam li ti rekao da znam kako da zaboraviš na glad?

Prasnula je u smeh.

21.

- Tu ste - kazala je veselo Esmeralda kad su Rafael i Ofelija zajedno ušli u salon. - Čudno ste vreme izabrali za vožnju po prirodi, ali makar se niste vratili suviše kasno. Nismo htele da večeramo bez vas. Hoćemo li?

Rafael se osmehnuo tetki kad je ustala da ih povede u trpezariju. Bio je to lep pokušaj da Ofelijin neuspeli beg izgleda kao običan izlet, a nije bio ni nalik tome. Samo, znao je da sa Amandom neće tako lako izaći na kraj. Ona je i dalje nepomično sedela na sofi i u neverici zurila u Ofeliju.

Ofelija je verovatno bila navikla da ljudi čudno reaguju na nju, pa nije ništa rekla videvši Amandu s otvorenim ustima. Rekla je samo: - Zdravo, Amanda. Lepo od tebe što propuštaš dobar provod u Londonu samo da bi posetila prirodu.

Amanda se još nije dovoljno pribrala da bi odgovorila, a nije uviđala ni da sedi otvorenih usta. Rafael je nečujno uzdahnuo.

- Idite vas dve - kazao je tetki. - Znam da je Felija gladna, zato nemojte više da čekate. Mendi i ja ćemo odmah doći.

Ofelijin odlazak nije prenuo njegovu sestru, već je razrogačeno zurila u prazna vrata. Rafael je zakoluto o očima i rekao: - Dobro je da u kući nema muva u ovo doba godine.

- Molim? - upitala je Amanda, pa radosno skočila i po- vikala: - Gospode bože, Rafe, volim te do neba, ali stvarno nisi morao da ideš tako daleko da bi mi pomogao.

Kako uopšte nije očekivao da će to čuti, kazao je: - Znaš da bih otišao nakraj sveta samo da ti pomognem, mila moja, ako ti je pomoć potrebna. Ali, pošto nije, molim te reci mi o čemu govoriš.

Namrštila se istog trena. - Ali zato si to uradio, zar ne?

- Šta sam uradio?

- Pozvao tu ženu ovamo. Uradio si to zbog mene, da mi je skloniš s puta. Tako da imam priliku da nađem muža a da ne moram da se nadmećem s njom.

Odmahnuo je glavom. Ponekad stvarno nije mogao da shvati ženski mozak.

- Mendi, molim te, razmisli malo o tome što si upravo rekla. Hoćeš da kažeš da bi se svaki muškarac zainteresovan za tebe okrenuo Ofeliji čim bi se pojavila. Takvog muškarca hoćeš?

- Naravno da neću, ali...

- Za ali ovde nema mesta.

- Postoje takva iskušenja za čoveka da ni zdrav razum ne može da mu pomogne. Ona je jedna od njih.

Rado bi to opovrgnuo, ali budući da je već i sam okusio malo tog iskušenja, nije mogao. - Možda. Ali ako je muškarac već toliko prevrtljiv, bolje bi bilo da to znaš pre nego što ga odvučeš pred oltar.

- Odvučem? - upitala je zbunjeno.

- Znaš šta sam hteo da kažem. Pre no što te zaprosi. Pre no što se zaljubiš.

Zamišljeno ga je pogledala. - Bila bi to dobra provera, zar ne?

Pogledao je u tavanicu. - Već sam ti rekao, zašto već jednom ne prestaneš da se brineš hoćeš li naći muža i jednostavno pustiš da se to desi spontano?

- Zato što je već prošlo pola sezone. Ponestaje mi vremena!

- Neće biti kraj sveta ako se ne udaš u prvoj sezoni.

- Jesi li poludeo! Naravno da hoće. Dve moje najbolje prijateljice su se već verile.

- Mendi, ako se budeš ugledala na ostale i odlučiš se za muža s kojim nećeš biti srećna samo zato što ti se prijateljice udaju, kunem ti se da ćeš....

- Neću. Nisam toliko glupa. Ako se bar ne verim do kraja sezone, moj će ponos biti povređen.

- Ma neće. Samo ćeš početi da naručuješ novu odeću za letnju sezonu i počećeš iz početka. A sad hajde da večeramo. Gla...

- Sačekaj još trenutak - kazala je nepopustljivo Amanda. - Ako nisi pozvao Ofeliju ovamo zbog mene... O, gospode bože, Rafe, nemoj mi reći da si se i ti kao ostali zaljubio u nju!

- Ne valja ti to što donosiš ishitrene zaključke. Nisam zaljubljen u nju. Jedva da mi se i dopada...

- Jedva? Koliko se sećam čula sam da ti se ona uopšte ne dopada.

Slegnuo je ramenima. - Pa, otkrio sam da nije baš takva primadona kao što sam mislio.

- Ali šta ona radi ovde? Je li došla nepozvana i ti nisi znao kako da je se otarasiš? Ako je tako, ja ću je povesti sa sobom u London.

- Eto, opet to radiš. Prestani da nagađaš i navaljuješ ne bi li iskamčila ono što te se ne tiče.

Nastavila je da nagađa kao da ga uopšte nije čula: - Skriva se ovde, zar ne? Misli da je nastao skandal pošto je drugi put raskinula s Maktavišom, što je i trebalo da se desi, ali nije. Ja je mogu ubediti da nije.

- Amanda.

Ovoga puta je spazila upozoravajući ton i žustro se pobunila: - Moraš mi reći! Suviše je lepa, previše je čuvena i senzacionalna da bi bila ovde bez valjanog razloga!

- Postoji savršeno valjan razlog - kazao je malo popustivši. - Pomažem joj da stekne nekoliko dobrih osobina i doda ih onim malobrojnim koje ima.

- Da, kako da ne - kazala je prezrivo Amanda.

Nije nameravao da je ubeduje u to, već je rekao: - Ne smeš nikome reći da je ona ovde. Neću da ljudi povežu moje ime s njenim niti da ceo London nagađa koješta, kao što si ti upravo radila. Jesam li bio dovoljno jasan?

- Onda mi bar daj neki nagoveštaj.

Nečujno je uzdahnuo. Kad li je njegova sestra postala tako tvrdoglava?

- Umesto toga dobićeš večeru, krevet da prespavaš noć i ujutro ćeš se lepo vratiti u lov na muža. Amanda, njeni

roditelji znaju da je ovde i tetka Esme joj je garde dama. Ovde se ne dešava ama baš ništa neobično. Zato nemoj da guraš taj lepi nosić u ono što te se ne tiče.

- Dobro, onda mi nemoj reći! - progundala je Amanda i izašla iz salona.

22.

Nije bilo teško zaključiti da je Amanda Lok zbog nečega ljuta s obzirom na to kako je kruto umarširala u trpezariju i dalje namrgođena. Ofelija se poigravala mišlju da je zamoli za pomoć kako bi se vratila u London uprkos Rafaelovom upozorenju da to ne radi.

- Ona je prava šeprtlja - kazao joj je kad su se vratili na Nest.
- Na kraju će napraviti skandal od tvog boravka ovde a da toga neće biti ni svesna. Zato bi za sve nas bilo najbolje da ona uopšte ne sazna da ti ne želiš da budeš ovde.

Ofelija nije zbog toga rešila da ništa ne kaže. Neprijateljstvo koje je izbijalo iz Amande za večerom takođe je bilo samo neznatan razlog. Bilo je očigledno da je ta devojka ne voli. Iz puke zavisti? Moguće. Mnoge mlade žene koje je upoznala ponašale su se prema njoj isto kao Amanda. I baš zbog toga Amanda bi verovatno kao i Mejvis radije likovala što je Ofelija u nevolji pre no što bi joj pomogla da se izbavi iz nje. No, nije ni zbog toga rešila da je ipak ne zamoli za pomoć.

Neverovatno, ali sad stvarno više ne želi da ode. Ono što se danas desilo u kočiji s Rafaelom bilo je tako neverovatno, i ona je morala podrobno da razmisli o svemu što je osetila i iskusila. A šta ako je on bio u pravu?

Ne pamti da je ikada uspela da ukroti svoju narav tu plahu ćud, glupu ljubomoru i izlive emocija da povredi druge, pa i sebe samu. Ni kajanje nije moglo da prekine taj začarani krug. Zato što nikada nije imala drugačiji odušak za svoje strasti? Bila je to Rafova pretpostavka, vrlo logična, tako da nije nalazila ništa što joj ne bi išlo u prilog.

Pošto je pronašla nov odušak za svoju strast, osećala se vrlo mirno i opušteno. Sva ona zlobna osećanja kao da su nestala. Činilo joj se da je te večeri ništa ne može uznemiriti. Nije bilo čak ni onog osećanja najgoreg od svih, gorčine koja ju je pratila još od detinjstva.

Sve je počelo s njenim ocem. Tek što je bila izašla iz pelena, on je već počeo da smišlja kako da izvuče korist od tako izuzetnog deteta. Ona to nije znala sve do dana kada je otkrila da živi u zabludi. Ta je uspomena toliko bolna da još zazire od

nje. No, trenutno je toliko zadovoljna, pa čak i srećna, ako sme to da kaže, da je u stanju da se suoči čak i s njom.

Bio joj je osmi rođendan. Jedvaje obuzdavala uzbuđenje. Rođendani su značili mnoštvo poklona od prijatelja i divne zabave, koje je majka uvek priredivala za proslavu. Te godine nije bilo ništa drugačije, zapravo ne bi bilo da je ostala u trpezariji gde su gosti sedeli i uživali u ručku. Međutim, dobila je novu dranguliju od majke za rođendan, prelep medaljon, pa je krenula na sprat da ga donese i pokaže jednoj devojčici. Vika roditelja iz očeve radne sobe privukla joj je pažnju.

- To ne može više tako - govorila je majka. - Ne možeš joj stalno kupovati prijatelje.

- Ti bi joj radije objasnila zašto ne možeš da popuniš spisak gostiju za običnu rođendansku zabavu? - upitao je otac ljutitim glasom.

- To je bio *tvoj* spisak gostiju - podsetila ga je Meri. - Pun visokih titula. Pola te dece toliko zavidi Ofeliji da i ne žele da budu u njenom društvu, a druga polovina nikada nije bila ovde. Normalno je što neće da dođu. A nov spisak, koji si ti napravio, nije ništa drugačiji. Ofelija uopšte ne poznaje ovu decu, ni jedno jedino. Trebalo je da otkažem zabavu kad su svi sa prvog spiska, koji si takođe ti napravio, odbili moj poziv. Shvatiće da nešto nije kako treba.

- Koješta. Ovo je odlična prilika da se pokaže. Šteta što se toga ranije nisam setio. Besmisleno je pozivati samo niže titule kako što si ti radila. Nijedna od njih nije dovoljno dobra za moju kćer.

- Ali to su joj pravi prijatelji!

- Jesu li stvarno? Ili njihovi roditelji dolaze ovamo samo da bi mi se ulagivali?

- Ne razmišljaju svi kao ti.

- Naravno da razmišljaju - odvratio je prezrivo Ofelijin otac. - U ovom gradu je važno samo koga poznaješ i koga uspevaš da zadiviš. A mi imamo dragulj koji može da zadivi svakoga. Njena je lepota neprocenjiva, a iz godine u godinu sve je lepša. I dalje mi je teško da poverujem u to. Bila si lepotica kad si se udala za mene, ali ni sanjao nisam da ćeš roditi tako izuzetno dete.

- A ja ni sanjala nisam da ćeš ti misliti samo na to kako da je iskoristiš. Zašto jednostavno ne možeš samo da je voliš kao ja i...

- Da je volim? - upitao je prezrivo otac. - Deca su prava dosada i ona nije izuzetak. Da nije nužno da bude ovde kako bi je drugi videli, pa možeš biti sigurna da bih je poslao

nekuda u školu umesto što plaćam privatne nastavnike da je podučavaju.

- I što je pokazuješ na svakoj zabavi koju priredim kao kakvog kućnog ljubimca, koji svojim trikovima zabavlja goste - odgovorila je ogorčeno majka.

- Dovraga, prestani da pridaješ tome toliku važnost. Ti si ta koja živi za priređivanje zabava. A ja živim za to da posmatram kako tvoji gosti u neverici zure u našu kćer - kazao je otac kroz smeh. - I jesi li uopšte pogledala u nov spisak gostiju koji sam ti dao? Jedan dečakje budući markiz. Mogla bi mu zapasti za oko.

- Premlada je da bi ikome zapala za oko! Zaboga, zašto je ne pustiš da najpre poraste pa da joj onda tražiš muža.

Pošto je sve čulo, dete je još bilo suviše zapanjeno da bi plakalo. Nije otišla na sprat po medaljon. Tako zgranuta, vratila se u trpezariju, gde su njeni prijatelji sedeli za dugačkim stolom. Prijatelji?

Znala je da ne poznaje nijedno od dece okupljene u trpezariji, ali to za nju nije bilo ništa neobično. Mislila je da njeni pravi prijatelji tek treba da dođu. Zato joj nije palo na pamet da nešto nije kako treba. Navikla je da upoznae novu decu, koja su dolazila s roditeljima na večernje prijeme što ih je njena majka priređivala jednom nedeljno. Čak i kad na prijemima nije bilo dece, roditelji bi je ipak doveli u salon ili u trpezariju, gde god bi se gosti okupili, da je predstave...

Zastala je pokraj jednog dečaka mnogo starijeg od sebe, koji je sedeo izvaljen na stolici i nije ni sa kim razgovarao. - Zašto si ovde? - upitala ga je iskreno, kako to deca rade.

- Ovo je zabava. Obično mi je lepo na zabavama - odvratio je mrzovoljno.

- Na ovoj ti nije lepo - kazala je, potvrđujući svoje sumnje.

Slegnuo je ramenima i kazao otvoreno: - Rekli su mi da ću, ako dođem ovamo i ako se budem pretvarao da mi se dopadaš, dobiti novog konja. Moj konj je ostario. Otac neće da mi kupi novog, ali rekao je da će mi ga tvoj otac kupiti ako dođem danas ovamo i pretvaram se da se dobro zabavljam.

Nešto ju je steglo u grlu kad je odgovorila: - Rekla bih da ipak ne želiš tog konja.

- Naravno da ga želim!

- Onda bi trebalo da se pretvaraš.

Ljutito ju je pogledao. - Onda nemam razloga da ostajem ovde, zar ne?

- Nemaš - složila se i okrenula prema dečaku koji je sedeo kraj njega, otprilike njenih godina, i postavila mu isto pitanje: - Zašto si ti ovde?

Pošto je prvi dečak već išao prema vratima i ovaj je bio jednako iskren: - - Tvoj otac je dao mom ocu dvadeset funti, pa su mi naredili da dođem. Radije bih puštao svoj nov čamac u parku.

-I ja bih više volela da si u parku - odgovorila je, nešto tišim glasom pošto joj je bilo teško da govori zbog knedle u grlu.

Oči su joj zasuzile. Bolelo ju je čak i u grudima kada je pogledala u ružnjikavu devojčicu s druge strane stola. Bila je starija od ostalih, prestara za rođendansku zabavu osmogodišnjaka.

- A ti? - upitala ju je Ofelija. - Zašto si ti došla ovamo?

- Bila sam radoznala - odvrtila je devojčica nadmeno. - Htela sam da saznam zašto je neko bio spreman na podmićivanje da bi me doveli ovamo. Sad mi je jasno. Suviše si lepa da bi imala prave prijatelje.

Ofelija nije morala više išta ikoga da pita. I nije više mogla da suzdržava suze. Pre no što su počele da joj liju niz obra- ze, na njeno još veće zaprepaštenje, povikala je: - Odlazite, gubite se svi!

Od toga dana Ofelija više nikada nije gledala na prijatelje istim očima. Sumnjala je u sve njih i lako ih je hvatala u lažima i dodvoravanju. I često je baš zbog tih laži radila upravo ono što su ostali laganjem pokušavali da spreče. Kasnije je ponovo srela neke goste sa te rođendanske zabave. Svi su joj se izvinili i zakleli kako ne bi bilo potrebe da ih podmićuju da bi došli na njenu zabavu samo da su je najpre upoznali. Nije im poverovala i prezirala ih je sve do jednog.

Ni na oca više nikada nije gledala istim očima. Nekada ga je obožavala. Saznanje da on ne oseća nimalo ljubavi prema njoj i da u njoj vidi samo sredstvo pomoću kojeg će se uspeti na društvenoj lestvici, iščupalo joj je srce iz grudi i ostavilo samo gorčinu na njegovom mestu.

Međutim, sve to je danas nestalo... zahvaljujući Rafu. Iznenadilo ju je što je u njenim mislima on sad Raf, ne Rafael, ali besmisleno je da budu zvanični posle onog što se dogodilo tog dana. Njegovu teoriju je lako proveriti. To je pravi razlog što još ne želi da ode s Nesta. Taj odušak za njene strasti ne samo da je blagotvorno delovao na nju već je bio tako prijatan da bi ga svakako ponovo istražila.

Nije obraćala pažnju na Amandu, koja se durila sve vreme za večerom, ali Rafa nije mogla da ignoriše. Stalno joj je privlačio pogled, bilo da je govorio ili ćutao, mada se trudio da večera protekne sasvim uobičajeno tako što je razgova- rao s tetkom. Nekoliko puta je pokušao i sestru da uvuče u razgovor, ali ona

bi ga samo ljutito pogledala pa bi odustao. Međutim, Ofeliji je bilo lako da se uključi u razgovor čim je pomenuta nova snežna oluja.

- Mislim da ću ujutro ponovo morati da gazim po snegu, sad kad je sasvim pokrio moje stare tragove — kazala je, pa dodala osmehnuvši se:

- Hoćeš da se opet grudvamo, Rafe?

Nasmejao se. - Prošli put si izgubila.

- Nisam - kazala je kroza smeh. - Dobro znaš da je bilo nerešeno!

Amanda očito nije mogla da podnese toliku bliskost među njima jer je ljutito ustala i upozorila Ofeliju: - Ne pokušavaj da zavedeš mog brata i nateraš ga da se oženi tobom. Naš otac se nikada ne bi složio da mu snaha bude takva jedna žena.

Ofelija je pocrvenela. Nije nameravala da uradi ništa slično, ali taj ju je bezrazložni napad ipak malčice uznemirio. Rafa je, s druge strane, zaprepastila sestrina opaska.

- Gospode bože, Mendi, jesi li sišla s uma? Stid me je zbog tebe.

- I mene je, devojko - dodala je Esmeralda.

- Molim?! - usprotivila se plačljivo Amanda. - Tebe njena lepota možda ne privlači i možda ne misliš ništa ozbiljno s njom, ali to ne znači da ona nije naumila da te ulovi. Zar ne vidiš kako te gleda?

- Za takvu drskost nema opravdanja, i ti to znaš - kazao je Raf. - Odmah se izvini.

- Neću! - odbila je Amanda. - Ne budi slep. Morala sam da ti kažem!

- Jesi vraga.

Zajapurena od jeda, Amanda je ljutito bacila ubrus na sto.

- Ne nameravam da sedim ovde i gledam kako te uništava. Kad prestaneš da gubiš vreme ovde zbog toga što nećeš da mi se poveriš, znaćeš gde da me nađeš. I izviniću se tebi kad se dozoveš pameti, ali njoj se neću izviniti! I da se nisi usudio da joj se izviniš umesto mene! - dodala je dok je izlazila.

Izgleda da je Amanda veoma dobro poznavala svog brata, jer je on upravo to uradio. - Izvini, Felija...

- Ne moraš se izvinjavati - prekinula ga je s osmejkom. - Toliko sam navikla na zavist da me više uopšte ne dotiče.

- Misliš da je samo zavist u pitanju?

- Svakako. Neopravdana u ovom slučaju, ali zavisti ne trebaju istina niti dokazi da bi se pokazala. Veruj mi, znam to bolje od svih.

- Lepo rečeno, devojko - ubacila se Esmeralda. - Ali moja nećaka je dovoljno pametna da ne dopušta takve izlive gneva.

Ofelija se nasmejala sebi u bradu. - Ne mogu da je krivim zbog toga jer se i sama često tako ponašam. Nego, možda ne bi bilo loše da me otpratiš do moje sobe, Rafe? Ne bih volela da me tvoja sestra sačeka negde u zasedi.

23.

Bilo je veoma hrabro što je pitala Rafa da je otprati do sobe. Ipak je to spavaća soba. Bilo bi dolično da pita Esmeraldu, a ne njega. Međutim, Ofelija nije oklevala. Nije tražila da bude tu, nisu joj dali da ode, tako da maniri mogu da se zanemare dok je tamo. Zapravo, takvo rasuđivanje i logika bili su sasvim dovoljni da produži putem propasti.

Ta ju je misao zabavljala jer nije ni pomislila da će se nešto tako desiti ako bude malo flertovala s budućim vojvodom od Norforda. Bili su daleko od ostatka sveta i on se pobrinuo da ona ima odgovarajuću pratilju. Dakle, niko nikada neće saznati.

Budućem mužu će možda morati to da pomene ako izgubi nevinost, ali neće morati da imenuje čoveka s kojim ju je izgubila. Ako bude imala sreće da nađe čoveka koji će je stvarno voleti, a ne nekog koji će samo biti očaran njenim licem, onda to njemu neće biti toliko važno, mislila je, a ako i bude... e, onda to znači da nije iskreno zaljubljen u nju, zar ne?

Bilo je lako tražiti opravdanja za nešto što stvarno želi da uradi. Ona je ipak devojka iz Londona i daleko je prefinjenija od većine debitantkinja. Čula je za svaki skandal koji se dogodio u njenom lepom gradu proteklih deset godina. Znala je kako nastaju, kako se izbegavaju i stišavaju.

Usporila je korak na vrhu stepenica pošto je bila sigurna da su tu Raf i ona sasvim sami. Kad je odlučila da proveri njegovu teoriju, obuzeo ju je nemir kao nikad do tada i još ju je držao. Vodiće ljubav s njim. Ta ju je misao uzbuđivala. Međutim, ne može samo tako da ga zaskoči u hodniku. Treba malo više spontanosti.

- Mislim da bi posle optužbe tvoje sestre trebalo da te uverim da nemam nikakve skrivene namere kada si ti u pitanju - počela je.

- Veruj mi, Felija, jasno si mi to pokazala na samom početku. Zapravo... - zaustio je da kaže, ali njoj nije bilo teško da pogodi da on cilja na to kako mu je prišla na Samers glejdu.

- To je bilo pre no što sam saznala da igraš po pravilima, i da budem iskrena, u tom trenutku bi mi poslužio bilo koji

muškarac, čak i ti. Bila sam nestrpljiva i jednostavno sam htela da se sve to završi, a ti si bio među malobrojnim muškar- cima za koje sam pouzdano znala da bi se svideli mome ocu.

- Pretpostavljam da treba da se uvredim.

Nakratko su začutili, a njoj nije promakao njegov široki osmeh. - Da, izgledaš veoma uvređeno - odgovorila je. - Ali ne treba tako da se osećaš jer te tad još nisam poznavala, tako da moje rasuđivanje nije imalo nikakve veze s tobom, već isključivo s tvojom titulom. Ali to je bilo zbog mog oca. Ali tvoje bogatstvo... - zastala je i prigušeno se nasmejala. - Priznajem da je to jedan od mojih zahteva. Ozbiljno nameravam da živim na visokoj nozi i priređujem najraskošnije balove ikad viđene u Londonu, a za to će mi trebati mnogo novca. Zato se neću udati za siromaha ako budem mogla da biram. Ionako ima mnogo više bogatih muškaraca nego cenjenih titula kakva će biti tvoja.

Odglumio je tužan uzdah. - Mila moja, bojim se da si se grdno prevarila.

Malo je pocrvenela. - Mislim da se nisam dobro izrazila. Htela sam da kažem da ima mnogo više muškaraca koji bi odgovarali meni nego onih koji bi odgovarali mom ocu, ali više neću mariti za njegove želje. A to znači da si ti poslednji čovek kojeg bih stavila na svoj spisak jer si zasigurno na njegovom. Je li ti sad jasnije?

- Prilično je zamršeno, ali stičem utisak da bi napakostila sebi samo da bi napakostila ocu.

Zakolotala je očima. - Da, da, morao si da umešaš moju čuvenu pakost u to.

- Ti to ne vidiš na taj način?

- Razumem zašto ti tako vidiš, ali ne znaš kako stvari stoje između mog oca i mene.

- Usuđujem se da pretpostavim da se ne volite.

- To uopšte nije tačno. Ne mrzim ga, samo sam odavno prestala da ga volim. Trpimo jedno drugo, mislim da je to najbolji način da se opiše naš odnos. Međutim, dosadilo mi je da me iskorišćava za ostvarenje svojih ambicija. Ako mi ne veruješ, seti se šta mi je samo uradio ove godine. Verio me je za varvarina i bacio među zveri!

- Hoćeš da kažeš da sam ja zver?

- Primetio si to, a?!

Nasmejao se. - Mislim da sad shvatam šta hoćeš da kažeš.

- Dobro, jer ako nađem savršenog muškarca, neću se premišljati da li da se udam za njega bez očevog odobrenja. Dobro znam šta bi nam valjalo činiti da bismo to postigli.

- E, to me je već razuverilo.

- I mislila sam da hoće.

Okrenula se i zakoračila da pođe. Trebao joj je trenutak da prikupi hrabrost i doda: - Pošto sam ti rekla sve to, nemoj se iznenaditi kad ti kažem da bih volela da proverim onu teoriju koji si danas izneo.

Osvrnula se i videla da se ukipio. Znao je tačno šta mu govori. - Mislim da... možda... možda bi valjalo da još malo razmisliš o tome. - A onda je uzdahnuo pa rekao: - Ne mogu da verujem da sam to upravo rekao.

- Već sam razmislila i moram ti priznati da nikada nisam osetila tako... tako...

- Neverovatnu ekstazu? - upitao je ponovo uzdahnuvši.

- Ne, ne to - odvratila je, pocrvenevši. - Mada je to bilo veoma lepo. Mislila sam na spokoj koji je usledio i koji još traje. Ne znaš kako se meni to retko dešava.

- Znaš da danas nisam bio sasvim ozbiljan, kad sam pomenuo druge oduške za tvoje strasti?

- Zar nisi? Ali to je savršeno logično! Naročito kad se uzme u obzir produženo dejstvo. Pogledaj, na primer, ovo što se desilo sa tvojom sestrom. Uopšte me nije iznervirala večeras, a inače se sva narogušim na takvu zavist i neprijateljstvo. Zato stvarno nameravam to da isprobam, Rafe, s tobom ili s nekim drugim. Ako si u pravu, onda postoji nada da ću se zauvek otarasiti makar polovine svojih mana. Tako nešto nipošto neću propustiti.

- Mada ću možda izgubiti tu zlatnu priliku, mislim da bi bilo pošteno da istaknem kako vođenje ljubavi sada, dok si još spokojna, neće ništa potvrditi.

Namrštila se pa uzdahnula. - Nisam mislila na to! Ali u pravu si. I možda će ono što se danas dogodilo imati trajno dejstvo...? - Odmahivao je glavom. - Neće? Dobro, onda ću morati da vidim koliko će potrajati. Laku noć.

- Felija.

Pretvarala se da ga nije čula dok je hitro odmicala ka svojoj sobi. Bilo joj je veoma nelagodno. Verovatno je mislio da mu se samo nabacivala, da je sve vreme znala kako će njen predlog sad biti besmislen. Ali, dovraga, zašto je morao to da naglasi?

24.

Rafael je stajao kraj prozora salona i gledao Ofeliju kako se šeta. Ovoga puta nije nameravao da joj se pridruži. Raspoloženje mu se sinoć pokvarilo i još se nije popravilo,

tako da nije bio spreman za veselu igru po snegu, koju ona verovatno iščekuje. Međutim, ipak nije mogao da odoli da je ne gleda.

Granulo je sunce. Svež sneg, po kojem je Ofelija razdragano gazila, neće se dugo zadržati. Bartolomju je pomenuo da, iako zimi imaju dosta snega, obično ga retko bude tako mnogo odjednom. Rafaelu je bilo drago što ima toliko snega. Datlo juče nije bilo pokriveno snegom, kočija ne bi upala u jarak i Ofelija bi verovatno uspeła da utekne.

Amanda je otišla rano tog jutra, i dalje suviše ljuta, tako da se nije ni pozdravila. Dao je Albertu pismo da ga odnese upravniku imanja, koji će mu dati godišnju platu pre no što Albert „da otkaz“ čim vrati Amandu živu i zdravu u London. Nije iznosila stotinu funti, zbog kojih je Albert rizikovao posao, no ipak je mnogo više nego što taj mladić zasluđuje.

Dok je pažljivo motrio na svaki Ofelijin korak, nesvesno je prineo šaku usnama i sisao zglavke prstiju. Sinoć je lupio pesnicom o zid svoje sobe što je ispao budala. Propustio je priliku da vodi ljubav s njom} I to još na njen predlog!

To mu je i dalje bilo čudno, mada je posle malo razmišljanja zaključio da to ipak nije tako iznenađujuće. Ofelija se ni po čemu ne može porediti s prosečnom debitantkinjom, i to ne samo zbog svoje izuzetne lepote. Previše vremena je provela u društvu londonskih intelektualaca otvorenih po- gleda na svet. Čak je dobijala bračne ponude pre no što je završila školu.

Mada je za to nesumnjivo kriv njen otac, Ofelija je zahvaljujući tome ipak imala mnogo zrelija shvatanja od svojih vršnjakinja. Nije sumnjao ni da je sinoć bila ozbiljna kad je predložila da vode ljubav. Ono u šta je bio siguran, mada bi voleo da nije, jeste da joj uopšte nije bilo važno s kim će proveriti onu njegovu teoriju. Zadesilo se tako da, eto, i on može da joj posluđu. Zato je bio toliko mrzovoljan.

Nije nameravao da ulazi u vezu s njom, pa čak ni u kratku aferu, ali do sada se *uvek* on branio od žena, a sve što se dogodilo s Ofelijom bilo je sasvim suprotno od toga. Ona nije želela da ima ništa s njim, radije bi pobegla što dalje od njega. Nekoliko trenutaka bliskosti, kojima nije mogao da odoli, nisu ništa promenili. Mogla je makar nekako da mu nagovesti da želi njega lično, umesto što je rekla da bi bilo koji muškarac posluđu njenoj glupoj proveru.

- Izvini zbog onog sinoć - kazala je iza njega. - Jednostavno nisam razmišljala.

Bio je toliko zadubljen u misli da nije spazio kad se vratila u kuću. Okrenuo se i ugledao je gde skida kaput, stavlja ga preko stolice i prilazi kaminu.

- Ne brini za to - kazao je. - Koliko snega na čizmama! Promoćice pa nećeš moći da ugriješ stopala.

- Da. Gaženje po snegu mi dobro ide.

- Mogu da zamislim.

Pogledala ga je letimično, ali je izgleda rešila da ne odgovori na njegovu provokaciju. Pružila je ruke prema vatri. Danas je nosila haljinu koju još nije bio video. Poput većine haljina u kojima ju je viđao, bila je skrojena za leto, dubokog dekoltea i kratkih rukava, koji su joj pokrivali samo ramena. No, većina mladih žena koje poznaje odevala se isto jer su kuće zimi obično bile pregrejane, a one su retko izlazile napolje.

Boja lavande joj je lepo stajala, posebno sada kada su joj se obrazi zarumeneli od oštrog zimskog vazduha.

Haljina joj je lepo pristajala, mada joj je bila možda malčice tesna u grudima. Nečujno je uzdahnuo. Imao je utisak da će se odsad sve njegove misli o njoj odnositi na seks.

Otišao je do vrata i zatvorio ih pošto ona to nije uradila kad je ušla.

- Treba nam privatnost? - upitala je.

- Ne, samo neću da zagrevam i hodnik. - Međutim, na umu je ipak imao privatnost, a pošto je znao da njegova tetka neće sići sa sprata za još nekoliko sati, privatnost im je bila zagarantovana. - Izgleda da si se smrzla.

- Jesam, hvala na brizi. - Pošto je ugrijala šake, prišla je najbližoj sofi i sela. - Nisam se oprostila sa tvojom sestrom.

Prišao je i seo kraj nje. - Nisi jedina. Otišla je srdita i ni sa kim se nije pozdravila. Nego, kako je danas tvoj uzvišeni spokoj? Još te drži?

Još jednom ga je čudno pogledala, ali ipak je odgovorila: - Mada počinjem da mislim da si pogrešio, izgleda da je trajan.

Slegnuo je ramenima. - Takva su ti moja mišljenja, zamalo pa nepogrešiva.

-I šta nam je danas na dnevnom redu?

- Hajde da provedemo jedan dan bez laži.

Na to se odmah namrštila. - To znači da si me lagao. O čemu?

- Naprotiv, mila moja. Pošto si priznala da nemaš ništa protiv toga da lažeš, zaključio sam da to i radiš.

- Loše si zaključio. Shvatila sam da je jedini način da se izbavim odavde da govorim samo istinu.

- Vidiš, čak i to bi moglo da bude laž - kazao je. - Kako da raspoznam kad lažeš a kad govoriš istinu? Kad jednom

počneš da lažeš, niko više neće verovati u to što govoriš. Ne uviđaš to?

Uspravila se i malo frknula. - Uviđam jedino to da nastojiš da me isprovociraš. Dobar pokušaj, ali neće ti uspeti.

Da li to stvarno radi? Zapravo, to je odlična zamisao, mada je ipak pokušao da je uveri u suprotno: - Samo sam logično razmišljao.

- Da, u potpunosti se slažem. No, vidiš, većinu života živim s tim nepoverenjem jer kad jednom poveruješ da niko nije iskren prema tebi, čak ni tvoji roditelji, onda više ne mariš da li ti veruju. To jednostavno više nije važno. Vraćaš milo za drago, moglo bi se reći.

- Stvarno misliš da nije važno?

Pocrvenela je. - Dobro, pretpostavljam da ponekad jeste. Kao sad. Stvarno sam odlučila da budem iskrena jer je to jedini način da izađem na kraj s tobom, ali da budem iskrena, uradila sam to samo zbog toga što nisam znala kako da se lažima izvučem odavde.

Nije mogao da se ne nasmeje. Ponekad je bila suviše otvorena. Međutim, iznenadilo ga je što njoj to uopšte nije smešno.

- Nije smešno. Sve ovo što se dešava nije smešno. I hoću da znaš da nije lako biti potpuno iskren kad navikneš da...

- Da povreduješ druge svojim lažima?

Ljutito je uzdahnula i ošinula ga pogledom. - Stvarno si dvoličan, zar ne? Obmanjuješ i umiruješ svojom duhovitošću a onda se prišunjaš s leđa i napadaš! Ne mogu da verujem da sam zaboravila da si takav.

- Nisi više tako spokojna?

- Nisam, proklet bio!

- Dobro je - kazao je, pa ju je privukao na krilo.

25.

Njena srdžba se probudila neverovatnom brzinom. Kao da se sve dotad skrivala iza guste zavesе njenih obmana; a kad se zavesa iznenada raskrilila, u publici je ugledala sva svoja gorka osećanja kako aplaudiraju jer više ne može da im utekne. To je sasvim razbesnelo Ofeliju i usmerila je svoju jarost u pravom smeru, na čoveka koji je sve započeo raskrilivši zavesu.

Međutim, Rafove su se usne isto tako brzo našle na njenima i mada ga je udarila pesnicom u rame pre no što ju je privukao preblizu, sprečavajući je da ga ponovo udari, već mu je čvrsto držala glavu obema rukama i uzvraćala poljubac u uzavreloj

strasti. Proklet bio! Nije sumnjala da ju je namerno isprovocirao, samo što joj u tom trenu to uopšte nije bilo važno.

Zavalio se na sofu i bez oklevanja je namestio tako da leži na njemu. Ni trenutka nije prekinuo poljubac koji ju je uzbuđivao. Zahvaljujući tom položaju, mogao je da priđe svakom delu njenog tela i, budući da očigledno nije morao da je drži, da je i sama učestvovala u poljupcu, mogao je slobodno da je miluje po leđima i niže. I milovao ju je sve niže. Ubrzo joj je držao zadnjicu i pažljivo je pomerao uz nabreklu muškost među nogama.

Za to vreme, nekako je pronašao neverovatno osetljivo mesto na njoj. I svaki put kad bi to osetljivo mesto dodirnulo njegovu muškost, ona bi osetila maleni šok od kojeg bi poskočila. Nije mogla to da spreči, uopšte nije mogla da obuzda tu reakciju, ali uzdizala je njenu strast u nove visine, do te mere da se uskoro trljala uz njega.

Sve jača vrelna izbijala je iz njih. Zaželela je da u salonu bude hladnije, da nije zatvorio... vrata. Ta ju je misao prenu-la i nije joj dala mira. Nije želela da prekine tu ljubavnu igru, ali pristojnost je nadjačala želju i Ofelija je najposle izustila: - Neko može naići...

- Zaključao sam vrata.

Strah koji ju je nakratko ispunio nestao je istog časa. Njegove reči su odagnale brigu i u potpunosti se prepustila njegovim dodirima.

Polako joj je zadizao suknju. Kad im je iznenada promenio položaj, nije više bilo platna koje bi ga sprečilo da joj se smesti između nogu. Kakvo uzbuđenje, osetiti ga među nogama! Probudilo se i bivalo sve snažnije, šireći neku još neznanu vrelinu, koja je rasplamsavala njenu uzbuđenost.

Sva čula su joj bila izoštreana. Kušala ga je, ukus mente od čaja koji je maločas popio, mirisala ga, snažan mošus! Kosa koju je i dalje stezala uopšte nije bila oštra, već poput najfinije svile. Nikada ne bi pomislila da je takva. I svaki put kad bi čula da on stenje, osetila bi potrebu da uradi isto, toliko ju je uzbuđivala činjenica da deluje na njega isto kao on na nju. A kako se tek osećala kad je otvorila oči i videla plamen strasti u njegovom pogledu... kako je moguće da ju je toliko uzbudila svest da je on toliko želi?

Sve je teže disala. Ne zato što ju je pritiskao svojom težinom, o ne, i od toga je osećala posebno uzbuđenje, i to u medunožju. No, uhvatila je sebe kako zaustavlja dah, što nikako nije mogla da obuzda, svaki put kad bi dotakao neku novu osetljivu tačku, a pronalazio ih je mnogo! Njegovi kukovi nisu mirovali ni trena, a ni ruke.

Mazio ju je iza uveta, a potom joj nestašno prešao prstom niz vrat, od čega je slatko uzdrhtala, a on joj je s lakoćom spustio gornji deo haljine ispod grudi. Dodir njegovog dlana na punačkoj dojci bio je izuzetno vrelo, ali sasvim zanemarljiv u poređenju s vrelinom njegovih usana kad je iznenada prekinuo poljubac da bi joj sisao gurdi. Zaboravila je da diše. Rukama mu je obujmila glavu i izvila telo uz njega. Imala je osećaj da će svakog trena izgoreti!

Borio se s odećom koja ih je i dalje razdvajala. C

Čula je kako se nešto cepa... njene gaćice? Kakvo nestrpljenje! Skoro se nasmejala, ali on ju je ponovo ljubio. A onda je osetila pritisak među nogama, od kojeg je mazno zaječala, ali nedugo potom taj divni osećaj pretvorio se u bol. Malo se udaljila ne bi li uzmakla od bola, ali pratio ju je, pojačao se pa je jeknula. Međutim, kad je on hitro prodro dublje u nju, bol je iznenada nestao, ostavivši za sobom samo ispunjenost koju još nije umela da protumači.

Zanos je ipak splasnuo i on se malo odmakao da vidi njenu reakciju. Gledala ga je pomalo ljutito, razumljivo, jer se na neki način osećala iznevereno.

- To je bilo... - zaustio je, pa dovršio uz uzdah: - Neće se ponoviti, imaš moju reč.

- Šta to? Bol?

- Da. To se tvoje telo upinjalo da sačuva nevinost. Nisi želela da je sačuvaš, zar ne?

Utom je shvatila i kazala pomalo iznervirano: - Ne, ali majka je trebalo da mi kaže da će boleti, umesto što mi je rekla samo to da ću, ako mi se posreći, uživati u bračnoj postelji, ili da budem preciznija, u vođenju ljubavi. Rekla mi je da ne uživaju sve žene. Izgleda da se meni nije posrećilo.

Videla je da on suzdržava smeh. Poželela je da ga udari. To nije smešno. Uživati toliko, a onda završiti tako grozno...

- Jesmo li onda završili? - upitala je kruto.

- Gospode bože, nadam se da nismo. Ali meni se čini da je tvoja majka zbrzala taj razgovor. Trebalo je da ti kaže da sreća nema nikakve veze s tim.

- Šta ima?

- Umešnost tvog partnera - kazao je osmehnuvši se. - Da ti dokažem?

Pomerio se u njoj kad je to rekao. Oči su joj se širom razrogačile. Taj osećaj ispunjenosti bio je sasvim ugodan, zapravo suviše ugodan. Njena strast se brzo vratila i sasvim ju je obuzela. Njeno oskudno iskustvo nije moglo da objasni njegove postupke. Je li mislila da je doživela najveće zadovoljstvo juče s njim u kočiji? Od tog nežnog probadanja

svaki živac joj je neopisivo podrhtavao. Osećala je zadovoljstvo duboko u sebi, tako ushićujuće da joj se činilo da joj ispunjava celo telo sve dok ne dosegne vrhunac, kada će morati da eksplodira - i eksplodiralo je, blaženo damarajući i iznurujući je. Ali ona se na kraju osećala ispunjeno.

Jedva je bila svesna toga da je on doživeo orgazam s njom. Bila je toliko lenja i opuštena da nije htela da se pomeri. Na trenutak je osetila duboku nežnost prema čoveku koji joj je i dalje bio u zagrljaju. Od tog čudnog osećanja zamalo da zaplače, ne od tuge, naprotiv, bilo je to nešto sasvim jedinstveno, nešto što još nikad nije osetila ni prema kome.

- Bilo je to podlo od tebe - kazala je kad joj se disanje umirilo. I dalje mu je nežno provlačila prste kroz kosu.

- Jeste - kazao joj je uz vrat. - Ali je li uspelo? Jesi li ponovo spokojna?

- Pojma nemam, trenutno mi je toliko lepo, tako da ne osećam ništa drugo.

Malo se pridigao da je pogleda. Široko se osmehivao. - Uživala si, zar ne?

- Da! Ne možeš da zamisliš koliko.

- Aha, mogu. Ili misliš da muškarci to rade samo da bi prekratili vreme?

Nasmejala se. Bila je toliko razdragana da se začudila što se nije zakikotala. Ali utom joj je sinula jedna razočaravajuća misao.

- Prilično je očigledno da će se moja preka ćud ponovo ispoljavati, zar ne?

- Da, ali mogu se kladiti da ćeš je sad mnogo bolje kontrolisati. A to je bio cilj, mila moja. Ne da se nikad više ponovo ne rasrdiš, što neće poći za rukom nikom, a kamoli tebi, već da se ta tvoja loša osećanja ne prazne kroz samo jedan ventil, zbog kojeg su bila suviše gruba i štetna.

- Dakle, zapravo nisam morala to da proverim... ovako? - upitala je.

Ponovo se nasmejao. - Bojim se da će moj odgovor pokvariti ovaj prekrasni trenutak, ali... - nežno joj je poljubio usne tako da ne posumnja u njegove reči - ...verovatno nisi. Međutim, samo treba da se prisetiš onog spokoja od juče kako bi shvatila da vođenje ljubavi zacemento ima još dobrih strana, bar za tebe. Sto se tiče provere teorije, već smo dokazali da ti je smirila strasti na neko vreme. Bilo je veoma lepo, zar ne?

- Da. Bilo je neverovatno.

- A sad?

- Opet onaj uzvišeni mir.

Klimnuo je glavom. - Zato ću u tom smislu reći da je dalje ispitivanje bilo nužno i pokazalo se uspešno. I naravno, ponudiću svoju pomoć svaki put kad osetiš potrebu da ponovo oslobodiš strasti.

- Kako velikodušno od tebe.

- Tako sam i mislio.

Njegovo zadirkivanje ju je nagnalo da ga zagrlji. Zapravo, poželela je to čim se prvi put osmehnuo. Trenutno joj je bilo veoma prijatno što je s njim i osećala je bliskost kakvu još nikada nije osetila ni prema kom muškarcu. Prijateljstvo ili...? Ne, ne sme to dopustiti. Nije želela da dublje istražu- je svoja osećanja prema njemu budući da među njima nikada neće biti ničeg ozbiljnog. Trebalo bi da ga uveri u to. Nema potrebe da on brine hoće li ona iskoristiti to što se upravo zbilo među njima.

Pogledala je u stranu i osetila čak da crveni zbog razgovora koji je nameravala da zapodene. - Ovo što se desilo nije me kompromitovalo, zato nemoj da razmišljaš o tome. Ionako se ne bih udala za tebe. Ne želim da toliko usrećim oca. Zato će to ostati među nama. Niko ne sme da zna.

Čudno ju je pogledao. - To je prilično... plemenito od tebe.

- Nije. Veoma je osvetoljubivo, samo se ne odnosi na tebe.

Shvatam. - Počeo je da se mršti.

Čitala mu je misli. - I ne pomišljaj na razgovor o mom odnosu s ocem ili, bolje rečeno, o nedostaku normalnog odnosa, niti o mojoj osvetoljubivosti nastaloj zbog toga. Naš odnos je takav kakav je i uopšte te se ne tiče.

- Mila, dobra žena ne bi tako razmišljala - istakao je, uprkos njenom upozorenju.

- Mila, dobra žena ne bi imala oca kakav je moj.

Lecnuo se. - Tuše.

26.

S lakoćom je popravila odeću, kao da se u salonu nije dogodilo ništa neobično. Raf joj je čak pomogao, podigao joj je gornji deo haljine preko grudi i brzo joj poljubio prsa, koja su bila samo delimično pokrivena budući da je imala duboki dekolte. Podigla je čarape koje su joj bile zgužvane oko članaka i skoro se nasmejala shvativši da je i dalje u čizmama. Nije joj bilo drago što joj nije skinuo nijedan komad odeće da bi vodio ljubav s njom, ali nije htela da se opterećuje time. Ona nije, ali on očigledno jeste.

Pre no što je otključao vrata, privukao ju je u naručje i još jednom je poljubio. - Stvarno moramo ovo jednom da probamo u krevetu. - Osmeh mu je bio pomalo sramežljiv. - Gde mogu posvetiti dovoljno vremena tvom zadovoljstvu, a da ne žurim kao kakav balavac...

Prinela je prst njegovim usnama. - Uopšte nisi balav, veruj mi.

- Lepo od tebe što to kažeš, ali izgleda da nisam tako vešt kad si pored mene.

- Tražiš još komplimenata, zar ne?

- Stvarno? - upitao ju je s osmehom.

- I nije ti baš pametno što kažeš da sam dobra - bockala je. - Inače ćeš morati smesta da me vratiš u Loridon, zadatak je izvršen.

Nakašljao se, otvorio vrata pa je nežno izgurao van. - Idi presvuci haljinu pre ručka. Esmeralda će uskoro sići.

- Moram samo da se otarasim dokaza. - Ovoga puta se ona smeškala.

- Hoćeš da ja to uradim?

Zgužvala je pocepane gaćice u ruci, pošto nije imala džep u koji bi ih stavila, ali ipak ne bi volela da je uhvate kako trči uza stepenice s gaćicama u ruci. Pogledala je put kamina iza njih.

- Hoćeš li ih baciti u vatru umesto mene? Sejdi nipošto ne sme da ih nađe.

- Naravno.

Dala mu ih je blago se zacrvenevši, pa pohitala uza stepenice. Nije bilo tako lako otarasiti se uflekane podsuknje. Voda neće ukloniti krvave mrlje, a Sejdi dobro zna da nije vreme za Ofelijinu menstruaciju. Na kraju je sakrila podsuknju ispod dušeka. Kad bude imala više vremena, isećiće je pa će i nju u vatru. Dokazi uklonjeni. Ništa lakše.

Ipak je obukla novu haljinu, pošto je bolje zagledala nabore na haljini boje lavande. Međutim, uradila je sve to neverovatno brzo. Vratila se u salon za manje od petnaest minuta da provde još malo vremena s Rafom. Zato se veoma razočarala kad je videla da on više nije u salonu, gde ga je ostavila.

Primakla se prozoru da ga sačeka. Krišom se osvrtala i pogledala u sofu iza sebe, gde su vodili ljubav. Mislila je da više neće moći da sedi na njoj a da ne pocrveni.

Tek joj je sad dopiralo do mozga. Postala je žena. Već godinama je gledala na život kao žena, ali danas je stvarno to i postala. Začudo, ne oseća se nimalo drugačije... Ne, nije tačno. Oseća se divno. Zapravo ne, taj osećaj nema nikakve veze s tim što je prešla tu granicu devojaštva i postala žena,

već isključivo s onim ko joj je pomogao da to uradi. Shvatila je da je prvi put mogao da bude grozan, ali Raf to nije dopustio. Postarao se da se ona uvek s osmehom seća prvog puta. I činilo joj se da će se još veoma dugo zadovoljno smešiti.

Raf se vratio u salon s tetkom. I on se presvukao i sredio kosu, koju mu je razbarušila prstima. Nadala se da niko nije primetio pre no što je popravio frizuru. Taj čovek nikada nije izgledao neuredno, zasigurno ne onako kako je izgledao kad ga je ostavila.

Pošto je Esmeralda bila tu, nisu mogli da razgovaraju o tome što se maločas dogodilo, mada je Ofelija spazila da joj se kradom osmehnuo i uzvratila mu je istom merom. I njeno divno raspoloženje trajalo je tokom ručka i nije se pokvarilo kada je kasnije predložio da odu u njegovu radnu sobu, a ne u salon.

- Ne verujem da bih u salonu bio priseban - priznao je dok ju je tiho pratio niz hodnik.

Savršeno ga je razumela. I nije mislila da on ima na umu još jedan tajni sastanak. Nažalost. Svaki put kada bi predložio da sami odu u neku odaju nameravao je da razgovaraju o njenim nekadašnjim zlodelim. Danas joj to uopšte nije smetalo. Danas verovatno može podneti svaku temu koju on pokrene.

- Hajde da razgovaramo o Sabrini - kazao je kad je sela za sto naspram njega.

Dobro svaku, samo ne tu. - Bolje ne.

Osmehnula mu se dok je to govorila. Nije htela da pomisli kako je opet ćudljiva. Međutim, nije mogla tačno da odredi šta oseća prema Sabrini Lambert, pa nije želela da se upušta u razgovor o njoj.

Raf nije ništa više rekao, samo je zurio u nož za otvaranje pisama, koji je vrteo u ruci. Znala je da koristi ćutnju protiv nje. Ovoga puta mu neće poći za rukom...

- Znaš, blesava sam što sam joj pružila priliku - kazala je Ofelija posle kratkog ćutanja. - Kad je stigla u London s tetkama, kako bi kod nas boravila tokom sezone, činila se veoma mило. Isprva sam sumnjala u to, ali onda sam shvatila da se verovatno ne pretvara jer je devojka sa sela, pa sam prekršila vlastito pravilo. Pomislila sam da ćemo postati dobre prijateljice.

Dugo je i bolno uzdahnuo. - Dakle, u tom slučaju si stvarno zarila prijateljici nož u leđa? Moram priznati da sam se nadao da ću čuti valjan izgovor.

Izgledao je kao da ga je mnogo razočarala, a nju je zbog toga iznenada nešto steglo u prsima. Dovraga, šta joj je? I nije znala čak ni o čemu on govori!

- Molim te objasni mi to malo bolje. Sta sam to uradila pa kažeš da sam joj zarila nož u leđa?

- Obelodanila si njenu porodičnu nesreću, odavno zaboravljenu, iz čiste zlobe.

- Ne budi smešan - kazala je osorno. - Činila sam joj uslugu.

Sumnjičavo ju je pogledao. - Tako što si joj uništila šanse da nađe dobru priliku za udaju u Londonu? Ne bih voleo da meni neko učini takvu uslugu.

Ofelija se naslonila, pa i sama uzdahnula. - Dobro, izgleda da ću morati da objasnim. Verovatno mi nećeš poverovati, ali pokušala sam da poštedim tu devojkicu patnje.

- Patnje?

- Da, nisam želela da se zaljubi u nekoga pa da kasnije pati kad taj neko ne bude hteo da se oženi njome zbog te nesreće. Ionako bi kad-tad izašla na videlo. Upoznala bi se sa mnogo ljudi, a neko među njima bi se sigurno setio prezimena Lambert. Citav skandal koji je zbog toga izbio potpuno je besmislen. Suludo je smatrati da će svi u njenoj porodici, uključujući i nju, izvršiti samoubistvo samo zato što je to nekoliko njenih predaka učinilo. A ipak znaš kakvi su ljudi. Uvek će neko poverovati u takvu brbljariju. Zato sam ja htela da razotkrijem tu nesreću i ukažem na to koliko je nesuvisla. Smejala bih se svakoj budali koja bi tome pridala važnost. Citava halabuka bi se stišala i svi bi zaboravili na tu nesreću.

- Gospode bože, hoćeš da kažeš da si je štitila?

Ofelija je zaškrgutala zubima. - Nema potrebe da zvučiš toliko nepoverljivo. To mi je bila namera... na početku.

- Aha. - Potvrdio je. - Hoćemo li sada doći do zlobnog dela?

- Ne, vidim da ćemo doći do moje poslednje mane. Zajedno s mojom ćudi, to mi je verovatno najgora mana.

- A to je?

- Zavist.

- Uviđaš li koliko to apsurdno zvuči? - kazao je u neverici. - Ti si vrlo verovatno najlepša žena u Engleskoj. Svaka žena koju sretnješ verovatno zavidi tebi. Čak i moja sestra! I od svih njih, jedino ti nemaš nikakav razlog da ikome zavidiš.

- Istina je sve što si rekao. Svesna sam toga. Međutim, svejedno je. Iako nemam razloga da budem zavidna, to ne znači da neću ni biti. Znam da pričam koješta, ali ponekad zavidim i zbog običnih sitnica. Ali ipak zavidim! Kad osetim zavist, ne mogu nikako da se izborim s njom.

- Dakle, hoćeš da mi kažeš da si zavidela Sabrini?

- Da. Mejvis je podstakla moju zavist kad smo ugledale kako su se moja tri udvarača okupila oko Sabine na jednom balu. I mada sam nameravala da obelodanim nesreću o

Lambertovima s dobrom namerom, uradila sam to iz zavisti. Prebrodila bih zavist i nastavila s prvobitnim naumom, ali Sabrina i njene tetke čvrsto su rešile da se vrate kući. I pošto je moja porodica primila poziv sa Samers glejda da odem tamo i upoznam Dankana, otputovali smo zajedno. Ali tad sam se već poprilično plašila susreta s tim „varvarinom“, pa sam sasvim zaboravila da obesmislim skandal koji sam napravila. No, to sad ionako nije bitno ako će se ona, kako kažeš, uskoro udati za Dankana.

-I dalje mi je teško da poverujem da je moguće da si zavidela Sabrini. - Ali onda se zamislilo i dodao: - Nisi joj samo tad zavidela, zar ne?

Pocrvenela je. - Ne, desilo se to još jednom kad sam je stalno viđala s Dankanom, ali mislila sam da on samo poku- šava da me učini ljubomornom. -I?

- O, dobro, takođe kad sam je stalno viđala s tobom. Dobro, da, zavidela sam joj i onog dana kad sam ti rekla da izgleda kao da ste ona i ti...

- Ne moraš opet o tome.

- Dobro, ali pošto si ti to već pomenuo, reći ću ti zašto nisam htela da razgovaram o Sabrini. Zato što ne znam šta tačno osećam prema njoj. Kad nisam veoma ljubomorna na nju, ona mi se, zapravo, dopada.

- To je razumljivo. Sabrina se svima dopada.

Upitno ga je pogledala pošto nije ništa dodao. - Nećeš završiti misao i podsetiti me da se ja ne dopadam svima.

Osmehnuo joj se. - Zapravo, mila moja, ta izjava sad više ne bi bila tačna. Dakle, ne, ne mogu više to da kažem.

Počela je da crveni, sigurna da on govori u svoje ime, da je prestao da je prezire. Ali dodao je: - Moja tetka te je veoma zavolela.

Nije bila sigurna zašto se oseća povređeno, ali se brzo pribrala i rekla:

- Nisi shvatio šta sam htela da kažem. Ne volim nikoga drugoga kome zavidim. Jedino mi se Sabrina dopada. I zato, svaki put kad osetim zavist prema njoj, imam utisak kao da je izdajem, što još više pogoršava stvar. Ali čim zavist nestane, prekorim se što sam bila toliko blesava i ponovo je volim. Vrlo neobična osećanja za mene.

- Nisu uopšte.

- To je možda slučaj s drugim ljudima, ali za mene je to vrlo neobično - bila je uporna.

- Možda si se i dalje nadala da ćete se sprijateljiti.

Mislim da je možda tu sasvim suvišno. I dalje sam mi- slila da ćemo se sprijateljiti i i dalje sam želela da joj pomog- nem.

- Kad joj je to trebala pomoć?
  - Kad mi se činilo da pridaje previše važnosti tome što se Dankan zanima za nju.
  - Njegovo zanimanje je bilo iskreno.
  - Znam to sad - kazala je nestrpljivo Ofelija - ali, zaboga, kako sam tad mogla da znam da se rađa ljubav između njih? Rekla sam joj da me je Dankan poljubio u krčmi onog dana kad smo se našli da bih mu se izvinila.
  - Slagala si.
  - Da, ali bila je to bezazlena laž. Rekla sam to da bih je pošteđela patnje, a ne da bih je povredila.
  - Nameravao sam da iznesem nekoliko tvojih laži. To je bila jedna od njih.
  - Zakolutila je očima. - Zašto me to ne iznenađuje? A koje su ostale?
  - Znam samo za još jednu.
  - Spisak i nije tako dug. Mislila sam da si se bolje pripremio.
  - Već smo se razljutili?
- Treptala je, pa se osmehnula. - Ne. Samo sam se malo uznemirila, ali kad si već to pomenuo... - Slegnula je ramenima. - Prošlo je.
- Naslonio se, iznenađen. - Zapanjen sam. To je pravi preobražaj, Felija. Kako se tebi čini?
- Široko se osmehnula. - Sviđa mi se. Lep je osećaj kad moja ćud više ne vlada mnome. Nego, koja je ta druga laž koju si pomenuo?
- Toliko ih je da i ne znaš?
- Malo je razmislila, pa rekla: - Ne bih rekla. Sećam se da sam samo još jednom namerno slagala Sabrinu. Rekao si da sam pakosna i ja sam to porekla, ali tad sam verovatno i bila pakosna, i to iz zavisti. Navaljivala je da joj kažem kad smo se Dankan i ja ponovo zaručili. To me je iznerviralo jer sam shvatila da je veoma zainteresovana za njega pa sam joj kazala da je on navaljivao da to uradimo čim je ona otišla iz kuće. Zapravo, Dankanov deda je hteo da serviramo ljudima tu priču, tako da to i nije bila moja laž! Međutim, ta vest je iz nekog razloga bacila Sabrinu u očaj. Nemam pojma zašto, a ti?
- Ne, to je između Dankana i Sabrine i ne tiče te se. Dakle, priznajesh da si bila pakosna?
- Nije se iznenadila što se vratio na to. - Da. Jesi li sada srećan?
- Ne baš. Pitanje je, i to je veoma važno pitanje, mila moja, sad pošto više ne poričesh svoje grehe, jesi li išta naučila iz naših razgovora? Ili ćeš se vratiti u London i nastaviti da...?

- Prekini - presekla ga je. - Izgleda da ti nisi ništa naučio iz naših razgovora. Budući da sad bolje vladam svojom ćudi, koja je rasplamsavala moju zavist, i moglo bi se čak reći da sasvim vladam njome bar zasada, i priznajem da na tome treba da zahvalim tebi, kako možeš i da pomisliš da neću biti drugačija?

- U pravu si. Onda ne vidim razlog da i dalje budemo ovde. Čim ujutro ustanemo, idemo za London.

27.

Trebalo je da Ofelija bude van sebe od sreće, da skače od radosti što napokon ide kući. Umesto toga, zatekla je sebe kako savladava suze na putu za London i bila je veoma potištena. Nije joj bilo jasno zašto se tako oseća, osim možda što je spoznala najveće uzbuđenje u životu i mislila da će ponovo moći da uživa u njemu, ali kad se vrati kući, neće biti više prilike za to. Nemoguće da se oseća tako čudno samo zato što se njenom druženju s Rafaelom Lokom bliži kraj.

Ovoga puta Raf nije morao da vozi kočiju. Esmeraldin lakej je i dalje bio s njima, pa je njemu poverio taj zadatak, tako da se Raf vozio unutra sa četiri žene. Međutim, do Esmeraldine kuće stići će pre mraka. I mada je ova stalno nešto čavrljala, a Ofelija je bezvoljno pokušavala da učestvuje u razgovoru, Esmeralda neće provesti s njima ostatak putovanja. To nije značilo da će provesti ostatak puta sama s Rafom. Sejdi je ipak dobra pratilja.

Jednodušno su se složili da će ponovo prenoćiti kod Esmeralde, a ne u krčmi. Lepo su večerali i Esmeralda se na kraju raznežila.

- Neću vas ispratiti ujutro. Ne volim ristanke. Ali očekujem da ću te ponovo videti, curo. Stvarno sam uživala u tvom društvu.

- I vi ćete meni nedostajati - kazala je Ofelija. - Jeste li sigurni da nećete u London s nama da uživati u ostatku sezone?

- Zaboga, ne! Sezona je za mladež. Ali doći ću ti na venčanje, čim nađeš mladića s kojim ćeš hteti da se skrasiš.

Ako taj dan ikada osvane. No, kad se vrati u London, Ofeliju neće dočekati neželjene zaruke i neće morati sve vreme da smišlja kako da se izbavi iz njih, tako da će moći da se usredsredi na nalaženje muža. Ako je ostalo dobrih prilika budući da je sezona poprilično odmakla. Mada to nije bitno. Može lako navesti bilo kog muškarca da...

Naglo je prekinula tu misao, zgrožena samom sobom. Je li stvarno nekada tako razmišljala? Sad svoje nekadašnje ponašanje vidi iz drugog, boljeg ugla. Kakva je bila? Neosetljiva, bezobzirna, sebična. Zar je uopšte bitno što je mislila da ima opravdanje za takvo ponašanje? Da je samo postupala prema drugima kao i oni prema njoj, ili bar kako je mislila da oni postupaju prema njoj?

Sad će morati da preispita odnose sa svima, uključujući i roditelje. Možda bi bilo lepo kada ne bi sve vreme bila srdita na oca. On bi ujedno bio njeno najveće iskušenje. Ako uspe da izdrži makar jedan razgovor s njim a da ne oseti onu gorčinu...

Nastavili su put rano narednog jutra. I kao što je pretpostavila, vožnja je bila pomalo neugodna bez Esmeraldinog brbljanja. Raf je veći deo dana proveo u dubokim mislima, tako da je posle nekoliko neuspešnih pokušaja da zapodene razgovor s njim, ubrzo odustala.

Zaustavili su se ispred Samers glejda pre no što je shvatila da im je to odredište. Sejdi je spavala i, kad se probudila i videla gde su, rekla je ono što Ofelija od prevelike zbunjenosti nije uspela da izusti: - Dovraga, šta ćemo opet ovde?

Raf se tiho nasmejavao videvši im izraz lica. - Stali smo samo da ja izađem. Verujem da srećni par samo što se nije venčao, pa ostajem ovde da se posle ne bih vraćao iz Londona.

- Mogao si reći da to nameravaš - prekorila ga je blago Ofelija.

- Izvinjavam se. Mogao sam - odvratio je, slegnuvši ramenima. - Ali sad mi pade ne pamet da bi ovo bila dobra prilika da proverimo sve što si naučila, šta misliš? Hoćeš da ostaneš na venčanju?

Nije bilo potrebe da razmišlja. Odgovorila je odmah. - Ne. Njih dvoje neće verovati da sam se promenila. I ne želim da im kvarim veselje. Radije ću se sama vratiti kući.

- Onda, dobro. Videćemo se u Londonu, verovatno za koji dan.

Još jedno iznenađenje, možda još manje očekivano, ali mnogo prijatnije. - - Stvarno?

- Naravno. Ne sumnjam da ćemo ići na iste balove.

Nije očekivala da će to reći, ali je uspela da prikrije razočaranje. Vreme je da se rastanu. Dobila je mnogo više no što je misla od tog njegovog neobičnog plana - Rafovog uspeha!

Nije rekao ništa više, samo je iskoračio iz kočije i zatvorio vrata za sobom. Tek tako. Bez pozdrava, bez upozorenja da pazi na ponašanje, bez...

Vrata su se ponovo otvorila i Raf se, naizgled uznemiren, nagnuo unutra, uhvatio je za ramena i silovito je poljubio u usta. Zudnja se istog časa rasplamsala u njoj i osetila je slatko zadovoljstvo videvši plamtaj u njegovim očima kad se odmakao. Ali onda je isto tako brzo i iznenadno otišao.

Sejdi je zurila u nju izvijenih obrva. Ofelija nije pocrvenela. Bila je suviše srećna da bi se imalo postidela.

- Ne pitaj - rekla je samo služavki, kao da će se tako izvući.

Ali, nije. - Otkad se on tako slobodno ponaša prema vama?

Ofelija je i dalje pokušavala da izvrda. - To nije ništa značilo. Imali smo samo nekoliko žučnih rasprava u kojima sam ga uvredila, više puta. Verovatno je hteo samo da mi pokaže da se ne ljuti na mene.

Sejdi je prezrivo frknula. - Bilo bi dovoljno da je to samo rekao.

Ali to ne bi bilo ni približno uzbudljivo, pomislila je Ofelija, smeškajući se u sebi.

28.

Nije izgledalo da je u Londonu skoro padao sneg. Ulice nisu bile blatnjave, već samo uobičajeno mokre za to doba godine. Čak se nakratko promolilo i sunce, ali ubrzo potom kiša je ponovo počela da sipi.

Ofelija je odlučila da još jednu noć provede u gostionici, nadomak grada, tako da može da dođe kući sledećeg dana oko podne, kad otac verovatno neće biti tu. Obično je u to vreme ručao s prijateljima u klubu, a ona je želela da se na miru odmori od puta i da se ne suočava odmah s njim i s njegovim pitanjima.

Nije se čula s njim, tako da nije znala je li još ljut što nije odvela Dankana pred oltar ili ga je zanimanje Lokovog naslednika za nju odobrovoljilo.

Grofova porodična kuća nalazila se u Berkli stritu, severno od Hajd parka. Ulica je bila tiha, ne naročito duga. Na zapadu se završavala Portman skverom, a na istoku manjim Mančester skverom. Ofelija se nikad nije igrala ni u jednom od tih parkova. Igranje se smatralo detinjastim, a njoj nikada nisu dozvoljavali da bude kao svako drugo dete. Otkako zna za sebe, ponašali su se prema njoj više kao prema odrasloj osobi, bar se tako ponašao njen otac. Majka se trudila njeno detinjstvo učini normalnijim, ali Serman se uvekuplitaio svojim zahtevima. Otkako se rodila, pripremao ju je za udaju u sam društveni vrh.

Majka će, naravno, biti kod kuće. Meri je retko odlazila iz kuće jer je uvek bila zauzeta pripremanjem prijema. Prijatelji su dolazili kod nje, a ona je njih retko posećivala. Nije čak ni išla na zabave sa Ofelijom na početku sezone. Šerman je uvek insistirao da ide on. Ne zato što se ponosio njome, već zato što je mogao da likuje dokje stajao sa strane i gledao njen uspeh. Nije štedeo na njenoj odeći za prijeme, ali ne da bi udovoljio njoj, već zato što je želeo da ona blista i da njemu čestitaju što ima tako prekrasnu kćer.

Gorčina joj se prikrala, ali prepoznala je njene znake i obuzdala je. Sad ima cilj, i što ga pre ostvari - to bolje. Udaće se za nekog bogataša, tako da neće više morati da zavisi od oca.

- Da raspakujem kofere ili hoćete prvo da se odmorite? - upitala je Sejdi kad su ušle u veliku kuću, u kojoj je Ofeli- ja odrasla.

- Nisam umorna, slobodno ih raspakuj - odgovorila je Ofelija.

Njihovi glasovi su izmamili Meri Rid iz salona. - Stigla si! O bože, kako si mi nedostajala!

Meri Rid je volela slatkiše. Već godinama je udovoljavala toj svojoj navici, tako da je sada bila poprilično punačka. Tri centimetra niža od Ofelije, ali trostruko šira, bila je dobrodušna, skoro suviše dobrodušna. Ofelija je samo jednom čula da je njena majka povisila glas, i to onog strašnog dana pre mnogo godina kad je Ofelija shvatila da nema pravih prijatelja i da otac u njoj vidi samo sredstvo za uspinjanje na društvenoj lestvici.

Plavu kosu i oči nasledila je od majke, koja je u mladosti i sama bila lepotica. Otac je imao smeđu kosu i smeđe oči. Bilo joj je drago što nije nasledila ništa od njega.

Zagrlila je majku i poljubila je u obraz. -I ti si meni nedostajala, mama.

- Veoma smo se iznenadili što si se ponovo verila s Dankanom.

- oš više kad smo ponovo raskinuli veridbu? - nagađala je Ofelija.

- Pa, da. Ali vidi kome si onda zapala za oko! Lokovom nasledniku. Otac je presrećan!

Ofelija se naježila. - Raf i ja smo samo prijatelji, mama. Ništa više od toga.

- Stvarno? - Meri se malo namrštila, vidno razočarana. - Uopšte nisi pomišljala da se udaš za njega?

- Možda i jesam, ali on mi je jasno stavio do znanja da nije spreman za tako krupan korak. I veoma je lepo imati za prijatelja čoveka koji mi ne ljubi stope.

Meri je zakolotala očima. - Dobro, samo nemoj još da ga otpišeš. Nekim muškarcima treba vremena da prepoznaju nešto dobro čak i kad im to bode oči. Ali u međuvremenu ćemo nastaviti kao da nisi zapala za oko najpoželjnijem mladiću u kraljevstvu. - Meri se široko osmehnula. - Ipak, trebalo je da nas obavestiš da se vraćaš. Napravila bih ti zabavu.

To nije bilo nimalo iznenađujuće. Nije bilo ništa čudno ni to što Ofelija želi da priređuje najraskošnije balove u Londonu ako se ima u vidu da se život njene majke vrti oko toga. Smatrala je da bi je to verovatno činilo srećnom, makar bi uživala u tome, ali sada je imala samo jedan cilj: da se oslobodi očeve kontrole.

- Još nije kasno da prirediš zabavu - kazala je kako bi udovoljila majci. - Tako će svi saznati da sam se vratila u London.

- Da. Kao da mi čitaš misli. Ali imam gomilu pozivnica koje nisam ni pogledala. Mogla bi da ih pregledaš i vidiš po- stoji li neka zabava koju bi vredelo posetiti do kraja nedelje.

- Poneću ih u svoju sobu.

- Dobro, onda idi i odmaraj se, a ja ću na brzinu napraviti spisak gostiju. Sigurna sam da ću uspeti da nagovorim nekoliko njih da odustanu od planova za večeras i dođu ovamo.

Meri je uspela da uradi više od toga, kako je Ofelija otkrila kad je uveče sišla na večeru. Kuća je bila puna gostiju, uglavnom mladića koje je poznavala, mada je bilo i nekoliko nepoznatih. Dobro je da se prekrasno obukla za tu priliku.

Bilo je lepo ponovo imati pun ormar na raspolaganju, umesto oskudnog izbora u koferima. Sejdi je odabrala nežnu krem svilenu haljinu, opervaženu belom čipkom. Na ušima su joj visili biseri, a oko vrata lep ovalan privesak. Kosu je skupila i podigla u punđu, ostavivši samo nekoliko uvojaka oko slepoočnica, ali Sejdi je iskopala nekoliko bisernih šnala, koje su je samo još više ulepšale.

Majka ju je zatekla u hodniku kako zaviruje u salon. Ofelija ju je upitno pogledala. Meri je shvatila i rekla samo: - Nisam očekivala da će svi prihvatiti poziv, ali trebalo je, s obzi- rom na glas koji te bije.

- Hoće li se otac pojaviti?

Meri je pocrvenela. - Nisam ga obavestila da si se vratila. Htela sam mu reći danas kad se vrati, ali poslao je pisamce da će doći kasno. - A onda je Meri slegnula ramenima. - Nema veze. Nas dve možemo lepo da se provedemo i bez njega.

Ofelija se gotovo nasmejala. Bilo je lako čitati između redova kada je njena majka u pitanju. Meri je dobro znala da se

Ofelija i njen otac ne slažu baš najbolje i da se lako razljute jedno drugo. Nije obavestila muža da večeras pravi zabavu kako bi se Ofelija opustila tokom svoje prve večeri po povratku u grad i uživala u brzo osmišljenoj zabavi.

Meri ju je otpratila u salon. Samo što su ušle, Ofeliju su okružili udvarači, i svi su se odjednom nadmetali za njenu pažnju.

- Divno je što ste se vratili u London, ledi O!

- I što niste zaručeni!

- Lepotom mi oduzimate dah, Ofelija, kao i uvek.

- Lord Hač - podsetio ju je jedan gospodin. - Nadam se da me se sećate?

- Očaran sam, gospo, kao i uvek - kazao je lord Kantl ljubeći joj ruku.

- Predstavi me, Piter - kazao je jedan nestrpljivo prijatelju, a pošto Piter to nije uradio, dodao je: - Ne mogu vam opisati koliko sam se radovao susretu s vama, ledi Ofelija. Artemus Bilings, vama na usluzi.

- Milo mi je - kazala je brzo pre no što je još jedan mladić pokušao da joj privuče pažnju.

Artemus je bio veoma naočit, i bar nije pomenuo titulu, što je obično značilo da čovek podrazumeva da svi znaju ko je. Možda će pokušati da sazna nešto više o njemu, ali najpre će morati da joj oslobode ruku. Svi do jednog su bili rešeni da je poljube.

Osim Hamiltona Smitfilda, vikonta Murlija. Nedavno je navršio dvadeset i prvu i nasledio titulu, ali je bio smeten kad god bi razgovarao s njom. Nikad joj ne bi palo na pamet da bi on skupio hrabrost i odvukao je iz gomile, ali sad je to uradio.

Odveo ju je na drugi kraj prostorije pa stao i brzo joj rekao: - Nikada nisam imao hrabrosti da vas ovo pitam. A onda mi je došlo da plačem kad sam saznao da ste vereni za Makta- viša. No, kako se to nije završilo brakom, ne želim da ponovo propustim ovu priliku. Preklinjem vas, Ofelija, udajte se za mene. - Kazao je s pogledom punim obožavanja.

Često je veoma oštro odbijala udvarače, a ova ponuda bila joj je posebno mrska jer se Hamilton nije potrudio da je najpre upozna. Međutim, na licima odbijenih muškaraca obično bi se odmah ukazali razočaranje i bol, a ona sad to stvarno nije želela da gleda.

Zato je rekla: - Razgovarajte s mojim ocem, vikonte Murli - kazala je, kako bi to izbegla.

- Doista?

Izgledao je oduševljeno, shvativši to kao njen pristanak, pa se Ofelija ljubazno ispravila: - To jednostavno nije moj izbor.

Bila je sigurna da će ga Serman odbiti, tako da ona neće morati da gleda vikontovo razočarano lice. Kukavički s njene strane, ali nije navikla da se oseća loše kad odbije neku bračnu ponudu. U prošlosti je bila suviše zaokupljena sobom da bi obraćala pažnju na tuda osećanja. Sad je bila svesna da ruši nade tih mladića i bilo joj je žao zbog toga!

Džejn i Idit su je spasle tih neprijatnih osećanja kad su je zaskočile i odvukle u stranu, željne da saznaju sve pojedinosti o tome zašto se nije udala za Dankana Maktaviša. Nije nakitila priču kao što bi nekada učinila. Samo im je kazala šta je tačno Dankanov ded izjavio i da su se složili da nisu jedno za drugo.

A onda je upitala: - Niste imale gde drugde da budete večeras?

- Ništa nije toliko važno nego da ti poželimo dobrodošlicu kući - odgovorila je Džejn.

To je zvučalo skoro iskreno, međutim, Ofelija je dobro znala da nije tako. I Džejn i Idit su veoma vešto umele da kažu ono što su mislile da ona želi da čuje. Nažalost, obično su morale da lažu kako bi to postigle. A za to je kriva ona, shvatila je. Da nije bila tako jogunasta sve ove godine, devojke oko nje ponašale bi se mnogo drugačije.

- Svratile smo da vidimo šta je odgodilo tvoj povratak u London - kazala joj je Idit. - Tvoja majka je rekla da si u poseti kod Lokovih. Je li to istina?

- Nisi joj poverovala?

Idit je malo pocrvenela. Obe devojke bile su veoma lepe, samo što se njihova lepota nije mogla meriti sa Ofelijinom. Budući da su poticale iz porodica sa nižim titulama, nisu očekivale da će upecati najbolje prilike za udaju ove sezone. Zapravo, nadale su se da će im dopasti prvi mladići koje Ofelija odbaci, pa su jedva čekale da ona odabere.

- Pa, zapravo smo mislile da je možda pogrešno obaveštena - kazala je Idit i Ofelija je shvatila zašto je Idit maločas pocrvenela.

Vrlo vešto zaobilaženje da kaže kako misle da ih je Meri slagala. - Da sam je ja pogrešno obavestila? - upitala je Ofelija.

- Da - priznala je Idit, pa brže-bolje objasnila: - Znamo da se ti i Lok baš i ne volite. Samo nam nije bilo jasno zašto, kad je on onako naočit, ali videle smo da varnice pršte među vama. Zato smo bile sigurne da bi ti odbila poziv njegove porodice. Pomislile smo da si rekla svojim da si kod njih, a zapravo uopšte nisi bila tamo.

Aha, dakle, bile su sigurne da je ona slagala majku. Raf je bio u pravu. Kad jednom počneš da lažeš, uvek će sumnjati u tebe, a obe devojke su znale da je ona vešta lažljivica.

Začudo, ona stara Ofelija sad bi likovala što je provela ne-ko vreme s Rafom, mada ne i zbog razloga svoje posete. Nova Ofelija bi više volela da one ne saznaju za to, pa nije želela da razgovara o tome.

A Idit i Džejn nisu bile osobe koje najavljuju. Mislila je da će biti dovoljno da kaže: - Boravak na Samers glejdu bio je samo proba i shvatila sam da ipak ne želim da se udam za Maktaviša. Plašila sam se da on neće pustiti da raskinem veridbu, ali naposljetku sam lepo porazgovarala s njim i složili smo se da je bolje da se ne venčamo. Trebalo mi je malo vremena da se oporavim i razmislim o preostalim mogućnostima. Osim toga, nije mi se žurilo da se vratim kući, gde bi se svakako suočila s očevim gnevom zbog svega. Znao koliko je želeo da se udam za Dankana.

Postojala je mogućnost da su u međuvremenu razgovarale s Mejvis i saznale istinu. Dobro je što im je rekla da joj je trebalo vremena da se oporavi, a gde ga je provela - uopšte nije bilo važno.

Zato ju je iznenadilo kad ju je Idit upitala bez okolišanja: - Dakle, uopšte nisi bila kod Lokovih?

Pre no što je Ofelija smislila kako da izvrda, Džejn je rekla: - Aha, evo i odgovora.

Ofelija je pratila njen pogled i spazila Rafaela Loka kako ulazi u salon. Puls joj se ubrzao istog trena. Nije imala pojma zašto je došao, ali nije mogla da porekne da je uzbuđena što ga vidi. Nije očekivala da će ga videti, bar ne tako brzo.

- Zašto nisi htela da nam kažeš da si ga osvojila? - upitala je ushićeno Idit.

- Možda zato što ni sama nisam sigurna šta osećam - čula je Ofelija sebe, pa nečujno uzdahnula. Upravo ono što nije želela da prizna.

- Gospode bože, zaljubila si se, zar ne? - upitala je iznenađeno Džejn.

Ma ne, nisam - odvratila je odmah Ofelija. Međutim, bojala se da je to najveća laž koju je ikad izustila.

Meri je zapričavala Rafa otkako je došao. Ofelija se nije iznenadila što se njena majka setila da ga pozove, ali iznenadilo ju je što je on u Londonu jer ga je juče ostavila na

Samers glejdu. Nemoguće da su se Dankan i Sabrina tako brzo venčali. Ili su se možda već bili venčali i Raf je zakasnio na venčanje?

Nije mogla odmah da zadovolji znatiželju. Imala je nekoliko minuta da pročavrlja s prijateljicama, a onda se još udvarača sjatilo oko nje pa je tek kasnije ugrabila priliku da nasamo razgovara s Rafom.

Na večerije bilo previše gostiju, što je često bio slučaj kod Ridovih, pa je Meri postavila više dugačkih stolova s predjelima za izbirljive i obilnija jela za gurmane.

Ofelijaje morala da izađe iz trpezarije kako bi bila malo sama, tako da, kad se vrati, može da se zaputi pravo prema Rafu. Onjetek bio natrpao hranu na tanjir i tražio pogledom slobodno mesto. Nije ga bilo. Sva mesta za sedenje već su bila zauzeta pošto je većina gostiju jela.

- Možda u trpezariji nema nikoga - predložila je zavereničkim šapatom kad mu se primakla.

Pogledao ju je tim svetloplavim očima i zadržao pogled na njoj. Dah joj je zastao u grlu. Bio je tako zgodan. Uvekje tako delovao na nju, a večeras je izgledao posebno lepo u tamnom vunenom sakou, koji mu je savršeno isticao široka ramena, i sa labavo svezanom snežnobelom kravatom. Njegove zlatne kovrdže svetlucale su na svetlosti sveće. Od njegove blizine srce joj je brže tuklo. Bože, nadala se da nije tako očigledno kako se oseća.

Mora biti da nije spazio ništa neobično jer je upitao: - Je li tamo ostala koja stolica, ili su sve prenesene ovamo?

Ofelija je nastojala da smiri disanje. - Iznenadio bi se koliko stolica moja majka ima pri ruci. Smatra da su male zaba- ve traćenje vremena.

Kad je pogledala u njegov dupke pun tanjir, nasmejao se i rekao: - Nisam ručao.

- Hoćemo li onda da proverimo?
- Zašto najpre ne uzmeš večeru?
- Nisam gladna.

Izvio je obrvu. - Još nismo uspeli da se pozabavimo tvojom mršavošću, zar ne?

Zadirkiavao ju je... Ili možda nije. - *Stvarno* misliš da sam premršava? - upitala je i pogledala naniže u sebe, zabrinuto se namrštivši.

- Bolje da ne znaš šta mislim o tvom stasu.

Pocrvenela je istog trena, verovatno zato što je podigla pogled i videla plamtaj u njegovim očima dokju je posmatrao u grudi i niže. Brzo je dohvatila maleni kroasan s viršlom od

mnoštva posluženja na stolu, pa mu pokazala put prema trpezariji.

Bila je gotovo prazna, ali ne sasvim. Na kraju dugog stola dva gospodina su jela i živo razgovarala. Jedan od njih, Džonatan Kanters, zaprosio ju je pre samo petnaest minuta. Druga bračna ponuda te večeri. I bio je ozbiljan kao i mladi Hamilton. Džonatan ju je zaprosio i na početku sezone, pre no što se pročulo da je verena za Dankana.

Kratko im se osmehnula, samo iz pristojnosti, a potom ih sasvim zanemarila, tako da shvate da ne namerava da im se pridruži. Sela je na suprotnom kraju stola i sačekala da Raf sedne kraj nje. Nije verovala da uspeva tako dugo da svlada znatiželju.

- Otkud ti ovde? - prošaputala je naposletku. - Trebalo bi da si na Samers glejdu.

- Ispostavilo se da će se Sabrina i Dankan venčati tek za nekoliko nedelja. Izgleda da Sabrinine tetke žele da se upriliči veličanstveno venčanje, do najsitnijeg detalja, što zahteva duge pripreme. A pošto Dankan jedva savlađuje nestrpljenje, jer radije ne bi odugovlačio, odlučio sam da ne čekam tamo i da se vratim u London.

- Šteta što to nisi saznao pre no što sam se odvezla.

- Da. Zapravo, zato nisam stigao da ručam. Mislio sam da ću te jutros stići, ali nisam znao u kojoj si gostionici odsela.

- I dalje sam iznenađna što te vidim ovde, što si prihvatio poziv moje majke. Mogla bih se zakleti da si rekao kako ne želiš da tvoje ime dovedu u vezu s mojim.

- To se neće dogoditi samo zato što sam sad ovde, mila moja. I nisam još bio kod kuće da bih primio poziv tvoje majke. Samo sam svratio da proverim jesi li stigla kući zdrava i čitava.

- Pa, lepo od tebe.

- Umem i ja da zablistam.

Umeo je više puta, i to dobro. Naravno, znao je on često i loše da se ponese; ponekad nije bio tako fin, već veoma nadmen, ali sve mu je to oprostila. Ipak se na kraju među njima sve lepo završilo, možda previše lepo...

- Osim toga - dodao je i počeo da jede - sad imam jasan cilj, hoću da se postaram da nađeš sreću s pravim čovekom. To je bio deo dogovora, ako se sećaš.

Ukočila se. Nije ništa primetio. Misli li on to ozbiljno? Provodadžisaće joj, posle svih onih prisnih trenutaka?

- Je li? - upitala je pomalo osorno. - Ne sećam se da si to pomenuo.

- Mislio sam da nema potrebe budući da je to neophodno za tvoju sreću - odgovorio je vragolasto. -1 dalje treba da se udaš, zar ne?

- Naravno.

Onda ćeš ostatak života provesti s tim srećnikom, ma ko on bio, pa se moramo postarati da budeš srećna s njim.

- Moramo? Mi? I kako je moguće unapred odrediti da će on moći da me usreći?

Iznenadeno ju je pogledao. - Nemoj mi reći da i dalje tražiš samo debeo novčanik. Novac ne kupuje sreću, Felija, samo čini nesreću podnošljivijom. Neće te usrećiti na duge staze.

Odgrizla je zalogaj kroasana i sažvakala ga. - A šta hoće?

- Ljubav, naravno.

- Nisam znala da si romantičan.

- Ni ja. - široko se osmehnuo. - Samo pokušavam da gledam na to iz ženskog ugla. Ne mogu ti reći koliko sam puta bio primoran da slušam sestru šta misli o tome, i posle svega mogu ti reći da je ona ubeđena kako će je ljubav beskraino usrećiti. Meni izgleda da ljubav i sreća idu jedno s drugim.

- Verovatno. Ne znam iz ličnog iskustva. Ali ima i drugih stvar koje mogu da usreće čoveka.

Uzdahnuo je. Verovatno je već primetio da ju je rasrdio.

- Nemoj mi reći da si se vratila na staro, da je sav naš trud...

Ma daj, prestani - rekla je, i sama uzdahnuvši. - Samo imam nov cilj, želim da što pre... uskoro... dođem do njega ne želim više da izvršavam očeve zapovesti. On donosi odluke o mom životu imajući na umu svoju, a ne moju sreću, i meni je toga dosta.

- To znači da ćeš prihvatiti prvu bračnu ponudu.

Izgledao je veoma zabrinuto, pa je poželela da ga razuveri.

Nasmejala se i rekla: - Bar polovina muškaraca koji su večeras ovde već me je pitala da se udam za njih, a nekoliko njih u poslednji sat vremena. Još nisam prihvatila nijednu ponudu.

- Ima li ovde ikoga... ko te zanima? - upitao je pomalo kolebljivo. - Možda znam nešto o njemu što ti ne znaš.

Slegnula je ramenima. - Ne baš. - Iskoristila je trenutak i ponovo se osmehnula Džonatanu. Oba mladića su prekinula razgovor kad je ušla u trpezariju i otad su krišom pogledali u nju. - Nisam promenila svoje kriterijume... još.

- Nisi mi rekla šta tražiš u muškarcu, osim bogatstva.

- Nisam.

- I dalje to čuvaš za sebe?

Uzdahnula je. - Ne, samo nisam htela da razgovaramo o tome tad kad si me pitao. Jednostavno ne verujem nijednom

muškarcu koji mi izjavi ljubav čim me ugleda. A svi su upravo to uradili. - Zamahnula je rukom kao da hoće da pokaže... na ceo London. - Hoću čoveka koji će sačekati da me najpre upozna... Kao što si ti postupio.

Nije pocrvenela. Nije trebalo da to kaže, ali već ga je upozorila da ne mora da brine je li naumila da ga osvoji i zašto.

- Da budem iskren, Felija, to ti je odličan cilj zasada, ali verovatno će ti se vratiti kao bumerang...

- Koješta - prekinula ga je, svesna da će pomenuti njeno nekadašnje ponašanje. - Znam da bi voleo da sve zasluge za „novu“ Ofeliju pripadnu tebi, ali zapravo si mi samo otvorio oči i pomogao mi da smirim svoju jogunastu ćud. Međutim, ja sam imala i vrlina pre toga, samo sam ih nisam pokazivala.

- Da. Primetio sam.

- Šta?

- Da nije baš da nemaš vrlina. Potvrda za to je što si uspela da općiniš čak i moju tetku.

- Općinim? - upitala je Ofelija sa osmehom. - Dobro znaš da sam joj se odmah dopala.

- Da, mislim da jesi. A sad bi trebalo da se vratiš svojim gostima. U redu je da provedeš nekoliko minuta sa mnom, ali ako duže ostaneš, jezici će se razvezati.

- Znam. - Ustala je da pođe. -I hvala što si došao da vidiš kako sam. Slatko od tebe.

Njegove plave oči su sevnule. — Gospode bože, nemoj nikad da koristiš tu reč kad govoriš o meni. Obrukaćeš me, stvarno ti kažem.

- Više voliš da misle da si nepopravljivi zavodnik?

- Naravno!

Znala je vrlo dobro da je zadirkuje, pa je rešila da i ona malo zadirkuje njega: - Onda nemoj da brineš, čuvaću tvoju tajnu.

Okrenula se da pođe. Uhvatio ju je za lakat. Duboko je udahnula i na tren sklopila oči. Bila je sasvim smirena dok je sedela s njim, usredsređena na razgovor, a ne na njegovu neposrednu blizinu. Ali njegov dodir ju je podsetio na lepe prisne trenutke... i šta je ono Džejn rekla...

- Kako je protekao susret s ocem kad si se vratila kući? - upitao je. Sneveselila se jer ju je zbog toga zaustavio.

Nije se okrenula jer se plašila da ga pogleda. - Nije dolazio kući otkako sam se vratila, tako da i ne zna da sam ovde.

- Onda bolje pričekaj da vidiš šta će on reći pre no što doneseš kakvu ishitrenu odluku.

- Ja da donesem ishitrenu odluku? - Malo se breknula i smejući se otišla.

Smetena posle rastanka od Rafa, Ofelija nije mogla izabrati gori trenutak da pređe iz trpezarije u salon. Nije čak ni primetila oca na ulaznim vratima kako skida dugački kaput i daje ga lakeju. Međutim, on je nju odmah spazio.

- Feli? Kad si stigla kući?

Nije bilo osmeha dobrodošlice. Nije bilo raširenih ruku ni tojplig zagrljaja. Izgledao je samo radoznalo.

Serman Rid, grof od Derviča, bio je u srednjim četrdesetim. Imao je gustu tamnu kosu i pronicljive smeđe oči. Bio je visok i vitak, a kad bi stao kraj svoje žene, moglo bi se reći da je bio mršav. Nije bio ružan, ali ne bi se reklo ni da je naočit. Zbog toga se verovatno toliko iznenadio što ima kćer tako izuzetne lepote i odlučio da iz tog dara prirode izvuče malo koristi i za sebe.

- Vratila sam se danas po podne. Kao što vidiš, majka je napravila zabavu u znak dobrodošlice i pozvala mnogo mojih obožavalaca.

Pogledao je put salona, odakle je dopirala buka. - Je li to bilo neophodno?

Ofelija je zastala da razmisli. Pomenula je obožavaoce jer bi se njen otac inače oduševio što se ona pokazuje i dobija sve više bračnih ponuda. Dobro, tako je bilo pre no što je rešio da mu Dankan Maktaviš bude zet. Osim toga, uvekje podsticao Mcri da priređuje prijeme. U tome su se muž i žena u potpunosti sliigli.

- Nije bilo neophodno. Ali mama se veselila zabavi, tako da je poslužila svrsi.

- Ne obraćaj mi se tim tonom, devojko.

Zamalo se nasmejala. Uopšte nije povisila ton, razgovarala je s njim smirenije nego ikad. Međutim, on je očito očekivao da će se ona ozlovoljiti. Uostalom, otkako ju je verio sa Dankanom, svaki njihov razgovor pretvarao se u žestoku svađu.

- Dođi u moju radnu sobu. Hoću da malo porazgovaramo - kazao je.

- Zar razgovor ne može da pričeka? Imamo goste.

- Ne može.

Nije rekao ništa više, već je prošao pokraj nje i uputio se niz hodnik prema svojoj radnoj sobi. Duboko je udahnula i pošla za njim. Neće mu dopustiti da je uznemiri. Nekako je uspela

da obuzda svoju narav, i to prvi put kad je otac u pitanju, što je dobar početak.

Već je sedeo za radnim stolom kad je ušla u sobu. Mrzela je tu prostoriju, gde su se uglavnom svađali. Njene tamnosmeđe i zelene nijanse tepiha, draperija, nameštaja možda su i bile vrlo lepe i prikladne za mušku radnu sobu, ali njoj su delovale sumorno. Nekada davno volela je da ulazi u tu sobu i zatiče oca u njoj...

Obično bi sela naspram njega za sto, ali večeras je prišla prozoru, koji je gledao na ulicu ispred kuće. Zastori još nisu bili navučeni, mada je neko već bio založio vatru u kaminu iza stola da rastera hladnoću. Ulične svetiljke su gorele, a pokraj ivičnjaka ispred kuće stajao je niz kočija. Počeo je slab sneg. Tako slab da nije uspeo ni da zabeli ulicu, ali prizor je bio čaroban - padao je oko fenjera i, dok ga je gledala, malo se smirila.

- Jesi li donela kući bračnu ponudu od Loka? - upitao je Serman, paleći lampu iza radnog stola.

Ofelija je sklopila oči, pa upitala: - Jesi li se nadao tome?

- Nisam se nadao. Očekivao sam. Jedino to bi tvoje po drugi put raskinute zaruke s Maktavišom učinilo prihvatljivim.

Rekao je naglašavajući svaku reč. Još se nije okrenula da ga pogleda. Nekada je često dolazila u tu sobu, nadajući se mrvicama njegove pažnje. Nikada nije primetila da ih je zapravo retko dobijala. Čudno kako deca neke stvari uzimaju zdravo za gotovo, roditeljsku ljubav, na primer.

- Rafael Lok je razvratnik- izustila je umornim glasom. To je trebalo da svakom bude dovoljno da odustane, ali ne i njenom ocu.

- Pa?

Kao što je očekivala. Ta vest ga nije nimalo zabrinula. Raf je mogao da bude najozloglašeniји na svetu, a njen otac i dalje ne bi imao ništa protiv. Bila mu je važna jedino Lokova titula.

- Pa, on nema nameru da uzme za ženu mene niti bilo koju drugu devoјku. - Rekla je i naposletku se okrenula da vidi očevu reakciju. - Čini mi se da je rekao „ne u ovom veku“.

- Koješta. U stanju si da navedeš svakog muškarca da se predomisli povodom toga.

Bio je to kompliment, na neki način. Samo je želela je da ga tako protumači, a ne da se oseća uvređeno.

Nije nameravala da mu kaže kako se svim silama borila protiv tog poziva, da ju je Rafael manje-više oteo i odveo u divljinu Nortamberlenda. Ne samo da njenog oca nije bilo briga za to već ni nju više nije doticalo. Od tog izleta dobila je

mного više nego što je i sanjala. A najbolji dokaz jeste da nije planula na očeve reči.

- Je li makar zaljubljen u tebe kao svi ostali? - upitao je Šerman.

- Nije, ali smo se na neki način sprijateljili.

- Hoćeš da kažeš da te nije obeščastio? Čuveni razvratnik a nije ni pokušao da te zavede?

Pocrvenela je, a njena je srdžba rasla. - Dakle, znao si da je razvratnik? A ipak si mi dopustio da posetim njega i njegovu porodicu?

- Naravno da sam dopustio. On je najbolja prilika u čitavoj Engleskoj. Zato mi reci, zašto ga nisi ulovila?

Napad nije uspeo i Šerman se uopšte nije branio. Morao je da postoji osećaj krivice da bi počeo da se brani, a on je očigledno nije osećao. Bilo joj je sve teže da obuzda srdžbu.

- Možda zato što nisam htela.

- Jesi li sišla s uma?!

Ljutito mu je prišla i spustila ruke na sto pa se nagnula i besno ga pogledala. - Ne, verujem da sam se najzad dozvala pameti. Hoćeš li stvarno da znaš zašto on ne bi bio dobar muž za mene? Da, neverovatno je zgodan, bogat, ugledan. Sve što bih poželela od muškarca. Međutim, postoji samo jedno zbog čega ne mogu da ga prihvatim.

- Šta to?

- Ti previše želiš da ti on bude zet! Pošto si me manje-više bacio među zveri u Jorkširu, više mi ne pada na pamet da usrećim tebe svojim brakom. Jesi li iznenađen?!

Ustao je, streljajući je pogledom. - To što si svojeglava, osvetoljubiva kćer? To me uopšte ne iznenađuje. Ali udaćeš se za njega, hoćeš, hoćeš. Ne zanima me kako ćeš ga odvesti pred oltar, samo to uradi! Ili ću se ja postarati za to.

Bilo je besmisleno objašnjavati mu da razgovaraju o njenom životu, a ne o njegovom. Znala je to iz iskustva. Ljutito je izašla iz sobe. Isuviše besna da bi se pridružila gostima u salonu, zatekla se kako ide u trpezariju.

Raf je još bio tamo. Bio je ustao, prethodno ispraznivši tanjir. Druga dvojica su već bila otišla, a ona nije bila sigurna da li bi je njihovo prisustvo sprečilo u onome što je uradila, o čemu prethodno nije ni promislila. Samo je prišla Rafu i silovito ga poljubila.

On se dobro izborio s iznenađenjem. Zapravo, gotovo istog trena joj je uzvrćao poljubac, ispustio je tanjir na sto, tako da su mu obe ruke bile slobodne da je privuče bliže sebi. Samo joj je to bilo potrebno - da oseti kako srdžba jenjava i zamenjuje je čista strast. I ta strast se bila prilično razbuktala.

Rasla je dok joj je sisao jezik, koji mu je hrabro gurnula u usta. Rasplamsala se još više kad joj je obujmio zadnjicu i čvršće je privio uz svoju nabreklu muškost.

Bože, šta sve taj čovek može da probudi u njoj! Srdžbu, strast, nežnost, zadovoljstvo, sve ih je osetila u njegovom zagrljaju, i takvo uzbuđenje! Bio je njeno prokletstvo i njen spas. Dovraga, kako joj je odjednom toliko stalo do njega?! Je li Džejn u pravu? Da li se zaljubila a da to i ne zna?

Nezasito ju je ljubio, milujući joj leđa, tako da je drhtala još nekoliko časaka... dok nije shvatila da nije mogla izabrati gore mesto gde bi bila prisna s njim. Vrata su bila širom otvorena. Mnoštvo ljudi bilo je na drugom kraju hodnika. Svako je mogao da prođe pored i vidi ih u strasnom zagrljaju.

Ta strašna pomisao naterala ju je da se istog časa odmakne od njega. Srce joj je i dalje snažno tuklo. Obrazi su joj bili rumeni. Činilo joj se da su joj usne natečene, a verovatno su i bile. Plašila se da se na njoj vidi da se upravo ljubila. A kad smo već kod toga, videlo se i na njemu. Kosa mu je bila razbarušena. Brzo ju je popravila. Međutim, njegov zažareni pogled nije mogla da prikrije.

Duboko je uzdahnulo nastojeći da se smiri pa rekao: - To je bilo neočekivano.

Trebao joj je časak da i sama povрати dah. - Učila sam od tebe - kazala je, setivši se onog neočekivanog poljupca u kočiji kad su ga Sejdi i ona ostavile na Samers glejdu. Nasmešila se vragolasto.

- Posvađala si se s ocem?

- Kako si pogodio? - odvratila je jetko.

Nežno joj je pomilovao obraz. - Hoćeš li mi ostaviti otključana zadnja vrata večeras?

Skoro se skamenila od tih reči i slatkog nestrpljenja. - Možda hoću - kazala je bez daha.

No, dok je trčala na sprat da se pribere i izbacila iz glave misli o ponovnom vodenju ljubavi s Rafom, znala je da će ostaviti otključana vrata.

Ofelija je prespavala čitavo jutro. Nije baš nameravala iako je rekla Sejdi da je ne budi. No, uradila je to jer je mislila, nadala se, da će tog jutro imati društvo u krevetu. Pre no što je sinoć otišla na počinak, zamolila je lakeja da joj tokom prepodneva dovede konja da odjaše do Hajd parka. Na Alders nestu joj je

nedostajalo jahanje, u kojem je uživala najmanje nekoliko puta nedeljno.

Međutim, uspavala se i već je bilo prekasno za jahanje. Poslednji je put pogledala na sat u pet ujutro. Citave je noći čekala da se Raf ušunja u kuću i legne kraj nje. Čak je provela sat vremena na vratima, osluškujući njegove korake. Baš je blesava. On nije došao.

Verovatno je shvatio da bi bilo suviše opasno. Ili je pomislio da nije bila ozbiljna kad je rekla da će mu „možda“ ostaviti otključana vrata. Nije trebalo da glumi stidljivost. A opet, možda on nije mislio ozbiljno. Uostalom, izjavio je to misleći na njenu srdžbu, koju je onaj poljubac u trpezariji već bio stišao. Dakle, verovatno se ipak šalio, a ona se nadala da nije.

Tiho je prišla prozoru da razgrne plišane zastore boje lavande. Spazila je dve tekubrane ruže na radnom stolu pokraj prozora. Majka nije imala staklenu baštu niti kakav zatvoren vrt, a ipak je tokom zimskih meseci uvek uspevala da nabavi sveže cveće za kuću.

Ofelija je imala lepu sobu. Njena majka se postarala za to. Sve u njoj bilo je u ružičastim, lila i ljubičastim nijansama, a nameštaj je bio napravljen od tamnog višnjinog drveta. Sve je bilo ružičasto: tepih, draperije, tapete, debeo prekrivač na njenom krevetu s baldahinom, čak je i njen toaletni sto imao ružičastu plišanu zavesicu po obodu. Imala je čak i odvojenu sobu za odeću. Njen otac jedino na odeći nikada nije škrtario. Uostalom, ona je uvek morala da bude nagizdana budući da je njegova lutka za izložbu.

Kada je pogledala napolje, shvatila je da sneg nije dugo padao protekle noći, ili bar ništa nije ukazivalo na to. Njena soba se nalazila u pročelju kuće. Kada su prozori bili zatvoreni, ulični saobraćaj bi je retko probudio, a danas zasigurno nije. Prošao je neki konjanik i podsetio je da treba da kaže sluzi da vrati njenu kobilu u štalu. Učinio joj se poznato - to je Raf! Čak je usporio kas i pogledao u njenu kuću.

Mahnula mu je, ali nije pogledao u prozore na spratu, a onda je odjahao. A ona je pojurila kao luda da se obuče i sjurila niza stepenice, nadajući se da je njena kobila i dalje ispred kuće. Bila je, ali s njom je bio i konj njenog pratioca. Lakej Mark je često jahao s njom i zar nije maločas prošla pokraj njega na dnu stepenica?

Prišao je vratima i rekao joj: - Pričekajte me samo trenutak da uzmem kaput, ledi Ofelija.

- Prvo mi pomozite da uzjašem - odgovorila je i, čim se našla u sedlu, dodala: - Sačekaću te kod Grosvenor gejta u Hajd parku. Požuri.

Nije zastala da čuje njegovo upozorenje kako ne bi valja- lo da ide bez njega. Ponovo ju je ispunilo isto ono iščekivanje koje ju je držalo budnu čitave noći pa je poterala kobilu u galop. Ako joj se posreći, sustići će Rafa. Ako joj se stvarno posreći, on će možda ponovo predložiti sastanak, i to ozbiljno.

Nije joj se posrećilo. Pogledala je niz nekoliko sporednih ulica pokraj kojih je prošla, ali Raf je bio otišao ko zna kuda dok je ona gubila vreme oblačeći se. Obukla se veoma slabo, što je shvatila dok je čekala na ulazu u park da se Mark pojavi.

Nije gubila vreme na traženje odeće za jahanje, samo je dohvatila prvu haljinu koja joj je došla pod ruku, tanku dnevnu haljinu, u kojoj nikada nije izlazila iz kuće! Mislila je da će joj marama biti dovoljna, ali nije. Bila je toliko tanka da nije uspevala ni da prekrije njen duboki dekolte. A kaput nije bio na svom mestu, pa je umesto njega zagrnula ogrtač. Nije se potrudila ni kosu da podigne. Samo ju je na brzinu strpala ispod krznene kapice.

Dobro se umotala u ogrtač i držala ga sklopljenog na grudima, pa joj nije bilo mnogo hladno dok je razmišljala o svom ishitrenom postupku. Trebalo bi da se smesta vrati kući. Ako je ko vidi u toj odeći, pomisliće da je poludela. Ili možda neće. Dan ipak nije tako hladan jer nema vetra. Moglo bi se reći da je dan lep budući da je još zima. Zapravo, vreme je savršeno za jahanje, ali ona nije odevena za jahanje.

Pomislila je da vidi Marka kako kaska niz ulicu u daljini. Nema svrhe da ga čeka da dođe do nje kad će se ionako vratiti kući tim putem. Taman kada je htela da potera kobilu u tom pravcu, neko joj se primakao s leđa.

- Ideš u park na jahanje?

Dovraga, otkud je on iskrsao?, pomislila je pa rekla: - Da - a zatim okrenula kobilu prema Rafu.

Čudno ju je gledao, verovatno zato što je golom rukom stezala ogrtač na prsima. Međutim, ogrtač nije uspevao da prikrije svilu i čipku njene suknje koja je provirivala ispod.

Ničim nije pokazao da to primećuje, samo je rekao: - Ne- kako te nikad nisam zamišljao na konju, Felija. Moram pri- znati da sam vrlo iznenađen.

- Zašto? To mi je omiljena rasonoda.

- Da, ali... - Zaćutao je i tiho se nasmejao. - Mislim da još imam u glavi onu sliku prečiste Ofelije, na kojoj je sve uvek besprekorno. Znaš, svaka dlaka je na svom mestu, uvek. Nema nabora na odeći, nikad. A sačuvaj bože konjskog smrada, nikad.

I sama se nasmejala. - Ne valja ti ta slika, prastara je. Da vidimo, otad si me gađao grudvama, i to mnoštvom njih. I bila sam vrlo izgužvana u salonu na... Nestu.

Nečujno je uzdahnula, a njegove oči su smesta zasvetlucale. Nipošto nije smela da ga podseti na to što se dogodilo u salonu, bilo je to vrlo nedolično i nepromišljeno od nje. Ta je slika sad i njoj prošla kroz glavu - njegova kosa razbarušena od njenih strasnih dodira, rasplamsana strast na njegovom licu... kao sad.

Gospode bože, ovo nije mesto za razbuktavanje strasti. Možda je jahanje ipak dobra zamisao.

- Trkaću se s tobom - kazala je naglo.

Utom je Mark dojahao do njih. Cuo ju je i zaustio da se usprotivi, ali ona je odgalopirala u park. Poprilično je odmakla od Rafa, pošto su njegove misli i dalje bile u onom salonu! Zato nije odmah odgovorio. Međutim, osvrnula se na brzinu da vidi je li pošao za njom i nasmejala se kad je videla u kolikoj je prednosti. Pritom joj je vetar oborio kapu s glave, koja je odletela na tlo. Nije nameravala da staje i vraće se po nju. Trka je trka, a ona ima dovoljno takmičarskog duha i želju da pobedi.

Ogrtač joj se raskrilio kad je morala da uhvati uzde obema rukama. Nije osetila oštar vetar na grudima jer joj je krv snažno pumpala od uzbuđenja zbog trke. Marama je počela da se odmotava i vijorila se iza nje. Uхватила ju je za drugi kraj da ne ostane i bez nje. Ogrtač, marama, kosa, sve joj se vijorilo na vetru. Nije je bilo briga. Podbola je kobilu petama ne bi li je ubrzala.

Uputila se severnom jahaćom stazom, ali pošto je park bio gotovo pust, bez razmišljanja je preprečila prema okuci. Severna staza je kružila oko parka i prolazila pokraj velikog jezera pre no što je opet zavila put severa, gde se krug završavao. Bila je mnogo duža od južne staze, kojom je retko jahala. Raf ju je sustizao, mada je rastojanje među njima i dalje bilo

veliko. Sad je već videla kućicu na vodi u daljini. Moguće je da ima i klizača po ovako lepom zimskom danu...

Nije tako strašno tresnula na zemlju. Mogla je proći mnogo gore. Da se kobila ukopala u mestu kad joj je vrtna zmija prešla put, Ofelija bi joj preletela preko glave. Međutim, kobila se uplašila i pošla unatrag te tako zbacila Ofeliju iza sebe. Prokleta kobila, toliko je velika da ne bi smela da se plaši malenih, bezazlenih zmija, ali plašila se.

Tek što je povratila dah i pridigla se na laktove, Rafael je dojahao i skočio s konja. Bacio se na kolena tako munjevito da je proklizao po uveloj travi.

- Gospode bože, nasmrt si me prestrašila! - povikao je veoma srdito.

- Nije mi ništa - uveravala ga je.

- Sreća tvoja da nije. Tvog oca treba ubiti što ti je kupio tako čudljivog konja.

- Nije je on izabrao, već ja. Nisam mu dala mira nekoliko meseci ne bih li ga nagovorila da mi je kupi. Tako to ide kod nas dvoje. Ja dosađujem, a on popušta samo da prestanem. Mislim da je nije nikad ni video.

- Bez obzira na to, ne...

- Nije mi ništa, stvarno ti kažem. Samo mi pomoz da ustanem...

Pružio je ruku i pomogao joj je da ustane, a onda ju je iznenada ljubio, strasno i vatreno dok je spuštao ruke prema njenoj zadnjici i nežno trljao uboje od pada. Zastenjala je koliko joj je bilo lepo i osetila leptiriće u stomaku od vreline njegovog nežnog milovanja i strasnih poljubaca. Ponovo je ostala bez daha, ali nije joj promakao njegov zažareni pogled kad se odmakao.

Pustio ju je tako brzo da je umalo izgubila ravnotežu. Zatim joj je okrenuo leđa dok nije stresla prljavštinu sa odeće i namestila ogrtač.

- Nadam se da se ne oblačiš uvek tako za jahanje - prekorio ju je, udaljavajući se da dohvati uzde njihovih konja.

- Ne, naravno da se ne oblačim ovako.

Sada je opet bio pribran, dovoljno da je pogleda. - Zašto si se onda danas tako obukla?

- Pa, bila sam u žu... zapravo... - Zaćutala je, pa odustala od smišljanja izgovora kojim bi izbegla priznanje da je jurila za njim. Zato je najposle rekla: - Ne, mislim da nije bitno.

- Kako god hoćeš. - Slegnuo je ramenima. - Ali predlažem ti da ideš pravo kući.

- To i nameravam.

Pomogao joj je da uzjaše. Mogao je pritom dobro da je ispipa, ali uzdržao se od dodira i samo je namestio šake tako da ona stane na njih i popne se na konja. Ponašao se prilično hladno, suviše hladno. Naravno, bili su na javnom mestu, gde je, doduše, bilo tek nekoliko ljudi, i to veoma daleko od njih.

Htela je da ga pita zašto noćas nije došao. Očito nije nameravao da kaže ništa o tome. Međutim, to joj ne bi priličilo. A i Mark ih je najzad sustigao. Ostao je daleko iza njih, što je često bio slučaj, tako da nije video da je pala.

Povremeno je polako jahala kraj njega jer nije bio dobar konjanik. Niti je njegov konj mogao da ide u korak s njenom rasnom kobilom. Češće bi galopirala, pa bi pričekala da je sustigne.

- Hvala na trci - kazala je Rafu pa dodala s osmehom: - Volim da pobeđujem.

- I ja - odgovorio je, vragolasto se osmehnuvši. - Mogli bismo jednog dana stvarno da se trkamo. Tada nećeš imati šanse da me pobeđiš.

Nasmejala se. - Ne bih računala na to. Šta misliš zašto mi je trebalo dva meseca da dobijem ovu kobilu? Njen pastuv je trkač šampion. Nije bila jeftina!

- S njom sigurno pobeđuješ u svakoj trci, zar ne?

- Naravno.

- Onda ću možda morati da kupim njenog pastuva.

Iz nekog razloga, zbog tog razgovora smeškala se celim putem do kuće.

32.

Rafael se vratio svojoj kući u Grosvenor stritu, istočno od istoimenog trga. Ziveo je nekoliko ulica južnije od Ofelijine kuće i danas nije imao razloga da projaše pokraj nje, osim što mu je poremetila svakodnevne navike.

Bio je duboko zamišljen kad je ušao u kuću, pa nije spazio gosta ležerno oslonjenog o vrata salona. Sve što je doživeo sa Ofelijom jednostavno mu nije izbijalo iz glave, a sad je tome mogao da doda i nove prizore: kako se osvrće i smeje u parku kad joj kapa pada s glave; njena kosa rasuta po zemlji kad se pridigla na laktove; tužno lice jer je pala s konja; oduševljenje kojim je uzvratila na njegovo milovanje.

A od sinoć, strast na njenom licu pošto ga je poljubila u trpezariji... ne, ne sme da razmišlja o tome, niti o tome koliko je priželjkivao da se ušunja u njenu kuću kad su se pogasila i poslednja svetla. Stajao je iza njene kuće na studeni i premišljao se te naposljetku ubedio sebe da ne proverava jesu li vrata otključana. Onda se razbesneo kad je stigao kući i legao u krevet, jer nije ni pokušao.

I mada bi najviše od svega voleo da ponovo vodi ljubav s njom, to jednostavno nije bila dobra zamisao sad kad se vratila kući. Ona mora da nađe muža. Suština njegovog pokušaja da je ukroti bila je da ona živi srećno do kraja života... s nekim drugim. Nevolja je u tome što je pomisao na to počinjala da ga jedi.

Neko je pročistio grlo i Rafael je pogledao put salona, pa uzviknuo ugledavši tamo visokog muškarca u kiltu. - Dankane! Zaboga, zašto mi nisi rekao da dolaziš u grad? Mogli smo doći zajedno.

- Zato što nisam ni znao da ću doći - odgovorio je njegov prijatelj. - Sabrinine tetke su morale da dođu zbog neke posebne čipke za njen veo, a nisu mogle da je nađu kod kuće.

- Pa si ti odlučio da ih dovedeš?

Dankan je frknuo. - Bilo bi savršeno da su ostavile devojkicu sa mnom na nekoliko dana, ali ne, morale su da je odvedu sa sobom, a ja nisam hteo da Sabrina dolazi u ovaj zli grad bez mene.

- Nije da se slažem da je grad zao... dobro, nije baš sasvim - ispravio se Rafael, široko se osmehujući. - Ne verujem da bih i sam pustio svoju verenicu da dođe ovamo bez mene... da je imam.

Dankan ga je upitno pogledao. - Razmišljaš da je potražiš?

- Otkud ti ta ideja?

Dankan se tiho nasmejao. - Verovatno otuda što si maločas rekao...

- Samo sam se složio s tobom. A sad mi reci... Ovo ti je prvi put da si u velikom gradu, zar ne?

- Prvi, i nadam se poslednji.

- I koliko ostaješ?

- Dame su već našle ono za šta su došle, pa su se vratile u hotel. Krećemo kući ujutro čim ustanemo.

- Tako brzo? Moraš makar malo da vidiš London pre no što odjuriš natrag na selo. Dozvoli da te večeras izvedem u grad. Da na neki način ožalimo tvoje poslednje momačke dane.

Dankan se nasmejao. - Čoveče, to je razlog za slavlje, a ne za žaljenje. Mislim da nema čoveka koji toliko želi da odvede svoju curu pred oltar. Teraju me da čekam još tri proklete sedmice! Ali, ne, neću izaći bez te cure.

Rafael je uzdahnuo. - Pretpostavljam da ću naći kakvu zabavu, neku malo manje raskalašnu, koja će se i njoj dopasti. Zapravo... - Zastao je i pozvao lakeja, kojeg je jutros poslao da pronjuška po domu Ridovih. - Sajmone, jesi li se vratio?

Sajmon je promolio glavu iza vrata na kraju hodnika. - Jesam, gospodar.

- Šta si doznao?

- Još nisu ništa odlučile za večeras.

Onda se vrati tamo i pokušaj ponovo. Nema šanse da će pustiti da prođe veče a da ne ode na neku zabavu.

- Ko? - upitao je Dankan.

- Ofelija... I duguješ mi stotinu funti - dodao je Rafael s osmehom.

- Dugujem vruga - odbrusio je Dankan. - Opkladili smo se da će se promeniti, a ja vrlo dobro znam da ona ne...

- Promenila se - prekinuo ga je Rafael. - Ali ne moraš mi verovati na reč. Moj sluga će doznati gde će ona biti večeras, a ja ću se pobrinuti da dobijemo pozivnice, dovoljno i za Sabrinine tetke.

- Ozbiljan si? Zašto misliš da je ta goropadnica imalo drugačija no što je bila?

- Zato što sam proveo prošlu sedmicu s njom.

- Ozbiljno? - upitao je sumnjičavo Dankan.

- Ne, stvarno ti kažem. Kad se malo potrudiš da je upoznaš, shvatiš da može biti i te kako divna.

Dankan se nasmejao. - Sad stvarno znam da me zavatlavaš. Šta si uradio, oteo je i tukao dok nije postala krotka?

- Tako nekako - kazao je tajanstveno Rafael, stidljivo se osmehujući. - Ali moći ćeš sam da se uveriš da se ne šalim. Razgovaraj večeras s njom, iznenadićeš se. Možda će ti se čak i izviniti, mada bi to bilo preterivanje jer misli da ti nije učinila ništa nažao, što je zapravo tačno. Ali kladim se da će se izviniti Sabrini ako je nagovoriš da pođe s nama. Felija se stvarno kaje što se tako loše ponela prema njoj.

- Dobro, to stvarno moram da vidim. I voleo bih da znam kako si izveo to čudo a da nisi batinama isterao goropadni- cu iz nje.

- Pa, možeš je tući, možeš je zastrašivati, a možeš joj le- po objasniti kako drugi gledaju na njene postupke. Dve od te tri taktike su upalile, i sve je bilo krajnje pošteno, u pratnji moje tetke Esme. Zato se vrati u hotel i kaži damama da se sprema. Javiću ti kad ću doći po vas čim doznam kuda idemo.

33.

Meri je pokucala na Ofelijina vrata, pa ih otvorila i promolila glavu unutra. - Jesi li odlučila, mila?

Ofelija je sedela za svojim malim radnim stolom. Zurila je u prazno, duboko zamišljena, umesto da pregleda gomilu pozivnica koje joj je majka donela čim se vratila s jahanja. Samo jutros je stiglo pet pozivnica. Posle sinoćnje zabave brzo se pročulo da se Ofelija vratila u grad, i mnogo domaćica je želelo to da iskoristi. Njeno prisustvo je garantovalo da će zabava uspeti.

Pročitala je tek nekoliko pozivnica pre no što joj je pomislila na Rafa, pa nije odlučila koji poziv da prihvati. - Bal kod leđi Vilkot mi zvuči primamljivo. Pozvana sam u poslednji čas. Bal je večeras.

- Obavestiću oca.

- Nemoj. Više bih volela da ti ideš sa mnom. Hoćeš li?

- Naravno, mila. Radovala sam se što ću ići na nekoliko zabava s tobom ove sezone, ali tvoj otac me je uglavnom odvrćao. Kazao je da bih mu samo smetala jer mora dobro da motri na tebe.

Ofelija je zadržala nevericu za sebe. Baš „lepo“ od njega jer je učinio da to što ne želi da vodi svoju ženu na prijeme zvuči kao kompliment.

- Ja sam mislila da ti jednostavno nećeš da ideš - kazala je Ofelija. - Znam da više voliš da drugi dolaze na tvoje zabave.

- Ne. Samo nikad nisam imala dovoljno dobar razlog da nagovorim tvog oca da ide na zabave sa mnom. On zapravo ne voli društvena okupljanja, osim kad je on domaćin.

- Shvatam. A šta misliš da mu uopšte ne kažemo? Možeš mu ostaviti pisamce.

Meri se nasmejala. - Dobra zamisao. Verovatno će posle besneti zbog toga, ali vredeće jer ćemo bar jednom izaći samo nas dve. Bože, tako se radujem!

Ofelija se osmehnula kad je majka izašla. I ona se radovala. Nije izašla s majkom otkako su išle u kupovinu u Bond strit pre početka sezone, a nekoliko meseci pre toga išle su zajedno u pozorište.

Postojao je još jedan razlog za uzbuđenje te večeri dok joj je Sejdi pomagala da se odene za bal. Nije imao nikakve veze s njenim prekrasnim izgledom iako je doslovce blistala u svetloplavoj balskoj haljini. Bila joj je to omiljena boja, s razlogom: lepo je išla uz njenu svetloplavu kosu, svetao ten i plave oči. Imala je mnogo haljina u toj boji, ali s različitim čipkama. Ova je bila opervažena srebrnkastom čipkom. Oko vrata je nosila tanak srebrni lančić sa sitnim safirima, zbog kojih su njene oči delovale tamnije.

Međutim, pogled joj je blistao od uzbuđenja, koje je je- dva skrivala, jer je predosećala da će Raf večeras biti tamo, što je bilo malo verovatno jer on sigurno ne bi izabrao tako velik događaj ako odluči da večeras izađe. Uostalom, još nije mislio da se ženi, a jedne večeri na Nestu pomenuo je Esmeraldi da više neće pratiti Amandu na prijeme. Dakle, gala bal je verovatno poslednje mesto na kome će ga videti. A ipak se nadala da će on večeras biti kod Vilkotovih.

Zbog toga ga je stalno tražila pogledom. Kad je koraknula u veliku balsku dvoranu Vilkotovih, svi su začutili. Nekada joj je bilo milo što njena pojava tako utiče na ljude. Večeras je to jedva i primetila jer je bila usredsređena samo na jedno - da pronade Rafa u gomili. Budući da je bio visok, trebalo joj je samo nekoliko trenutaka da shvati da nije došao, ne još. No, i dalje je bila sigurna da će se pojaviti.

Da budem iskrena, više bih volela da si se vratila u London tek posle moje udaje.

Ofelija se okrenula i ugledala Amandu Lok kako ide za njom. Rafova sestra je izgledala prekrasno, bez obzira na ljutit izraz lica. Ogrlica od rubina, koja se lepo slagala s njenom ružičastom balskom haljinom, verovatno je deo porodičnog nasleđa, koju su joj dali da nosi kada izlazi u društvo. Ofelija je navodno bila kod Lokovih, a zapravo joj je bilo žao što nije upoznala i ostale članove Rafove porodice.

- Zdravo, Amanda - kazala je Ofelija osmehnuvši se. - Je li tvoj brat došao s tobom?

- Nije - progundala je Amanda. - Znam da se sinoć vratio kući, ali nisam ga tražila. Još ne govorim s njim.

- Nemoj da se ljutiš na njega. Svako voli da neke tajne zadrži za sebe. Sigurna sam da i ti ponešto tajiš od njega?

- Ne... U stvari, možda - odvratila je Amanda, malo porumenevši, pa progundala: - Dobro. Shvatam šta hoćeš da kažeš.

- Dobro je. I nemoj da mi zavidiš, Amanda. Ako hoćeš da mi kažeš na kog si muškarca bacila oko, odbiću ga najdrskije što mogu.

- Zašto bi mi to učinila?

- Zašto da ne? Možda će ti zvučati neverovatno, ali ja stvarno ne želim da mi svi muškarci u ovom gradu ljube stopu. Znaš, to ume da bude veoma naporno. I osim toga, ne mogu se udati za sve njih!

Amanda ju je čudno pogledala pa rekla: - Stvarno tako misliš, zar ne?

- Naravno.

- Ali nije mi tako izgledalo na početku sezone kad su se svi bili sjatili oko tebe.

- Dala sam im povoda, ali uglavnom zbog oca. Htela sam da mu dokažem da mogu da osvojim svakog muškarca u gradu te da nije bilo potrebe da me veri za meni sasvim nepoznatog čoveka.

Amanda se lecnula. - Ne znam kako si uspela s tim da se izboriš, dobro, pre no što si upoznala Maktaviša i shvatila da

nije ružni div. Ja bih bila besna na svoje roditelje... i prestrašena.

- Hvala ti. Lepo je znati da nisam jedina.

- Zapravo, ipak nisi bila srećna s Maktavišom čak i pošto si ga upoznala, zar ne?

Ofelija je odmahнула glavom. - Pretpostavljam da neki ljudi jednostavno nisu jedno za drugo, bez obzira na sve. Srećom, shvatili smo to pre nego što je bilo prekasno.

Bila je to bezazlena laž i uz to čak nije bila njena laž, tako da se nije osetila loše što ju je izgovorila. Neverovatno, ona i Amanda su razgovarale još dvadeset minuta. Mladići su ih prekidali, ali uglavnom da bi im se upisali u kartice sa plesovima. I Amanda je naposletku priznala da još nije bacila oko ni na jednog muškarca, da joj je preteško da odluči.

- Ne znam šta bih ti savetovala, osim da pričekaš da lju- bav odluči umesto tebe. Raf mi je pomenuo kako veruješ da su ljubav i sreća neraskidivo povezane.

- Tako je, verovatno sam mu se na glavu popela. Da li i ti misliš isto? Čekaš ljubav?

- Bojim se da je moj slučaj malo drugačiji. Ako ubrzo ne nađem muža, moj otac će se verovatno ponovo umešati i izabrati umesto mene.

- To je tako... staromodno!

Amanda je počela da se uzrujava zbog nje i Ofelija nije ni trenutka sumnjala u njenu iskrenost! Nije mogla da veruje. Neverovatno, kako je divno kad lepo postupate prema ljudima i kad vam se uzvaraća istom merom! Gospode bože, zar je sve vreme živela u zabludi, namerno terajući od sebe ljude koji bi joj mogli postati prijatelji?

- O, bože, divno! - kazala je Amanda, kad je slučajno pogledala iza Ofelije. - Sabrina je došla u grad. Da je pozdravimo?

Ofelija se okrenula i ugledala kako Lambertove, tetke i nećaka, ulaze u dvoranu. Jedva je prepoznala Sabrinu. Izgledala je prekrasno, a čak nije ni imala balsku haljinu, već samo nežnu svetlozelenu svečanu haljinu. No, ipak je blistala. Taj sićušni smeđokosi curetak iz Jorkšira pretvorio se u labuda. Je li to zbog ljubavi?

Međutim, Ofelija je osetila nelagodu dok je išla za Amandom ka drugom kraju prostorije. Rafju je naterao da shvati kako se loše ponela prema toj devojci. Zavist nije opravdanje. Kajanje ju je stezalo u grudima. Kad su došle do Sabine, Ofeliji samo što nisu suze potekle niz obraze! Gospode bože, neće valjda zaplakati nasred balske dvorane?

Ostala je iza Amande dok se ova pozdravljala. Sabrina se osmehivala i uputila nekoliko reči Rafovoj sestri, ali njen osmeh je iščezao čim je pogledala u Ofeliju. Pojavila se Meri da se pozdravi sa Sabrininim tetkama, koje su joj bile stare prijateljice, i to je na tren privuklo Amandinu pažnju. Ofelija je iskoristila tu priliku da zagrlji Sabrinu i prošapće joj na uvo: - Iskoristila sam tvoju dobrotu. Žao... - izustila je i osetila da su suze ipak potekle! - Žao mi je zbog toga. Ali najviše mi je žao što sam te lagala za Dankana. Mnogo sam toga pogrešno shvatila i mnogo sam ti zavidela, više puta. Samo hoću da znaš da se kajem zbog svega.

Nije sačekala odgovor. Preneražena zbog suza koje su joj lile niz lice, pohitala je iz dvorane pre no što ih iko primeti.

34.

- Šta ti nije po volji, curo? - upitao je Dankan kad je konačno ušao u dvoranu i prišao svojoj verenici. - Još si ljuta na mene što sam te dovukao ovamo iako nisi imala balsku haljinu?

Sabrina se propela na prste i pomilovala ga po obrazu. - Ne, ja se nikad ne ljutim na tebe. Mrštim se zbog Ofelije. Maločas mi se izvinila što mi je lagala o tebi, ali znam da to nije iskreno mislila pa mi nije jasno zašto se uopšte trudila.

Onako krupan, slegnuo je ramenima. - Možda hoće da Raf dobije opkladu?

- A, da, ona opklada koju si pomenuo, naravno! - složila se Sabrina, ali onda se namrštila još više. - Ne, ona nikada ne bi unizila sebe kako bi pomogla drugome. To jednostavno ne liči na nju.

- Zašto onda sumnjaš u njenu iskrenost?

- Zato što je rekla da mi je zavidela. -I?

- Zar to nije dovoljno? Kako je moguće da je ona zavidela meni }

Dankan se nasmejao. - Vrlo lako, Brina. Ne znaš koliko si divna?! Osim toga, za zavist nije potreban razlog. To što je tako lepa ne znači da je samouverena i srećna.

- Braniš je? - upitala je Sabrina u neverici.

- Ne, samo se pitam je li Rafbio u pravu i je li ona stvar- no okrenula nov list.

- Dakle, on misli da je dobio opkladu?

- Da, a ja sam ovde da se lično uverim u to. I gde je ona?

Na Sabrininom licu ocrtavala se zabrinutost. - Stvarno je zvučala pomalo potreseno. Pomislila sam da glumi. Vešta je u tome. Ali izgleda da je izašla da se pribere...

Rafaela i Dankana je u hodniku zadržao stari prijatelj Rafaelovog oca. Dankan je uspeo ranije da se izvuče i ušao je u dvoranu, ali Rafael nije uspeo da smisli učtiv način kako bi prekinuo razgovor skoro deset minuta. Zato je, kad je naposljetku zakoračio u dvoranu, morao da potraži svoje prijatelje. Nije čak ni shvatio da traži i jednu plavu glavicu.

Međutim, u prostoriji je zavladao tajac. Potpuno je bio smetnuo s uma da njegovo prisustvo može izazvati komešanje budući da nekoliko godina nije bio ni na jednom londonskom balu. K njemu su odmah krenuli brojni poznanici, koji ga nisu videli otkako se vratio u London, i želeli su da mu poželev dobrodošlicu. I... dovraga! Opet mame!

Kada je ugledao dve krupne gospođe kako odlučno gaze prema njemu, vukući kćeri za sobom, pomislio je da se da u beg, sve do kuće. No, ipak je nekako istrajao, ponašajući se prema njima što je hladnije mogao i odbio da pleše uprkos silnim navaljivanjima. Ubrzo je izgubio strpljenje i malo mu je falilo da bude veoma drzak, ali utom se pojavila njegova sestra i bez izvinjenja ga odvušla od njih. Samo je Amanda umela to da uradi a da joj ne zamere, hirovita i suviše vesela, za kakvu se ponekad izdavala.

Odvukla ga je sve do stola s poslužanjem, na kojem su stajali redovi čaša punih pića, od šampanjca do slabog čaja, a pokraj je stajao sluga koji je vodio računa o čašama. Rafael je uzeo šampanjac. Amanda je znala da ne sme da pije alkohol, bar ne dokje Rafael gleda, pa je uzela čašu bezalkoholnog pića s drugog kraja stola.

- Mogao si mi reći da dolaziš - požalila se, otpivši gutljaj. - Tako ne bih morala da dovlačim tetku Džuli ovamo jer stvarno nije želela da dođe. I pre no što zaboravim, maločas sam razgovarala sa Ofelijom. Nećeš mi verovati, ali bila je ljubazna prema meni! Skoro me je ostavila bez... O, nema veze, zaboravila sam da i dalje ne pričam s tobom.

Ljutito je odjurila, ostavivši Rafaela da se smeje sebi u bradu. Donekle je žalio čoveka kojeg će njegova sestra izabrati. Jadničak nikada neće imati ni trenutka mira.

Naposletku je ipak pronašao Dankana i Sabrinu, ali samo nakratko dok su prolazili pokraj njega plešući na podijumu. No, s lakoćom je spazio Ofeliju dokje pokušavala da se neopaženo ušunja u prostoriju. Bila je kao magnet za njegove oči i, kao i obično, njena lepota ga je ostavila bez daha.

Svetloplava haljina opervažena srebrnom vrpcom više bi odgovarala nekadašnjoj Ofeliji, ledenoj kraljici, a nova Ofelija nije bila ni nalik njoj. Stara Ofelija se kretala veoma nadmeno,

čega takođe sad više nije bilo. Zapravo, činilo se da nema više njene samouverenosti.

Sledio se na tu pomisao. Šta je to uradio? Ako ju je pretvorio u bojažljivog mišića, može slobodno da se ubije.

Odmah je krenuo k njoj. Morao je da požuri. Krajičkom oka je spazio još nekoliko muškaraca kako hitaju u njenom pravcu. Proklet bio ako se nije osećao kao da učestvuje u kakvoj trci, a onda je najposle došao do nje! Pobedio je, ali za dlaku i, kako su ostali i dalje nameravali da joj se približe, samo ju je uzeo za ruku i odvuкао na podijum.

Na pola puta do tamo setio se da upita: - Jesi li za ples, mila moja?

- Svakako - odvratila je. - Mada, ako nas prekinu, to će biti zato što sam ovaj ples već obećala drugome.

- Rizikovaću - kazao je, odvođeci je na podijum.

Kad je spustio ruke na nju kako bi zaigrali valcer, osetio je posesivnost. Sto je stvarno bilo besmisleno. Možda joj je i pomogao da se promeni, ili, bolje reći, ukrotio je goropadnicu u njoj, ali ona nije njegova. Samo joj je pomogao da otkrije svoju dobru stranu.

Međutim, postoji više vrsta posesivnosti i on nije hteo da misli na onu mnogo češću, kojoj nije bilo mesto među njegovim osećanjima. Ipak, nije mogao da porekne da mu je nedostajalo da je ima samo za sebe u opuštеноj atmosferi Nesta. Neopisivo mu je nedostajala. Na balovima i ostalim društvenim zbivanjima ne može provesti mnogo vremena s njom. Jedan ples je najviše što može da dozvoli sebi večeras inače će početi ogovaranja. Međutim, želeo je da provede više vremena s njom, da je ponovo vidi kako se smeje, da uživa u njenoj duhovitosti.

Prebrzo ju je pustio da ode, ali morao je. Sve vreme je razmišljao samo kako da je zavede umesto da završi započeti zadatak. Srećom, završili su ga. I kako više nije mogao da ograničava njenu slobodu i da je ima samo za sebe, ubedio je sebe da i dalje treba da motri na nju, a sad je hteo da se uveri da nije sasvim promenio njeno ponašanje.

Bila je dobra kad je bila s njim, ili mu se tako činilo. Ili je to samo zato što se osećala opuštено s njim posle svih onih zajedničkih trenutaka? Misli li da su sad na neki način prija telji? No, ipak mora da vidi kako se ponaša prema drugima. A onaj uplašeni, posramljeni pogled, koji je spazio na njenom licu dok je ulazila u dvoranu, brinuo ga je.

Teško mi je da te dodirujem a da te ne pokušam da te okusim. - Gospode bože, je li to rekao naglas? Izgleda da jeste. Crvenela je.

Brzo je dodao: - Ne, nemoj da crveniš. Prelepa si kad po crveniš. - Pocrvenela je još više. - Tako je mogo bolje - ka zao je uz osmeh. — Crvene mrljice ti stvarno lepo stoje. Visc puta sam to pomislio.

Nasmejala se. - Ti si grozan obešenjak.

- Ne, ja sam dobar obešenjak. Nenadmašan, ako baš hoi ci da znaš. Zapravo, ja sam najbolji obešenjak u celom Londomi

- O, prestani!

- Osećaš se bolje?

Radoznalo ga je pogledala. - Nisam znala da se osećam loše.

Slegnuo je ramenima. - Nisi bila sva svoja kad si ušla maločas.

- A, to. Razgovarala sam sa Sabrinom. Malo sam se uznemirila, ali to je sve.

- Razgovor je loše prošao?

- Nije. I ako baš moraš da znaš, izvinila sam joj se.

- Ne zbog mene, nadam se.

- Ne. Zapravo mi je drago zbog toga, osećam se kao da mi je pao kamen sa srca. Verovatno bih se osećala još bolje da mi je oprostila.

Namrštio se. - Nije ti oprostila? To mi ne liči na nju.

- Ne, nisi shvatio. Možda i jeste, samo nisam sačekala da saznam da li je. Bojim se da sam se malo... postidela.

Postidela, a? - upitao ju je, pronicljivo je pogledavši. - Znaš, sasvim je u redu da priznaš da si plakala.

- Nemoj da misliš da...

- Nemoj opet da počinješ s lažima - prekinuo ju je blagim, mada pomalo prekornim tonom.

- O, umukni. Ako hoću da nazovem plakanje drugim imenom, onda ću ga i nazvati... ili hoćeš ponovo da vidiš kako crvenim?

Prigušio je smeh. - Svakako, nazovi ga kako god hoćeš.

35.

Ponovo je bila u njegovim rukama, mada je sad bilo drugačije, s mnoštvom pogleda uprtih u njih. Ofeliji je bilo teško da sakrije osećanja, kao i da povede računa o svojim postupcima, jer je bila tako blizu Rafa, koji nije skidao pogled s nje. Morala je da skriva osmehe... previše ljudi je gledalo. Izbegavala je njegov pogled, ili se bar trudila jer je bilo suviše lako izgubiti se u plavetnilu njegovih očiju i zaboraviti gde se nalaze.

Prekrasno je izgledao u svečanom odelu. Sve prisutne žene su verovatno priželjkivale da budu u njenoj koži, i to prvi put ne iz uobičajenog razloga! U crnom fraku i snežnobeloj kravati, Raf je obarao s nogu.

I ponašao se raskalašno! Bože, nije mogla da veruje kad joj je rekao kako želi da je okusi. Samo što se nije srušila kad je to čula! Posle svih prisnih trenutaka, on koristi taj svoj šarm s tako očiglednim seksualnim aluzijama sad kad ništa ne mogu da urade povodom toga. Volela bi da on to radi zato što jednostavno ne može da odoli, ali pre će biti da se prosto oseća sigurno jer zna da ona ne može da uzvрати kako bi želela, a ne može ni on.

Ofeliji je bilo žao što se ples brzo završio, ali bolje je što je tako. Bilo joj je teško da bude tako blizu Rafa a da ga strasnije ne dodirne; nije joj bilo dovoljno samo da ga drži za ruku dok plešu.

- Znala sam da ćeš biti ovde - kazala je stidljivo dokju je vodio s podijuma.

Uхватила si mog čoveka kako špijunira, a?

- Tvog čoveka?

Zakolutao je očima. - Nije važno. Kako si znala?

Predosećala sam. Verovatno zato što si rekao da nameravaš da mi pomogneš da izaberem muža.

Nadala se da će to poreći, ali rekao je samo: - Aha, i hoćemo li sada pažljivo razmisliti o tome? Nećemo žuriti samo da bismo se oslobodili očeve kontrole? Uzgred, kako je pro- tekao taj ponovni suset, osim što si se rasrdila?

Baš onako kako sam očekivala. Ali s obzirom na to ko- liko smo u prošlosti vikali jedno na drugo, moram priznati da nisam bila ni blizu ljuta na njega kao nekada, tako da je u suštini susret protekao prilično dobro.

Raf je u potpunosti smirio tu srdžbu onomad u trpezariji, ali nije to pomenula. Sećanje na taj poljubac dodalo je još malo rumenila njenim obrazima.

Nastavila je: - Ipak, ne verujem da ću imati mnogo vremena da se pozabavim traženjem muža. Naumio je da to što pre okonča, a i dalje drži konce u rukama.

- Nameravam da porazgovaram s njim.

- Nemoj to da radiš! To će ga samo dodatno ohrabriti po- što već misli da se zanimaš za mene.

- Dovraga, zašto onda on toliko žuri?

Zar ne možeš da pretpostaviš? Otkako znam za sebe on čeka da me uda i da se preko mene dokopa društvenih privilegija. Mislio je da je stvar rešena s Dankanom i bio je veoma srećan zbog te veridbe. No, kako se izjalovila, on je beznadežno

nesrećan. Zapravo, vrlo je besan jer je ponovo na početku. I zato se nemoj iznenaditi što je sad bacio oko na tebe.

- Žao mi je, ali on nije moj tip.

Kazao je to tako ozbiljna lica da je Ofelija prasnula u smeh. No, i dalje je morala da ga upozori: - Možeš to uzeti kao šalu, ali on je prilično ozbiljan. Sad je čvrsto rešio da mu ti budeš zet.

Raf se lecnuo. - Bojim se da sam mu dao povod za to u pismu koje sam mu poslao. Dodvoravanje je moćan alat podlošan svakojakim tumačenjima.

Provlačili su se kroz gomilu oko podijuma dok nije ugledo njenu majku, s kojom je nesumnjivo nameravao da je ostavi. Ali na nesreću, Meri je i dalje čavrljala sa Sabrinom i njenom tetkom Hilari. Bio je tu i Dankan. Stajao je iza Sabine, obgrlivši je preko ramena.

Ko bi rekao da će se to dvoje dopasti jedno drugome? Uopšte nisu bili lep par, naočiti mišićavi Skot i mila seljančica, za koju se nikako nije moglo reći da je lepotica. No, Sabrina je veoma duhovita i ume da pronađe nešto zabavno u svemu te da to podeli s drugima, što je verovatno osvojilo Dankana. Najpre su se sprijateljili, a potom se prijateljstvo rascvetalo u ljubav i Ofeliji je bilo žao što to ranije nije shvatila, umesto što se obmanjivala da Dankan samo pokušava nju da napravi ljubomornom.

Mislila je da i njemu duguje izvinjenje, za sve pogrešne pretpostavke i pakao kroz koji je prošao jer je verovao da će ostatak života provesti s njom. Citava ta nesrećna epizoda mogla je da bude potpuno drugačija da je ona ranije otvorila oči, pre no što ga je upoznala.

Možda bi se čak i zaljubili jedno u drugo... kakva neverovatna misao! A ipak je moglo da bude tako samo da ona nije bila toliko zaokupljena sobom i rešena da raskine veridbu s njim, kao i da njega nisu odbile njene uvrede i oholo ponašanje. Dakle, ako mu se izvini što ga je okrenula protiv sebe, to će u suštini značiti da mu govori kako joj je žao što je našao pravu ljubav sa Sabrinom, a ne s njom. Ne, to ipak nije dobra zamisao.

Ovoga puta Sabrina se osmehnula njoj. Ofeliji je laknulo pa je uzvratila osmehom. Međutim, utom je spazila Dankanov oprezni pogled i pokušala da ga umiri.

- Zdravo, Dankane - kazala je skoro stidljivo. - Iznenađena sam što vidim Sabrinu i tebe u gradu sada kada je venčanje tako blizu.

- Doptovali smo samo da kupimo nešto što moje dame nisu uspele da nađu kod kuće.

Hilari Lambert je zablistala jer se to „moje dame“ odnosilo i na nju, mada je odmah nastavila razgovor s Meri. Te dve stare prijateljice su se prilikom svakog susreta prisećale davnih vremena.

- Čestitam vam skoro venčanje - dodala je Ofelija. - Veoma sam srećna zbog vas.

- Nek sam proklet - kazao je Dankan pomalo nepoverljivo. - Stvarno to misliš, zar ne?!

To i nije bilo pitanje, ali ipak je odgovorila: - Nama dvoma bi možda i išlo dobro da nismo bili „primorani“ da se upoznamo, ali ne sumnjam da je Sabrina bolji izbor za tebe. Ona će ti biti mnogo bolja žena nego što bih ja to ikada mogla da budem.

Dankan je usmerio svoj nepoverljivi pogled prema Rafu. - Odustajem, čoveče. Ne moram da čujem ni reč više da bih shvatio da se promenila, i to nabolje. Zato mi je veoma milo što sam izgubio tu opkaldu s tobom.

Ofelija se namrštila, ali nije odmah shvatila šta je njen nekadašnji verenik upravo rekao. Dok nije videla kako je Raf oborio glavu.

- To je pohvala za tvoj uspeh, Felija — pokušao je da joj kaže.

Međutim, kazala je kao da ga nije čula: - Opklada? Sve ono bila je samo opklada? Naterao si me da prođem kroz pakao samo zbog proklete opklade?

Uopšte nije bilo tako.

-Ma je li?

- Nije - uveravao ju je Raf. - Znao sam da možeš da se promeniš, svako može da se promeni. Opkalada je bila samo moja reakcija na Dankanovu skeptičnost.

Pogledala je u Dankana, koji se takođe pokunjio. Sabrini je bilo neprijatno. Zbog svog verenika? Ili zato što je Ofelija napravila scenu, povišivši glas? Ljudi su se okretali prema njima. Meri i Hilari su prekinule razgovor i skoro uglas upitale šta nije u redu.

Ofelija nije odgovorila. U glavi je videla samo Rafaela i Dankana kako joj se smeju dok se klade, sprdaju se na njen račun! Sve što je mislila, sve što joj je Raf rekao, sve je bila laž?

Pogledala ga je, i povređeno i ubojito u isto vreme. - Rekao si da sve to radiš radi moje sreće, je li? A zapavo si samo hteo novac koji je zavisio od ishoda... od mene! Gospode bože, kakva si ti lažovčina!

- Felija, veruj mi da...

Ofelija nije čula njegovo objašnjenje do kraja. Istrčala je iz dvorane, a majka je pošla za njom.

- Šta se dogodilo? - upitala je Meri, pomalo zadihana jer je pokušavala da je sustigne.

Nisu čak uzele ni ogrtače, a Ofelija nije sačekala ni da dovezu kočiju ispred kuće. Istrčala je vani da je sama pronađe. Kako je kočija bila malo dalje niz ulicu, trebalo im je samo nekoliko minuta da stignu kući po ulasku u kočiju.

- Šta se dogodilo? - upitala je ponovo majka.

Ofelija nije odgovorila. Ionako ne bi mogla da izusti ni reč zbog knedle u grlu. Ali suze koje su joj se slivale niz obraze Meri su bile dovoljne. Ubrzo joj je kći bolno jecala na ramenu.

Rafael je stajao na vratima i gledao kako se Ofelijina kočija gubi u daljini. Izašao je samo nekoliko časaka posle nje, zastavši tek toliko da prosikće na Dankana: - Mnogo ti hvala, stari družo.

- Nije znala za opkladu? - upitao je Dankan.

- Dovraga, ne. Nije znala. Piše li mi glupan na čelu? Ne, još ne piše? E pa, pričekaj časak i sigurno će se pojaviti.

- Šta nju briga što smo se mi kladili? Promenila se. Nije više goropadnica.

- Promenila se iz pravih razloga. A sad će misliti da se promenila iz pogrešnih. Što će bez sumnje sav moj trud baciti u vodu.

- Onda idi za njom, stari moj, i objasni joj. Nemoj da ja ispadnem kriv što sam se izrekao.

36.

Rafael je stigao u kuću Ridovih u najranije vreme prikladno za posete. Nisu ga primili. Dame, majka i kći, danas ne primaju goste, a grof nije kod kuće. Vratio se po podne i dobio isti odgovor. Sačekao je napolju prilikom druge posete i video da ni drugi nisu primljeni, što mu je na neki način došlo kao olakšanje. Bar nije samo on u pitanju.

Ni njegovom sluzi Sajmonu nije se posrećilo da dozna kakav plan dame imaju za dan i večer. Zapravo su ga isterali kad je jedna služavka skrenula pažnju batleru da on nije član posluge. Međutim, imao je naređenja za slučaj da se tako nešto dogodi. Čekao je u iznajmljenoj kočiji malo dalje niz ulicu, tako da je mogao da prati dame kad izađu. Nisu izašle.

Rafael je otkrio da nespokojstvo nije nimalo ugodno. Trebalo je da pođe sinoć za Ofelijom njenoj kući i da insistira da ga prime bez obzira na to što je bilo kasno. Onda ne bi otišao na spavanje s tim neprijatnim komešanjem u stomaku, koje još

uvek traje. Najgore bi podneo da ju je to saznanje povredilo. Više bi voleo njenu ljutnju. S njom je vešto umeo da se izbori.

Skoro mu je laknulo kad mu je stiglo pismo od oca, u kojem je zahtevao da Rafael dođe u Norford hol. Pismo ga nije iznenadilo. Zapravo, iznenadio se što nije stiglo ranije. Odavno nije bio kod svojih, još otkako se vratio u Englesku. Otac je verovatno strpljivo čekao da se Rafael vrati u Norford hol i na kraju ga je strpljenje izdalo. I mada nije mislio da ima ičeg neobičnog u tom pozivu, nije mogao da se ne odazove samo zato što trenutak nije bio pogodan.

Čitave je noći pisao dugo pismo Ofeliji, a onda ga pocepao. Objašnjenje na papiru jednostavno nije dovoljno i može još više pogoršati situaciju, zavisno od njenog trenutnog raspoloženja. A ona bi sada mogla biti tako razdražljiva pa je najbolje da joj lično kaže šta ima i vidi kako će na to reagovati. I šta bi joj rekao osim da je opklada samo pokrenula njegov plan, koji na kraju nije imao nikakve veze s opkladom.

Ujutro je otišao u Norford hol. Pošto je veći deo noći probdeo pišući to pismo Ofeliji, bio je suviše umoran pa se nije ni zapitao zašto je Amanda odlučila da pođe s njim. Veći deo jutra pokušavao je da nadoknadi neprospavanu noć.

No, kad se naposletku probudio, malo pre podneva, i spazio svoju sestru gde sedi naspram njega, pokušavajući da čita knjigu uprkos truckanju i poskakivanju kočije, rekao je: - Pošla si da me zašitiš, zar ne?

Amanda je provirila iznad knjige. - Palo mi je na pamet da će ti zaštita možda ustrebat.

On se šalio, ali ona izgleda nije. - Zašto? Nisam uradio ništa zbog čega bi me zvali na saslušanje. Verovatno je otac samo malo ljut što nijednom nisam bio kod kuće otkako je sezona počela.

- Ili je čuo da si seskrivao na selu s Ofelijom. Moram da te podsetim da mi još nisi rekao zašto si to radio.

Rafael ju je sumnjičavo pogledao. - Nisi mu valjda pričala o tome?

Amanda je izgledala uvređeno. - Stvarno misliš da bih uradila takvo nešto?

- Sećam se kako si, kad si imala deset godina, odjurila da kažeš ocu za novu tvrđavu koju sam napravio.

- Upropastio si lavirint tom tvrđavom, tako što si prosekao nov izlaz na pola puta do najtežeg čvora, a ja sam tek bila provalila taj lavirint. Toliko sam se ponosila sobom, ali ti si morao sve da upropastiš... Osim toga, tad sam bila dete.

- Ti si i sad dete.

- Kako se usuđuješ...

Malo su se svađali ostatak puta, koji uopšte nije bio tako dug i nimalo neobičan s obzirom na Rafaelovu sklonost da zadirkuje. Ali čim su se približili Norford holu, oboje su utonuli u ćutnju ispunjenu strepnjom. Vojvodsko zdanje bilo je toliko prostrano da su ga mogli dobro videti iako su sedeli na različitim stranama kočije. Dom. Porodica, sluge s kojima su odrasli i koji su im bili kao rod rođeni. Za staru kuću vezivalo se obilje uspomena i ona je uvek ispunjavala Rafaela osećajem topline, spokoja i blagostanja.

Ofelija dva dana nije izašla iz svoje sobe. Bojala se da će briznuti u plač samo ako je ko popreko pogleda, i bojala se da će koga ubiti. Naizmenično je osećala veoma čudan bol u grudima, koji je oslobađao potoke suza i takav bes da je bila sigurna kako je u stanju da ubije nekoga... dobro, ne bilo koga... već njega.

Bila je besna i na sebe jer je bila tako naivna. Mislilaje da je Raf stvarno hteo da joj pomogne, a on je samo hteo da dobije opkladu. I da spava s njom. Pretvarao se da neće da vodi ljubav s njom, ali i to mu je verovatno bilo u planu od samog početka. Jednostavno je bio tako iskusan zavodnik da ona nije ni bila svesna da ju je opčinio! I nije mogla da izbaciti iz glave sliku dva prijatelja kako se smeju na njen račun!

Sejdi nije uspela da je nagovori da priča o tome. Njena oprobana taktika - ćutanje - prvi put nije uspela kod Ofelije. Još jedna loša navika zauvek iskorenjena? Ni majka nije uspela da je nagovori da priča o tome. Ofelija nije htela da iko sazna kakva je budala ispala. Međutim, Meri je bila uporna. Nije nameravala da odustane dok Ofelija ne dođe sebi, te je stoga Ofelija, kad je Meri sledeći put zakucala na vrata, pokušala da je umiri.

- Osećaš li se bolje? - upitala je Meri, provirivši u sobu.

- U redu je, mama. Ne moraš oko mene na prstima da hodaš. Sad sam dobro.

Nije bila dobro, ali nije želela da majka brine zbog nje. A kad je Meri ušla u sobu, po izrazu njenog lica moglo se videti da je i dalje zabrinuta.

- Hoćeš da sad razgovaramo o tome?

- Radije ne bih. Samo sam verovala u nešto, a ispostavilo se da je sve to laž.

- Ali ti si to prebolela?

- Jesam, naravno. Pridala sam tome više važnosti nego što je trebalo, to je sve. Zaista nije ništa važno.

Ofelija je pokušala da se osmehne, ali uzalud, pa se brzo okrenula u stranu da Meri to ne primeti. - Čudi me da mi otac

nije zakucalo na vrata - nastavila je Ofelija. - Verovatno već škrguće zubima jer već dva dana ne idem u lov na muža.

- Zapravo, retko sam ga viđala tako raspoloženog. - Namrštila se Meri zamišljeno. - Nije mi čak ni zamerio što smo izašle pre neko veče bez njegovog znanja. Poslednji put sam ga videla da se toliko smejuji onda kada je bio udvostručio novac na nekoj investiciji. Verovatno je i sad to u pitanju.

- Zar ti ne kaže kad se tako nešto dogodi?

- Ma ne, zaboga. Misli da su finansije nešto što ja nika- da ne bih razumela.

Ofelija se nasmejala. To je prvi put da se nasmejala od one večeri kad je bio bal kod Vilkotovih. - Mogla bi mu očiti- tati koju lekciju...

- Pst - Meri joj se široko osmehnula. - Više volim da on to ne zna. Pustiću ga da živi u neznanju i zabludama.

Trenutak bezbrižnosti je brzo prošao. Po ko zna koji put Ofelija je morala da se svlada da ne kaže nešto pogrdno o ocu. A onda se zapitala zašto se uopšte trudi. Njena majka dobro zna šta ona misli o ocu.

Popustila je i rekla: - Znaš, mama, volela bih kad bi mi rekla da si bila u tajnoj ljubavnoj vezi pre no što sam rođena i da mi otac zapravo nije otac.

Meri je uzdahnula. - Mila, ponekad i sama zaželim da mogu tako nešto da ti kažem, ali samo zbog tebe. Znam da se vas dvoje ne slažete, i to je tužno. Ali, znaš, ja ga volim. On je dobar čovek, samo ponekad ume da bude neverovatno svojeglav - završila je bespomoćno Meri.

- Kad sam ja u pitanju.

- Da. Ali nemoj da se sekiraš zbog toga, mila. Jednoga dana ćeš se smejeti svemu ovome. Sigurna sam u to.

Teško, pomislila je Ofelija, ali nije to rekla. Prišla je stolu, na kom je stajala još jedna gomila pozivnica za večeras.

- Možeš ih baciti, mama. I dalje mi se ne izlazi. Ali možeš prihvatiti neki poziv za sutra uveče. Ti izaberi. Volim iznenađenja.

Meri je klimnula glavom, pa zastala ne vratima. - Hoćeš li bar sići na večeru?

- Radije ne bih. Ali obećavam da ću prestati da se durim. Stvarno ti kažem, dobro sam. Samo nisam dobro spavala i hoću noćas to da nadoknadim.

U vojvodinoj kući brzo se doznalo da su Amanda i Rafael stigli, zahvaljujući Amandinoj ciki i vici dok se pozdravljala i grlila sa svima koji bi se pojavili. Buka je izmamila iz sobe čak i njihovu baku, koja je povikala s vrha stepenica: - Jesi li to ti, Džuli?

- Ja sam, bako. Mendi.

- Dođi da me zagriš, Džuli.

Amanda je zakolutala očima i odskakutala uza stepenice da pozdravi Agatu Lok i pomogne joj da se vrati u sobu. Agata već nekoliko godina ne prepozna je članove porodice i nema svrhe ispravljati je. Pomisliće da zbijate šale s njom i naljutiti se. I zato, ako misli da ste neko drugi, najbolje je da joj ne protivrečite.

- Mama me u poslednje vreme oslovljava tvojim imenom - kazao je Preston Lok, deseti vojvoda od Norforda, i snažno zagrlio Rafaela, njihov uobičajeni pozdrav. - Nadam se da ću, kad nas sledeći put bude videla zajedno, ja ponovo biti ja.

Rafael se osmehnuo. Njegov je otac bio krupan čovek. Bili su iste visine, čak su imali istu kosu i boju očiju, mada je Preston imao poneki sed pramen, jedva primetan u plavoj kosi, ali gundao je o tome poslednji put kad je Rafael bio kod kuće. I s godinama se malo proširio. Bio je prilično čvrst. Samo se - prokrupnjao.

- Nisi me zbog toga zvao, zar ne? - upitao je Rafael.

Upitao je to kao kroz šalu. Dobro je poznavao oca i znao je odgovor. A vojvoda je frknuo kako bi to potvrdio.

- Dođi - kazao je Preston, krenuvši prema salonu. Ali onda je promenio pravac. - Hajdemo ipak u moju radnu sobu, tamo nas niko neće ometati.

Rafael se namrštio dok je išao za ocem kroz hodnik. „Tamo nas niko neće ometati“, to nije slutilo na dobro budući da je na vojvodinu radnu sobu gledao kao na kaznu. Amanda i on su uvek znali da im se ne piše dobro čim bi ih pozvao u svoju radnu sobu.

Bila je to prostrana soba, velika skoro kao salon, a salon je bio prevelik. Međutim, bila je i čudna po mnogo čemu. Rafaelova majka je tokom godina preuredila veći deo stare kuće, i to sa ukusom, ali Preston joj nije dozvolio da takne njegovu radnu sobu. Bila je čudna zbog belih zidova. Sve ostale prostorije u kući bile su ili obložene lamperijom ili oplepljene tapetama, ali ne i ova. Na beloj podlozi mnogobrojne slike su samo još više padale u oči. Rafaelu se zapravo dopadalo što je ta soba tako svetla... kad ga ne bi pozivali tamo na saslušanje zbog kakvog nestašluka.

- Pretpostavljam da treba da ti čestitam - kazao je Preston pošto je seo za svoj radni sto.

Očev ton, ne naročito prekoran, samo je nagnao Rafaela da zauzme odbrambeni stav. - Čestitaš? Ali ne zvučiš mi presrećno zbog toga.

- Zato što bi bilo lepo da sam ja prvi saznao, umesto što sam čuo od drugih. Sedni. Sve ćeš mi lepo ispričati.

- Svakako. Nego, pomoglo bi kada bih znao čemu čestitke.

Preston je izvio žutoridu obrvu i upitno ga pogledao. -

- Izveo si više podviga u poslednje vreme?

Rafael se namrštio. - Ništa mi nije jasno. Molim te, reci mi o čemu je tačno reč?

- O tvojoj veridbi, naravno.

Rafael samo što je bio pošao da sedne, ali čuvši to, naglo je ustao. - Ja... nisam... veren - kazao je.

- Mislim da bi ti bolje bilo da jesi, s obzirom na priče koje kruže.

Rafael je sklopio oči. Gospode bože, šta li je Ofelija uradila? Ni trenutka nije pomislio da njegov otac govori o nekome drugom.

Preston je nastavio: - Moj stari prijatelj Džon Forton nije mogao da dočeka da mi čestita, dojurio je ovamo zbog toga, ali, naravno, mislio je da sam ja, kao mladoženjin otac...

—Ja nisam mladoženja!

- ...Već upućen - nastavio je Preston, presekovši ga pogledom koji je govorio: Da me nisi ponovo prekinuo. - Nije znao da umalo da padnem od silnog iznenađenja. Međutim, Džon je bio uveren da će me sve ostalo što je imao da mi kaže, a pobrinuo se da dozna štošta, ostaviti bez reči. Možeš da zamisliš kako sam se osećao.

- Pretpostavljam da to zavisi od toga šta ti je sve rekao.

- Postoji još nešto?

- Verovatno. Ofelija Rid je prilično nezgodna žena. Govorimo o Ofeliji, zar ne? - Preston je samo stisnuo usne, pa je Rafael produžio: - Nju ili voliš ili mrziš. Dobro, da budem iskren, tako je bilo nekada. Sada je ona mnogo drugačija, ili je bar bila do pre nekoliko večeri, kada ju je nešto silno potreslo. Sada je ili skrhana ili sprema osvetu. Ne znam šta je od to dvoje.

- Sedni, Rafe.

Seo je, nervozno se češujući po glavi. - Ne znam zašto me je ta vest iznenadila. Uostalom, ona je čuvena tračara. Širenje glasina nekada joj je bio jedini odbrambeni mehanizam.

Preston je uzdahnuo u očaju. - Prestani da razgovaraš sam sa sobom i razgovaraj sa mnom. Ono što sam ja čuo ne zvuči kao da potiče od žene, osim ako je voljna da blati vlastito ime.

- Šta si to čuo?

- Da si viđen kako odlaziš sa Samers glejda s njom. To je bio početak, a onda nijedno od vas dvoje nije viđeno naredne nedelje. Nema potrebe da ti govorim kakva je to sve nagađanja izazvalo. Tokom te nedelje njen otac je razglasio da je ona pozvana ovamo. Čini mi se da je bio veoma ponosan zbog toga, ali to je razumljivo. Mi obično ne pozivamo nezance u Norford hol.

Rafael se pokunjiio i objasnio: - Ja sam kriv za to. Rekao sam mu da je uzimam pod zaštitu i da će posetiti moju porodicu.

- Dakle, slagao si ga?

- Nisam, samo nisam tačno rekao koga ćemo posetiti. Imamo rodbinu širom Engleske, i zapravo smo posetili tvoju sestru Esmeraldu i povelj je sa sobom na Nest kao pratilju.

Ovoga puta Preston je skočio. - Odveo si neudatu debitantkinju na Alders nest? Gospode bože, Rafe, kud si mislio?

- Pa, sigurno nisam mislio da će svi doznati za to. I nisu. Zar ne?

- Nisu, hvala bogu. - odgovorio je Preston. - Ali to što si je odveo da upozna tvoju „porodicu“ navodi na samo jedan zaključak.

- Navodi vruga.

- Navodi jer si viđen kako je ljubiš u njenoj kući, u kojoj su joj bila oba roditelja, prvog dana kad se vratila u London.

Rafael je klonuo na stolici. - Za to nisam ja kriv, ona je mene poljubila.

- Zar je bitno ko je koga poljubio?

Rafael je uzdahnuo. - Ima li još nešto?

- Zamolio si je za prvi ples na balu kod Vilkotovih sledeće večeri.

- Dovraga, je li to bio prvi ples?

- Očigledno jeste.

- Ko vodi računa o tome?

- Stare babe koje nemaju pametnija posla. Ali to nije toliko važno. Svi misle da si se već verio s njom samo što to još niste ozvaničili u javnosti. Dovraga, znaš li ti koliko je teško opovrgnuti tako nešto kad krenu glasine?

- U ovom slučaju nije. Treba samo sve da poreknem.

- Misliš da je to tako lako, je li? - upitao je Preston mudro. - Samo sada postoji jedna mala smetnja. Vozio si se s njom u njenoj kočijiji bez odgovarajuće pratilje...

- Njena služavka je bila s njom...

- Bez odgovarajuće pratilje - ponovio je Preston pomalo ljutito. -1 poljubio si je... nemoj ponovo da me prekidaš. Možda

je ona počela, ali ti se nisi opirao. Dobro znaš da su samo ta dva trača sasvim dovoljna da unište tu devojku ako se ne veriš s njom. Dakle, pretpostavljam da moje pitanje treba da glasi: jesi li se verio s njom... već?

Rafaelu nije trebao udarac u glavu kako bi shvatio da mu je otac upravo naredio da se oženi. Klonuo je još dublje u stolicu.

- Je li ti Forton slučajno rekao nešto o toj devojci koju hoćeš da dovedem u porodicu?

Preston je slegnuo ramenima. - Misliš na to što je najverovatnije najlepša devojka koja se ikada pojavila u Londonu?

- Dobro, ima i toga.

- I da je pomalo uobražena zbog toga.

- Bila je.

- I pomalo goropadna.

- Nije više.

- Stvarno? Pa, dovraga, sad mi već nije toliko krivo što nisi tražio moju dozvolu da se veriš s njom

- Meni bi bilo da sam na tvom mestu. Verovatno će želeti da mi se napije krvi čim sazna da moramo da se venčamo, ako već nije krenula u osvetu. U stvari, možda će me odbiti i trpeće sramotu.

- Koješta.

- Ne znaš ti na šta je sve spremna kad padne u vatru.

- Nisam odgojio budale, a ti, sine moj, umeš da budeš veoma šarmantan samo kad hoćeš. Ne sumnjam da ćeš je nagovoriti.

38.

Rafael je proveo još jedan dan s porodicom. Ofeliju više niko nije spominjao, ali ona mu je stalno bila u mislima. Nisu je više pominjali jer je Rafael proveo još nekoliko sati u očevoj radnoj sobi objašnjavajući od početka do kraja šta je s njom radio i zašto. To nije nateralo Prestona da promeni mišljenje da Rafael mora da se oženi njome, ali bio je siguran da neće previše razočarati oca ako uspe iz toga nekako da se izvuče a da niko ne nastrada.

Jedino što nije ispričao, a nadao se da nikad neće morati, jeste da je vodio ljubav s njom. Njegov otac je bio starog kova i kada bi saznao za to, svezao bi ga sa Ofelijom za ceo život tako brzo da ovaj to ne bi ni primetio. No, sudeći po vestima koje je Rafaelovom ocu preneo prijatelj, ne bi se reklo da Ofelija stoji iza glasina koje kruže. Zapravo, ako je ljuta na

njega zbog opklade, a one večeri na balu jasno je pokazala da jeste, te će je glasine samo još više rasrditi.

On bi stoički podneo zasluženu kaznu i ponudio joj brak samo da je rekla kako je nečasno postupio prema njoj i obrukao je. Uopšte nije imao običaj da zavodi nevine grofovske kćeri, uvek se držao podalje od devica i imao tajne veze samo sa iskusnim ženama... dosad. Ali jeste osramotio tu devicu. Međutim, ona ga je ubedila u suprotno - da će čuvati tajnu jer ne želi da se uda za njega. Čvrsto je rešila da se neće udati za čoveka čiji bi društveni položaj usrećio njenog oca.

A šta misli sad? Je li i dalje rešena da prkosi ocu tako što se neće udati za Rafaela ili je toliko ljuta da će sad prkositi njemu i postarati se da se ipak venčaju? To nikako nije mogao da zna a neće ni saznati dok ne porazgovara s njom. Ako ona bude htela da razgovara s njim. Ako najpre ne pokuša da ga ubije.

Vraćao se u London kako bi se postarao da se to ne desi, a ipak nije mogao da izbaciti tu misao iz glave. Brak s Ofelijom. To ne bi bilo dobro, nipošto. Još nije bio spreman da se skrasi. Tek treba da se nauživa u momačkim danima. Ali neverovatno, pomisao da sad bude s drugom ženom nije mu bila ni na kraj pameti.

Prokletstvo. Znao je da nije trebalo da spava s njom. Ona je najbolja, najveštija, najduhovitija, najlepša, najstrasnija žena koju poznaje. Posle nje svaka druga bila bi razočaranje. Uostalom, šta drugo možete da tražite pošto probate najbolje?

Brak s Ofelijom. Mogao bi da bude pakao. Mogao bi da bude raj.

- I ja bih htela da ti skinem glavu - kazala je Amanda kao da mu čita misli.

Vraćala se u London s njim. Putovali su već čitav sat, a ona mu je jedva uputila koju reč. Bio je skoro zaboravio da je ona u kočiji, toliko je bio zamišljen. Sve dosad.

- Molim te, reci mi, otkud ti to? - kazao je, upitno je pogledavši.

- Opklada. Da, prisluškivala sam ispred vrata očeve radne sobe. Dobro, šta si očekivao kad već nisi hteo da mi kažeš šta si radio na Nestu s Ofelijom? Umirala sam od želje da saznam.

- Šta si čula?

- Sve - pobedonosno mu se osmehnula. - Vratila sam se čim sam odvela baku u njenu sobu. Htela sam samo da znam zašto te je otac pozvao kući. Nisam očekivala da ću čuti i tvoje tajne. Nećeš verovati koliko sam prekornih pogleda dobila od sluga koje su prošle pokraj mene u hodniku. Toliko sam se

zanela da se nisam ni trudila da se pretvaram da ne prisluškujem.

Mrko ju je pogledao. - Ne sme da se sazna ni reč, Mendi.

Uzvratila je uvređenim pogledom. - Prestani da sumnjaš u moju odanost. Nisi morao to da kažeš.

- Izvini - uzdahnuo je. - Samo mi trenutno nije ni do čega.

- To me uopšte ne iznenađuje. Neplanirana ženidba je velika prekretnica za tebe.

- Ne ženim se.

- Ali otac je rekao...

- Obrati pažnju, mila moja. Pod jedan, Ofelija verovatno neće hteti da se uda za mene. Pod dva, tvoja pretpostavka je bila i više nego tačna. Nimalo ne sumnjam da mi već radi o glavi.

- Znaš, više bih volela da nisam u pravu - kazala je, pa i sama uzdahnula. - Ali to me ne iznenađuje. Kako si mogao to da joj uradiš, pokušao si da joj promeniš život zbog glupe oplade?

- Mislio sam da si rekla da si sve čula?

- Baka je ponovo izašla na stepenice da vidi šta me je zadržalo. Rekla sam joj da ću se odmah vratiti. Zato sam morala da se sakrijem na nekoliko minuta. Hoćeš da kažeš da sam nešto važno propustila?

- Oplada s Dankanom je samo pokrenula čitavu priču. Moje su namere bile časne, priznajem, i bilo je mnogo razloga koji su me na to podstakli, a jedan od njih je bila njena sreća. Znaš kakva je ranije bila. A videla si kakva je sada. Velika razlika, zar ne?

-Jeste. Samo mi je čudno što je pristala na to... u stvari, nije, zar ne? Samo si rekao ocu da si imao dozvolu njenih roditelja. O gospode bože, Rafe, pobegao si s njom tajno, zar ne?

Coknuo je. - Kakva grozna zamisao. Ali ona je samo besnela i vikala nekoliko dana. Ubrzo je shvatila da ozbiljno nameravam da joj pomognem. I pokazala mi je stranu svoje ličnosti koju malo ljudi, ako ih uopšte i ima, vidi. Ume da bude duhovita i šarmantna kad zaboravi na svoju gorčinu. I očito je i sama želela da se promeni. Potpuno je sarađivala pre no što smo se vratili u London.

- Rekla ti je zašto je širila sve one glasine?

- Razgovarali smo o svemu, Mendi.

- Onda si je veoma dobro upoznao? - Pronicljivo ga je pogledala. - Jesi li siguran da ne želiš da se oženiš njome?

Dovraga, ne, uopšte nije bio siguran.

- Ponestaje ti balskih haljina? - upitala je Meri s dna stepenica kad je Ofelija sišla do nje u predvorje.

Ne, ne baš, mada će mi možda ustrebat i još jedna ili dve do kraja sezone - odvrátila je Ofelija. - Zašto?

- Obukla si samo svečanu haljinu - kazala je Meri značajno. - Veoma lepu. Ta nijansa plave ti mnogo lepo stoji. Ali večeras idemo na bal. Neću da ti bude neprijatno što si neprikladno odevena.

Ofelija se tiho nasmejala. - Ne bi mi bio prvi put da nisam prikladno odevena za neku priliku, niti da sam previše svečano odevena. Ali bal je sutra uveče, mama. Danas je muzičko veče ledi Kejd, sa večerom.

- O bože, onda sam ja previše svečano odevena. - Meri je skinula ogrtač i otkrila balsku haljinu na sebi. - Bojim se da smo prihvatile previše poziva odjednom. Moraću da napravim spisak kako bih ih sve ispratila. Sačekaj da se presvučem. Brzo ću.

Meri je požurila na sprat. Ofelija se osmehnula. Njena majka jednostavno nije navikla da odlazi iz kuće niti da prihvata pozivnice za vreme sezone. Njena jača strana bila je da ih šalje!

Ofelija je prešla u salon ne bi li sela i sačekala majku, ali odmah se pokajala. Otac je u salonu čitao knjigu. Pogledao ju je zlorado se smejući.

- Da ideš sa mnom, ne bi morala da čekaš - kazao je pošto je očito čuo Meri. - Ionako ti je nesuvisao taj izgovor da ideš s majkom a ne sa mnom.

- Uopšte nije tako. Kako očekuješ da nađem muža kad sam toliko besna da ću rasterati sve kandidate?

Zaškrgutao je zubima, a osmeh je nestao. - Znaš, nas dvoje ne moramo da se svađamo.

- Ne moraš ni ti da upravljaš mojim životom, ali to te dosad nije sprečavalo, zar ne?

- Dosta je - progundao je. - Ne moramo opet da se upuštamo u to. Uzgred, ta ti boja stvarno lepo stoji. Trebalo bi češće da je nosiš.

Kompliment? Od njega? Pomislila je da se uštine za ruku kako bi se uverila da ne sanja. Pomislila je da mu kaže da često nosi svetloplavo i razne nijanse te boje, samo je on bio suviše zaokupljen svojim planovima da bi to primetio.

Umesto toga upitala je namršteno: - Jesam li nešto propustila? Još jutros si vikao na mene jer nisam znala da ti kažem kad se Rafael vraća u grad.

- Da, da, a ti si urlala kako te baš briga hoće li se ikada vratiti - požalio se Serman. - Ne valja ti što se ponašaš tako kad je reč o tvom budućem mužu. On je jedini kandidat na kojeg treba da se usredsrediš, i pošto pola Londona već misli da si zaručena za njega, treba samo da...

- Te glupe glasine su sasvim neosnovane.

Videna si kako ga ljubiš pre neko veče. Ne mogu ti opisati koliko sam bio srećan što si makar jednom poslušala moje upute.

- Poljubili su me stotinu puta, znači li to da imam stotinu verenika?

- Ukradeni poljupci koje niko nije video nisu važni; oni koji imaju svedoke i te kako jesu.

Ofelija je duboko udahнула i pokušala da se smiri. Iznenadile su je te proklete glasine. Bila je sigurna da postoji način da ih stiša, samo što još nije smislila nijedan. Međutim, nije nameravala da se ponovo upušta u raspravu s ocem.

Iako se i dalje ni u čemu nisu slagali, poslednjih nekoliko dana koje je provela u kući, on nije bio ni približno naporan kao inače. Nema sumnje, glasine o njoj i Rafaelu i te kako su ga oraspoločile. Njen otac misli da je zbog tih glasina njen brak s budućim vojvodom od Norforda sasvim izvestan. Nije mu se dopalo što se ona ne slaže s tim.

- Je li to tvoja nova strategija? - upitala je mnogo smirenije. - Hoćeš da me razljutiš toliko da ne odem iz kuće?

Uzdahnuo je, čak i spustio glavu na naslon sofe. - Ne. Stvarno ne znam zašto ti i ja ne možemo više normalno da razgovaramo.

Više? Kad su to normalno razgovarali? Ali utom se vratila majka, tako da nije morala da odgovori ocu. A šta je i mogla da mu kaže što ga ne bi opet rasrdilo?

- Evo me - kazala je Meri s vrata. - Rekla sam ti da mi neće trebati mnogo.

Ofelija joj je prišla i namestila postavu njene večernje haljine tako da ne viri iz okovratnika. - Divno izgledaš, mama. Ali hajde da odmah krenemo. Neću da zakasnimo na večeru budući da još nismo jele.

Meri je odgovorila kao što bi odgovorila svaka majka: - Jesi li sigurna da nećeš ništa da pojedješ pre no što podemo? Znaš, sada je u modi da na društvenim okupljanjima samo mrljaviš po tanjiru.

I te kako u modi. Neke domaćice čak nisu postavljale dovoljno hrane zbog toga! Međutim, ako sačekaju još malo, Ofelija će se predomisлити i neće ni ići. I dalje nije bila raspoložena za brbljanje u društvu, a i bilo ju je lako

rasplakati. Ipak, nije plakala od juče. Otkako je čula za one glasine, srdžba je nadvladala tugu. Uz to treba i da nađe muža. Nadala se da će se Rafael Lok držati podalje od Londona dok ona ponovo ne bude verena stvarno a ne samo u glasinama.

40.

- Da nisi zucnuo, jesi li me čuo? - prosiktala je Ofelija na svog partnera za večerom kad je seo kraj nje.

Raf se pojavio u kući Kejdovih dok su gosti sedali da večeraju. On i Ofelija bi sedeli na suprotnim krajevima stola budući da je jedino preostalo mesto bilo veoma daleko do Ofelije, ali njihova domaćica je u poslednjem času promenila raspored sedenja, tako da su seli jedno pokraj drugog. Opet te proklete glasine.

Zapravo još niko nije tražio od nje da ih potvrdi. Uostalom, bile bi joj to treće zaruke ove sezone, što verovatno ni- kad nikom ne bi pošlo za rukom, i bilo joj je čudno što joj to niko nije spominjao. Međutim, izgleda da svi već veruju u te glasine pa nikom nije ni potrebna njena potvrda.

Sto je bio izuzetno dug, dovoljno dug da za njim sedne dvadeset četvoro ljudi, koliko ih je pozvano na taj mali prijem. Zbog toga se Ofelija nije iznenadila što je gospođa Kejd pozvala i Rafaela jer je Ofelija već bila na spisku gostiju. Opet te glasine.

Makar je Meri sela s Ofelijine druge starne pa se ona okrenula prema majci i brzo rekla: - Pričaj sa mnom, mama. Kaži bilo šta. Pretvaraj se da smo udubljene u razgovor.

- Naravno, mila. Ali znaš, u redu je da razgovaraš s njim u javnosti. On je, u stvari, već član porodice.

Ofelija nije mogla da veruje. Zar i njena majka? No, to je nesumnjivo očevo maslo. Očito je ubedio svoju ženu da je Ofelijina udaja za vikonta sasvim izvesna.

Raf je stavio ruku iza njene stolice i nagnuo se prema njoj kao da njih troje razgovaraju. - Nisi baš tiha, Felija - kazao je zadirkujući je.

Okrenula se prema njemu i osmehnula mu se samo zbog ljudi koji su ih gledali, ali je procedila kroza zube: - Mislim da sam ti rekla da mi se ne obraćaš.

Uzdahnuo je. - Ne znam zašto si toliko ljuta... Dobro, znam, ali ako samo razmisliš o tome, shvatićeš da sam iskreno hteo da ti pomognem. Ta glupa opklada samo me je podstakla. A to što me ignorišeš neće nas izbaviti iz ove zbrke.

- Ostaje mi jedino da te ignorišem - prošaputala je ljutito. - Osim ako ne želiš da napravim scenu zbog koje ćeš se stideti i u sledećem stoleću.

- Radije ne bih rizikovao, zahvaljujem se. - Okrenuo se prema čoveku do sebe i zapodenuo razgovor s njim.

U neverici je zurila u njegov potiljak, otvorenih usta. Odustao je samo zbog obične pretnje da će napraviti scenu? Neće reći više ništa u svoju odbranu niti će je uveravati da se on i Dankan nisu smejali na njen račun? Okrenuo joj je život naglavačke zbog glupe opklade, a nema ništa da kaže kako bi to učinio podnošljivijim!

Ona stara ljuštura ponovo se vratila. Godinama ju je dobro služila. Međutim, kako nije onda, tako nije ni sada uspela da spreči gorčinu da izađe na videlo. Nije skrila ni njenu srdžbu. Trenutno ništa nije moglo da je sakrije.

Razmišljala je da prihvati sledeću bračnu ponudu, ali onda je shvatila da više neće biti bračnih ponuda, neće ih ni biti dok svi u gradu misle kako je zaručena za tog đavola koji sedi pokraj nje. Da čovek pukne od besa! Nije čak mogla ni da mu napakosti time što će se radije udati za bilo koga samo ne za njega. Dobro, mogla bi da se uda za njega i da ga natera da zažali, na hiljadu različitih načina, zato što joj se upleo u život.

Nije joj to prvi put prošlo kroz glavu otkako je čula za njegovu opkladu s Dankanom. I ostalo joj je negde duboko u svesti uprkos potocima suza koje je isplakala. To čak nije

bila njena najgora osvetoljubiva misao. Htela je da on misli kako je sasvim omanuo, da uopšte nije dobio tu glupu opkladu, da je njen preobražaj lukavstvo koje je smislila kako bi se vratila u London.

Međutim, jedno su misli a drugo dela. Ona neće uraditi ništa od toga. Stara Ofelija možda i bi, ali ona... Bože, zašto nije bar pokušao da ublaži njenu srdžbu i bol koji joj je zadao?

Majka ju je gurnula laktom. - Nisi ni takla jelo, a već pet minuta stoji pred tobom. Zaklela bih se da si rekla da ne želiš da propustiš večeru. Jesi li dobro?

- Da - Ofelija je uzela viljušku. - Samo sam se malo zamislila.

Smišljaš kako da me zбриšeš s lica zemlje? - kazao je Raf s druge strane, što je bio dokaz da pomno sluša svaku njenu reč.

Okrenula se i ošinula ga pogledom. - Kako si pogodio? Glupi muškarci obično nisu tako pronicljivi.

- Oho! Vređamo. Opet se vraćamo na staro, zar ne?

- Ko se vraća na staro? Ne misliš valjda da si stvarno dobio tu besmislenu opkladu, je li?!

Toliko o tome da će uspeti da zadrži taj osvetoljubivi scenario u carstvu mašte. Mada su je zapanjile vlastite reči, ipak je bila zadovoljna jer je pogodila pravo u živac. Ukrotio se. Na obrazu mu je igrao mišić. A njegov pogled nije više bio srdačan.

- Ti si izmislila one glasine o nama? - upitao je tihim, pretećim glasom.

- Ipak nisi tako glup, jel'? - odbrusila je, uspevajući čak i da prezrivo frkne.

- Zašto? Ne želiš stvarno da se udaš za mene, zar ne?

- Kako bih te naterala da platiš, da, učinila bih čak i to. Upamti šta ti govorim, to što skraćujem tvoje dragocene momačke dane samo je početak.

Odgovorio je tako što je ustao, zgrabio je za ruku i odvuкао iz trpezarije, ostavivši samo zgarnuti muk za njima.

Prestrašena da je on upravo napravio scenu kojom je ona pretila njemu, ostala je bez reči. Dok je nije uveo u radnu sobu lorda Kejda i zatvorio vrata za njima.

Istrgnula je ruku i brzo se okrenula prema njemu. - Jesi li ti potpuno poremetilo pameću?

- Da, mnogo sam besan.

- Htela sam da kažem lud.

- Blizu sam i toga.

- Upravo si samo potkrepio te proklete glasine. Shvataš to, zar ne?

- Ne, upravo sam nam našao izlaz iz njih. Ljubavne svađe, i te gluposti, suviše su ljuti da bi se pomirili i tako dalje.

- Pod kojim izgovorom? Zato što sam odlučila da ne pratim modu pa sam prionula na postavljenu večeru?

Na tren je samo tupo gledao u nju, skoro se osmehnuo, ali onda je progundao: - Dovraga, Felija, kako si mogla!

- Šta? Da te navedem da pomisliš kako si dobio opkladu? Vrlo lako. Trebalo je da budem glumica. Ne, stvarno. Mislim da je trebalo da se bavim glumom.

Netremice je zurio u nju. Ofelija zamalo da poklekne jer joj je bilo vrlo neugodno. Da nije bila toliko ljuta, verovatno bi odmah prestala da se pretvara i sve priznala. Ali srdžba nije popuštala, pa mu se umesto toga usiljeno osmehnula.

Kakav je osećaj kad te sateraju u ćošak? Ne baš prijatan, zar ne? - rugala se. - To si ti meni uradio, prokletniče! I to zbog čega? Samo da bi dobio glupu opkladu?

Neko je pokucao na vrata. Verovatno njena majka. Ili možda lord Kejd, da im zameri što koriste njegovu radnu sobu. Raf se samo navalio na zatvorena vrata kako ih ne bi otvorili i progundao: - Samo trenutak! - Kucanje je prestalo.

Zamoliću te da dobro razmisliš. - Čak je zvučao smireno. - Ne možeš ni da zamisliš koliko ćeš zažaliti ako se udaš iz pogrešnog razloga, naročito iz inata. Znam da si kadra za to. Nisi htela da se udaš za mene ranije samo da bi napakostila ocu. Sad si usmerila taj prkos na mene, ali razmisli o ovome. Osveta je kratkog veka, ali ovde je reč o ostatku našeg života, Felija.

- Briga me!

- Nećeš čak ni da razmisliš?

- Razmišljaću jedino o tome kako da ti zagorčam život!

- Onda dobro, ne vidim zašto bismo više čekali.

Nije joj dao priliku da pita šta je pod tim mislio. Ponovo ju je zgrabio za ruku i odvuкао natrag u trpezariju, gde je objavio gostima: - Ofelija i ja smo odlučili da večeras izgovorimo bračne zavete. Ko želi da bude svedok, dobrodošao je.

41.

Ofelija se tako nerazumno ponašala samo u detinjstvu: govorila je stvari ishitreno, bez razmišljanja, suviše tvrdoglava ili suviše povređena da ih povuče pre no što bude prekasno, a posle se kajala doveka. Međutim, ovoga puta posledica nije bilo samo kajanje, već mnogo više od toga.

Udala se za Rafaela Loka, vikonta Linfilda, u uskom predvorju matičareve kuće, zahvaljujući posebnoj dozvoli koju je otac dao Rafaelu, a jedini svedoci bili su ledi Kejd i Meri Rid. Ostali gosti Kejdovih bili su suviše zaprepašćeni da bi došli, ali je zato ledi Kejd oberučke prihvatila poziv. Biće to šlag na torti, najvažniji događaj u sezoni, a ona će moći da ga prepriča do najsitnijeg detalja, sve do bračnih zaveta.

Ofelija zasigurno nije tako zamišljala svoje venčanje. Mnogo puta je maštala kako korača prema oltaru u velikoj crkvi, u prekrasnoj venčanici, a klupe su pune nasmejanih devojaka, radosnih što više ne moraju da se nadmeću s njom, i mnoštva njenih obožavalaca, koji žale što nisu uspeli da je osvoje. Zapravo, bilo je to veoma neukusno, zbrzano građansko venčanje, ni po čemu otmeno. Matičareva majka je čak hrkala u susednoj sobi! Zbog toga ih nisu pozvali u salon da tamo izgovore bračne zakletve. Ako su to stvarno bile bračne zakletve.

Možda su to bila samo obećanja da će se venčati nekad kasnije. Ofelija je bila toliko smetena da nije mogla jasno da razmišlja niti da prati ceremoniju. Ali ako je to stvarno gotovo,

jedino dobro u svemu tome bilo je što njen otac nije tu da likuje jer je dobio ono što je hteo.

Nervozna i zbunjena, Meri je bezbrižno čavrljala dok su vraćali ledi Kejd kući. Mladenci nisu razmenili ni reč, mada su, kao da putuju na neko manje važno dešavanje, ipak učestvovali u razgovoru, ali samo zbog ledi Kejd. Bar je Raf učestvovao. Ofeliju su morali da guraju laktom da bi progovorila, isto kao što su morali da je podsećaju šta treba da kaže tokom same ceremonije. Tako zaprepašćena, u neko doba je shvatila da mora da se pretvara kako se udaje. Da dobro odglumi. Kad ujutro pukne vest, ledi Kejd će moći da kaže da je venčanje bilo zbrzano, nimalo prilično sinu jednog vojvode, ali kako je romantično što par nije mogao da čeka. Kakvo nestrpljenje!

Otkako je ledi Kejd izašla, u kočiji je vladala tišina. No, brzo su stigli do kuće Ridovih, ali Raf nije ostavio samo Meri ispred nje. Ispratio je i Ofeliju iz svoje kočije.

- Sad živi s tim - kazao je oštro pa zalupio vrata i odvezao se.

Na drumu nije bilo snega ni leda, ali Ofelija se ipak sledila na mestu. Zaprepašćenje za zaprepašćenjem, ali ovo poslednje bilo je previše. Ona je sad njegova žena, zašto ju je onda vratio roditeljima? Ili ona ipak nije njegova žena? Nije čula ni reč koju je matičar izgovorio.

Meri ju je zagrlila oko struka i obe su stajale na ulici posmatrajući kako vikontova kočija iščezava u daljini. - Nije mi jasno šta se upravo dogodilo - kazala je Meri, i sama zbunjena. - Da me tvoj otac nije uverio da ćeš se udati za tog čoveka, nikada mu ne bih dopustila da te na brzinu odvede u kuću tog matičara. Feli, zašto si pristala?

Pristala? Je li stvarno pristala? Tako što je podstakla Rafa na to i preuzela odgovornost za glasine koje nije izmislila, da, to bi se moglo nazvati nekakvim pristankom. Tako što mu je obećala da će mu skratiti momačke dane samo da bi mu zagorčala život, da, i to je dovoljan dokaz saglasnosti. Samo uopšte nije očekivala da će on tako reagovati, i to odmah.

Zapravo, mislila je samo na to kako da mu napakosti i vrati mu milo za drago pa nije ni videla dalje od toga.

- Jesam li se stvarno udala, mama? - upitala je kroza šapat, i dalje zagledana niz pustu ulicu. - Ili je ono bio nekakav uvod pre pravog venčanja? Nešto kao zvanično obećanje da ćemo se venčati, koje je moralo da ima svedoke i da bude zabeleženo?

- Nikad nisam čula za tako nešto - mrštila se Meri.

- Možda samo vojvodski sinovi moraju da...

- Hajde da se sklonimo sa studeni. - Meri je povelala Ofeliju prema kući. - Ne, ovo što se večeras dogodilo nije bio nikakav uvod. Čudno je jedino to što ste se venčali istog dana kad ste rešili da se venčate, ali nisam iznenađena što Lokovi imaju posebnu dozvolu za hitne slučajeve. Znaš, takve sitnice, te posebne privilegije najvišeg društvenog sloja, uvek su izluđivale tvog oca jer on nema veza da ih se i sam dokopa.

- Onda je trebalo da on nađe ženu iz tog sloja, umesto što meni traži muža iz visokog društva - progundala je Ofelija za sebe.

Meri ju je čula i nasmejala se. - To je i hteo, mila moja... pre no što se zaljubio u mene.

Ofelija je pogledala u majku. Za nju je to bila novost. Otac se odrekao svih ambicija radi Meri? To je veoma romantično... samo što ih se nije stvarno odrekao, već ih je preneo na svoju kćer.

Meri je uzdahnula dok su skidale ogrtače u predvorju. - Toliko o raskošnoj svadbi o kojoj sam maštala da ću ti je napraviti. Kad mi ovo u potpunosti dopre do svesti, sigurna sam da ću biti veoma razočarana.

Samo joj fali još i da oseća krivicu zbog toga, povrh svega što je već muči. No, priređivanje zabava bila je Merina jača strana, moglo bi se reći svrha njenog postojanja, a svadba njene kćeri mogla je da bude kruna svih njenih dostignuća. Ali sad je kasno za to. Njeno jedino učešće u toj ceremoniji bilo je puko prisustvo.

- Žao mi je - kazala je Ofelija.

- Nemoj da ti bude žal, mila. Ti sigurno nisi kriva što je tvoj mladić bio toliko nestrpljiv. Videla sam ti na licu da si iznenađena kao i mi ostali. Zapravo, mislim da je za sve kriva ona posebna dozvola. Kad imaš tako nešto u džepu, stalno te kuša da ga upotrebiš.

Ofelija se sve više osećala krivom i to ju je nateralo da objasni: - Pogrešno si shvatila, mama. U tome nije bilo ničeg romantičnog.

Meri se ponovo namrštila. - Šta hoćeš da kažeš?

- Još se nisi zapitala zašto me je ostavio ovde s tobom, umesto da me povede kući sa sobom?

- Pa, naravno da jesam. Učinilo mi se da je malo ljut, što je ljupko pokušavao da sakrije. Ali sigurna sam da postoji dobar razlog.

- Postoji, i to veoma dobar. On zapravo uopšte nije želeo da se venčamo, kao ni ja. Moja srdžba ga je navela na to, mada se ništa od toga ne bi dogodilo da nije bilo onih glasina koje su kružile o nama.

Meri je od svega čula samo da Ofelija nije želela da se uda pa upitala: -

- Stvarno nisi želela da se udaš za njega?

- Pa, možda bih i želela da tata nije toliko navaljivao, i da smo Raf i ja našli prave razloge za to. Bili smo na dobrom putu, ali... Izgleda da nam jednostavno nije bilo suđeno.

- Ali voliš li ti njega?

Opet to pitanje, na koje ni sama nije znala odgovor. - Stvarno ne znam. Nikada se nisam osećala tako lepo ni s jednim muškarcem. Nisam morala da pazim na svaku reč, niti sam se, kad smo već kod toga, nekad toliko naljutila na nekog muškarca, niti... Budi u meni sva ta snažna osećanja. Doživela sam s njim mnogo toga divnog, što nikada neću zaboraviti. Budi dete u meni i devojku i ženu. Može da me izazove na sve.

- O bože - izustila je Meri, kao da joj je Ofelija dala konkretan odgovor, a ne zbrkanu gomilu misli.

Zašto ste se vas dve tako rano vratile kući? - upitao je Serman s vrha stepenica. - I zašto stojite tu u predvorju i brbljate?

- Gospode bože - prošaptala je Meri Ofeliji. - Tek mi je sad sinulo da Serman nije bio na tvom venčanju. Razbesneće se!

To je jedina svetla tačka u inače katastrofalnom danu, pomislila je Ofelija.

42.

Rafael je ugasio lampu pokraj fotelje za čitanje u svojoj spavaćoj sobi, ostavivši samo prigušen narandžasti sjaj vatre, koja je zamirala, da treperi po sobi. Boca ruma bila mu je nadohvat ruke. Radije bi pio vinjak, ali kada je ušao u radnu sobu da uzme naručje boca, unutra je bilo mračno, te je našao samo dve. Jedna mu je ispala na pod i nije uspeo da je nađe, a drugu je poneo u svoju sobu. Poneće fenjer sa sobom kad kasnije pođe dole da dozna šta se dogodilo sa ostalim pićem iz njegovog dobro snabdevenog bara. Jedna, čak i dve boce večeras jednostavno neće biti dovoljne.

Oženio se Ofelijom Rid... Gospode bože, ona je sad Ofelija Lok. Dovraga! Totalno je poludeo!

Mogao je to da izbegne, trebalo je samo da javno obznanio kako se njih dvoje nikako ne slažu i da tu nema leka. Bi li iko ko nju poznaje posumnjao u to? Nipošto. Međutim, negde u njegovoj podsvesti bila je ta glupa misao da bi brak s njom mogao da bude dobar, toliko dobar da pomisli da je najsreć-

niji čovek na svetu. Ali ta je misao suluda. Sigurno se neće ostvariti i, zapravo, pretvoriće se u košmar.

Pomišljao je da kaže kućepazitelju da se pripremi za gazadaričin dolazak, pa je umesto toga popio još jedno piće. Neka je proklet ako dovede tu goropadnicu u svoj dom. Ona neće saznati da je on i dalje želi. Ona neće saznati da on mora da se svladava kako bi držao ruke podalje od nje. Ako je ne gleda, moći će da obuzda te svoje porive. Uostalom, gde piše da mora da živi sa svojom venčanom ženom? Ako njeni roditelji ne budu hteli da je zadrže, naći će joj neko mesto, samo nipošto neće živeti s njim.

Novca mu nikad nije nedostajalo. Uz titulu koja mu je rano pripala i koju je obično nasleđivao prvorođeni sin, dobio je veliko imanje i mnoštvo poseda, od kojih je dobijao stalan prihod. Porodična tradicija je nalagala da se rano nauči odgovornosti. I zato je pre no što je sazreo, već bio svoj čovek.

Kuća u Londonu takođe je bila deo nasledstva. Nije morao da je kupi, ali zato nije štedeo na njenom uređenju, i to po svom ukusu. Bila je to kuća za muškarca, uređena za potrebe jednog neženje. Nije bila pogodna za ženu, naročito ne za tu ženu, koja bi je verovatno uništila iz prkosa, kao što je sve ostalo radila iz prkosa. Voleo je tu kuću. Nije želeo da je uništi. Iskapio je još čašicu ruma.

Uopšte nije bio svestan da se polako gubio u svojim razmišljanjima. Nadao se da će mu alkohol pomoći da se bar malo smiri do jutra, kad će morati da se suoči sa stvarnošću, ali on još nije delovao. Iskapio je još jednu čašicu ruma.

Ujutro će svi pričati samo o njegovoj ženidbi. Takve vesti se brzo šire. Pojma nije imao kako će se izboriti sa čestitkama - ili bolje reći sa izjavama saučešća. Trebalo bi da napiše ocu pismo, ali bojao se da će ispasti nečitko. Sutra će.

Bilo mu je pomalo žao što je ostavio Ofeliju kod roditelja. Nikad se nije tako inatio. Ali to je savršena osveta. Htela je da ga natera da se oženi njome iz inata, je li? E pa, nije mogao da joj uskrati jedino što je stvarno želela: da otac više ne upravlja njenim životom. Neprocenjivo, ali ipak previše prkosno za njega.

Neće je primoravati da ostane tamo, ne zadugo. Ali neće je ni dovesti u svoju kuću. Dovraga, neće! Naći će joj neko mesto gde će do mile volje moći da prkosi, a on neće morati da to da trpi. Kad već ne može da joj veruje ni reč, onda neće ni živeti pod istim krovom.

Bože, neverovatno kako ona ume da obmane čoveka. Stvarno je verovao da se promenila, da se iskreno kaje, da mu

je rekla istinu. Mislio je čak i da je iskorenio njene najrđavije navike, ali sve to bila je laž. I nije bilo govora da će ih trpeti iz dana u dan, budući da ne može ama baš ništa da joj veruje.

- Pojurila sam kući čim sam čula. Čestitam! Podigao je glavu i ugledao svoju sestru kako proviruje iza vrata, sa širokim osmehom.

- Nemoj to da radiš.

- Šta?

- Da mi čestitaš. Možeš da žališ sa mnom ako hoćeš, sa- mo molim te, nemoj toliko da se veseliš.

- Napio si se. - Ušla je u sobu.

- Pogodila si! Bravo za tebe!

- Bogme si se dobro napio. Zašto? I gde je ona? - Amanda je pogledala prema krevetu.

- Tamo je nećeš naći - promumlao je. - Ali ako si već mislila da je ovde, zašto nisi pokucala pre no što si upala?

- Ja nikada ne upadam - ljutila se Amanda.

- Upravo si to uradila.

- Nisam. Kucala sam i kucala i kucala, a pošto nisi odgovorio, pretpostavila sam da sigurno spavaš, ali morala sam da se uverim, i u slučaju da ne spavaš, da podelim svoju radost s... tobom... - usporila je jer se on namrštitio. - Ne bi trebalo da se radujem?

- Ne, ne bi.

- Ali meni se ona dopada.

- Ranije ti se nije dopadala.

- To je bilo pre no što smo se ona i ja lepo ispričale. Prezrivo je frknuo. - Ne veruj joj ni reč, Mendi. Ona je nenadmašna lažljivica, vešta prevarantkinja i izvrsna glumica. Navešće te da poveruješ da sunce sija kad dobro znaš da nije tako. I kako si, kog vraga, tako brzo saznala?

- Neki čovek je uleteo na zabavu na kojoj sam bila i povikao da ste se venčali. Onda su ga zasuli pitanjima pa je priznao da je bio kod Kejdovih kad si ti objavio da odmah odlaziš da se vežeš s Ofelijom za ceo život i da je čak i leđi Kejd otišla da svedoči. Naravno, onda su svi mrko pogledali u mene jer nisam nagovestila da će se to ubrzo dogoditi. Bilo mi je neprijatno, ali opraštam ti jer sam bila tako oduševljena što... dobro, uopšte nisam bila oduševljena. U redu? Jesi li sad srećan?

- Izgledam li srećno?

Sad se ona namrštila pa sela na rukohvat njegove fotelje. - Šta se dogodilo? - Je li te nešto sprečilo da se oženiš njome?

- Ne - kazao je gnušajući se samog sebe. - Mogao sam to da sprečim da nisam bio toliko besan, ali bio sam i sad je gotovo.

- Znao je da to zvuči čudno, pa je pošao da pojasni, ali je izgubio nit i odustao. Umesto toga je rekao: - Malo upozorenje, draga moja. Nemoj nikad da doneseš krupnu ži- votnu odluku u besu.

- Mislila sam da ti se ona sviđa. Bulazio si o „novoj“ Ofeliji. Čak sam i srela „novu“ Ofeliju i morala da se složim s tobom. Cinilo se kao da ne samo da se promenila već da je sasvim druga osoba.

- Laž. Žena koja se meni dopadala ne postoji. Čista obmana. Amanda ga je upitno pogledala. - Jesi li siguran u to? Govorimo o ženi koja je saznala za opkladu, sećaš se? O onoj koja je želela da ti se osveti zbog toga. Maločas si rekao da je izvrsna glumica, zar ne? Možda je ta žena prevarantkinja.

43.

- Ne razumeš, Šermane - kazala je Meri. - Zaspala je u suzama. Nije nimalo srećna zbog toga što se dogodilo.

- A ja jesam?

Sedeli su u trpezariji za doručkom, mada nijednom od njih dvoje uopšte nije bilo do jela. Meri je sinoć objasnila mužu šta se dogodilo, bar onoliko koliko je i sama razumela od svega i njeno predviđanje je bilo tačno. On se razbesneo i raspoloženje mu se ni ujutro nije mnogo popravilo. Obično nije tako reagovala na njegovu zlovolju, ali u ovom slučaju je bila jednako ljuta, ali iz drugih razloga.

- Mogla je da ima najraskošnije venčanje u celom veku - nastavio je Šerman. - Mogli su da dođu čak i članovi kraljevske porodice. Uviđaš li kakvu smo priliku propustili...

- Hoćeš li bar jednom misliti na svoju kćer a ne na svoje proklete „prilike“!

Meri je retko vikala na muža. Za razliku od svoje kćeri, jednostavno joj nije bilo u prirodi da oseća bes niti da ga ispoljava. U tim retkim prilikama Šerman bi to obično vrlo brzo primetio, kao i sad. Klonuo je na stolici. Svladao je gnev i oprezno pogledao ženu.

- Odvedi je u kupovinu - promrmljao je. - To uvek razveseli žene.

- Nemaš nimalo saosećanja, Šermane.

Pocrveneo je. - Ali deluje, zar ne?

- Možda kod nekih sitnih problema... Kad se samo malo uznemiri, da, ali ova nesreća teško bi se mogla nazvati sitnim problemom. I ovo čak nije prvi put da plače ove nedelje. Znaš,

onih nekoliko dana koje je provela u sobi nije bila bolesna. Cula je nešto što ju je prilično uznemirilo.

- Šta?

- Ne znam. Nije htela da razgovara o tome sa mnom, pretvarala se da nije ništa. Ali nikad je nisam videla tako gnevnu, niti utučenu... osim onda kad si je verio za Maktaviša.

Opet je pocrveneo. - Molim te, hajde da ne počinjemo ponovo o tome, draga moja. To je mogao da bude pun pogodak samo da mu je pružila priliku.

- To više nije važno. Ono što je važno jeste da je trenutno očajna jer se udala za čoveka koji je očigledno ne želi.

Uspravio se, ovoga puta ljut zbog Ofelije, ali ne na nju. - Neću ni trenutka poverovati da je moguće da neki muškarac ne želi tog anđela.

Meri ga je upitno pogledala. - Izgledom je anđeo, nema sumnje, ali vrlo dobro znaš da je zbog neobičnog detinjstva, za koje si ti odgovoran, postala ne samo ohola i neljubazna već i podozriva prema svakome koga upozna.

- Moraš li za sve da kriviš mene?

- Pošto jesi kriv, moram. Bezbroj puta sam te upozorila da ne postupaš prema njoj kao prema kakvoj dranguliji koju moraš svima da pokazuješ. Ponašao si se prema njoj kao da je odrasla, a još je bila dete. Kroz kuću su nam prošle gomile mladića koje si doveo da bi joj nudili brak mnogo pre no što je bila spremna za njih.

- Ako baš moraš da znaš, i mene su nervirale te silne ponude.

- Šta misliš kako je onda bilo njoj? Tvoje i njene svađe i vika nadaleko su čuvene. Ceo komšiluk nam se podmseva zbog njih.

Ponovo je pocrveneo. - Nije bila tako razdražljiva kad se vratila iz posete Lokovima. Jesi li primetila? Jedva sam je prepoznao.

Meri je zakolotala očima. - Zato što ti nikad nisi imao prilike da upoznaš njenu lepšu stranu, budući da je uvek burno reagovala na tebe. Ali da, primetila sam značajnu razliku kad se vratila kući. Bila je krotkija no ranije. Kao da je neko sklonio trnje s nje.

Misliš li da su je Lokovi skrušili i spustili na zemlju svojom nadmoćnošću? - zapitao se naglas.

Meri je coknula. - Ne bih rekla da je to po sredi. A i ne poznajemo ih, osim vikonta i njegove sestre. Nemoj da donosiš zaključke o toj porodici koji su možda sasvim pogrešni.

Slegnuo je ramenima. - Šta ju je onda promenilo? Sigurno ti je nešto rekla?

-Ja sam joj majka, Šermane, ne najbolja prijateljica. Mada bih volela da je drugačije, retko mi se poverava.

Međutim, iako je rekla sve što je imala, Meri je dalje bila zabrinuta i mogla je samo da plače. Zapravo, zagušio ju je jecaj kad je rekla: - Ona nikad nije bila srećna, Šermane. Uviđaš li to? Ona je kći kakvu bi svaki roditelj poželeo, ali je nesrećna.

- Šta ja mogu da uradim?

- Osim da je razljutiš? Žao mi je, nisam htela to da kažem. Ali moraš priznati da jedino tako reaguje na tebe. I nisam sigurna možemo li se ikako izvući iz ove nevolje. Čudno je to što mislim da ona njega voli. Nije mi to rekla, ali vidim kako joj oči blistaju kad govori o njemu. Mada nije mi jasno zašto je ona ovde s nama, a on je otišao svojim putem. Mislim da je Ofelija u pravu, on uopšte nije hteo da se oženi njome. Uradio je to samo zbog onih glupih glasina, čijem si širenju, moram da dodam, doprineo ti, i to tako što si svim svojim prijateljima razglasio da je ona u poseti Lokovima i da očekuješ da se vrati kući zaručena.

Šermanovo lice sad je već bilo jarkocrveno. - Posetiću Loka da vidim šta je on to naumio.

- Nemoj - brzo ga je prekorila. - Možeš samo da pogoršaš stvar. - Ali onda je dodala s malo žestine: - Ali ako ne dođe po nju u narednih nekoliko dana, i ja ću poći s tobom da mu ja očitam bukvicu. Neću dozvoliti da se smeju mojoj kćeri zato što deluje da ona nije dovoljno dobra za njega.

44.

- Još nisi ustala? Sejdi kaže da jesi.

Ofelija se naglo pridigla i sela u krevetu. Bila je budna, znala je da će uskoro podne. Samo nije želela da ustane jer je znala da je težak dan pred njom. Nije pogrešila. Sudeći po izrazima lica Džejn i Idit, koje su jedva prikrile uzbuđenje kad su umarširale u njenu sobu, reklo bi se da znaju da je ona sada ledi Lok.

- Moja služavka misli da bi trebalo da ustanem, pa vam je rekla da sam ustala kako bi se postarala da to i uradim - objasnila je Ofelija, pretvarajući se da zeva.

- Burna noć, a? - smejuljila se Džejn.

Džejn i Idit su sele za stolić sa posluženjem. Izgleda da je Sejdi ostavila poslužavnik s doručkom na njemu prilikom poslednjeg pokušaja da izvuče Ofeliju iz kreveta.

Ta Džejnina primedba je bila vrlo smela jer se nedvosmisleno odnosila na prvu bračnu noć. Međutim, Ofelija nije morala da joj odgovori.

Idit više nije mogla da skriva uzbuđenje pa joj je izetelo:

- Kakva si ti srećnica!

A Džejn je dodala: - Tek smo doznale da si se verila s njim. Možeš li da poveruješ? Niko nam nije rekao jer su svi bili sigurni da mi to već znamo. A sad ovo!

- Ali uopšte nismo očekivale da ćemo te ovde naći - kazala je Idit. - Otišle smo jutros u Lokovu kuću da te vidimo. Njegov batler nije znao o čemu govorimo. Kad smo mu rekle da si se udala za lorda Loka, samo što nas nije nazvao lažljivicama. Kazao je da on još ne zna za to i da je sigurno u pitanju kakva laž. Moraćeš da otpustiš tog čoveka. Briga me ako je samo radio svoj posao, poneo se veoma drsko prema nama.

- Zašto si onda ovde a ne tamo? - upitala je Džejn bez ustezanja.

Ofelija je nečujno uzdahnula i pokušala da izvrdi: - Njegova kuća još nije spremna za mene. - Međutim, trebalo je da zna da njene prijateljice neće tako lako odustati.

- Stvarno? - upitala je Idit i sumnjičavo se namrštila. - Ali njegova sestra živi s njim.

- Amandi ne smeta. Raf misli da će meni smetati pa hoće sve da uredi pre no što se uselim. Prvi utisci i to. Sto mi odgovara. Proveli smo prvu bračnu noć.

Istog trena je pocrvenela, i to ne zbog te teme, mada su obe devojke pretpostavile da je zbog nje. Pocrvenela je jer je slagala. Zašto ponovo pribegava lažima? Zato što ne podnosi sažaljenje, a zna da bi je njih dve sažaljevale samo da znaju istinu?

Probale je da nekako skrene temu: - Sigurno ste vrlo rano ustale čim ste tako brzo doznale vest.

- Šališ se - odvratila je Idit kroz smeh. - Čule smo još sinoć.

- Sigurno je većina gostiju kod Kejdovih odjurila na sve moguće zabave u gradu - dodala je Džejn. - Znaš kakav je svet, svi hoće prvi da dojavu najnoviji trač. Zapravo, čule smo tu vest dva maha. Najpre da si krenula na venčanje.

- A onda opet... - završila je Idit - ...manje od sat vremena kasnije, da si se udala. Nekoliko Kejdovih gostiju sačekalo je da se leđi Kejd vrati i potvrdi da se to stvarno do- godilo. Da, videla je rođenim očima. A onda su i oni odjurili da razglase vest.

- I nećeš verovati - nastavila je Džejn s još više uzbuđenja - i ja sam sinoć dobila prvu bračnu ponudu, odmah pošto se pročulo da si se udala. Od lorda Ivena. Nije da me on zanima, ali to je početak!

- Zbilja, dva tvoja nekadašnja kavaljera jutros su svratila kod mene - kazala je Idit. - Nisam mogla da verujem, kao što pretpostavljaš, ali bilo mi je drago. Dobro podnose razočaranje, ali većina njih shvata da, iako više nisi u igri, ipak treba da se oženi.

- Onda ćemo možda i Idit i ja naći muža ove sezone, iako nije ostalo mnogo vremena za odlučivanje. Sad imamo bezbroj mogućnosti.

Dok ih je slušala i gledala koliko su ushićene što mogu da biraju među njenim „otpacima“, morala je da se zapita zašto je ne mrze. Uvek su bile u njenoj senci, mada ne njenom krivicom, već samo zbog te njene ozloglašene lepote. Nisu čak ni pokušale da unapred odluče za koga bi volele da se udaju, već su mislile da će moći da biraju tek pošto se ona uda. To je bilo tužno. Nije trebalo da bude tako. A ona nije uradila ništa da to spreči jer nije bila pravi prijatelj nijednoj od njih.

- Mogu vam dati koji savet, ako želite - kazala je Ofelija skoro stidljivo. - Mada možda nije tako izgledalo, ali ja sam stvarno poklanjala pažnju većini od te gospode - neki od njih su bili finiji od ostalih, neki romantičniji, a neki će, sigurna sam, biti primerni očevi. A znam da znate zašto bih tražila to u muškarcu. - Obe devojke su se smejuljile. - No, kako sam bila zaručena, nisam bila zainteresovana ni za jednog od njih, pa se nisam ustručavala da im postavljam pitanja kako bih saznala više o njima.

- Ima li i jedan sva tri kvaliteta? - upitala je zainteresovano Džejn.

- Naravno - odvratila je Ofelija. - Na primer, Hari Kreg bi verovatno bio savršen za tebe, Džejn. Ne samo da je strastven konjanik, već uzgaja trkačke konje na svom imanju u Kentu. Znam koliko si se razočarala kad su ti roditelji zabranili da jašeš pošto si pala i slomila ruku. Da budem iskrena, mislim da je Hari bio zainteresovan za mene samo zato što je saznao da volim jahanje. Taj čovek očekuje da i njegova žena, kad je nađe, jaše s njim svakog dana, nema sumnje.

- U pravu je - složila se Idit. - Kad sam jednom razgovarala s Harijem, hteo je da priča samo o konjima. Meni je to bilo veoma dosadno, ali, Džejn, zar se ne sećaš da sam ti rekla da bi se ti oduševila?

- I vrlo je zgodan, zar ne? - rekla je Džejn zainteresovanije nego ranije. - Bar ja tako mislim.

- Previše je divalj za moj ukus - odvratila je Idit s osmehom. - Naravno, ja sam intelektualka.

- Da, znamo da više voliš da zabodeš nos u knjigu nego da ideš na zabavu - zadirivala ju je Džejn.

- Kad smo već kod toga, Idit, trebalo bi da malo obratiš pažnju na lorda Pejzlija - primetila je Ofelija. - Ne mogu da mu se setim imena, ali hvalisao se ličnom bibliotekom od preko tri hiljade naslova. Kazao je da mora da proširi imanje samo da bi obezbedio prostor za knjige.

- Šališ se? - upitala je Idit razrogačenih očiju.

- Ne, uopšte. Stekla sam utisak da bi otputovao nakraj sveta ako bi čuo da u tamo nekoj zemlji imaju knjigu koju on želi.

- I vrlo je bled, taman za tebe - smejala se Džejn.

- Znaš, Feli - izustila je Idit bez razmišljanja - nikad ne bih... O, izvini, izletelo mi je.

- U redu je - uveravala ju je Ofelija. - Taj stari nadimak mi više ne smeta.

- Ne? - upitala je Džejn zamišljeno. - Promenila si se, Ofelija, stvarno si se promenila. Iskreno, nikad mi nije bilo ovako... ovako...

- Prijatno - završila je Idit umesto nje. - Da, slažem se. I makar me izbacila, moram ti reći da mi se dopada što si se promenila. Ko bi ikad pomislio da bi se potrudila da nam pomogneš da shvatimo koji bi mladići bili najbolji za nas...

Idit nije završila rečenicu, ali jako se zacrvenela. Neizgovorena reč prijateljica lebdela je među njima. Ofeliji je takođe bilo nelagodno. Raf je stvarno imao pravo. Zbog one nekadašnje gorčine bila je suviše zaokupljena sobom pa se nije ni zbližila sa ovim devojkama. A one su uvek reagovala na njene ispade. Kad je već kod toga, kad se ona ne bi rasrdila zbog nečega, a to se retko dešavalo, obe su bile veoma fine devojke i prijatno društvo.

Bože, šta je sve propustila u životu, udaljavajući se od prijatelja da je ne bi povredili, a zapravo je time najviše povređivala samu sebe.

45.

- Vaš muž je došao da vas vidi - saopštila je Sejdi s vrata.

Dve devojke sedele su skrštenih nogu sa Ofelijom na krevetu i već su bile napravile lep spisak potencijalnih muževa za sebe. Sedele su u prijatnoj atmosferi, razdragano se smejući. Ofelija odavno nije tako uživala.

Međutim, čuvši ono što je Sejdi izgovorila, sve tri devojke su pomislile da reč muž veoma lepo zvuči... dobro, bar dve. Pošto se setila da reč muž u njenom slučaju ne znači ono što bi trebalo, Ofelija se naglo oneraspoložila. Međutim, potrudila se da izgleda veselo dok su njene drugarice žurno odlazile ne želeći da joj smetaju u prvim danima braka.

Oblačila se veoma sporo, mada ju je Sejdi požurivala. Sto se nje tiče, on može da čeka. Može da čeka i čitav dan. Zaslužuje da čeka. Bože, kako se lako njena srdžba vratila a ona je bila bespomoćna da je spreči.

- Dobro je što se vaša majka vratila u krevet - kazala je Sejdi izguravši Ofeliju iz sobe. - Čula sam da je jutros bila van sebe zbog svega što se dogodilo.

- Koješta - kazala je podrugljivo Ofelija, zastavši na vrhu stepenica. - Majka se nikad ne srdi.

- Ovoga puta jeste, čakje i vaš otac popustio. Da ne poverujete! Džerom je prisluškiavao na vratima. Kune se da je bilo tako.

Ofelija nije poverovala. Dobro je znala da taj sluga voli da nakiti priče kako bi zvučale zanimljivije. No, nije nameravala da se upušta u raspravu jer ju je Raf čekao u salonu. Nije sumnjala da je došao po nju. Budući da su venčani, od njih se očekuje da žive u zajedničkoj kući hteli - ne hteli. Najpre će ga naterati da joj se izvini što je sinoć onako drsko otišao.

Zastala je na vratima salona. Bila je spremna za bitku, u jednoj od svojih mnogobrojnih svetloplavih haljina koje su isticale boju njenih očiju, savršeno uredne frizure. Njen „muž“ je stajao kraj prozora koji je gledao na ulicu. Nije imao bogzna šta da vidi. Činilo joj se da je duboko zamišljen i da je nije ni čuo da dolazi.

Jeste. - Čekam te već sat vremena. Jesi li se nadala da će mi dosaditi i da ću otići? - kazao je, ne okrenuvši se.

- Ne - rekla je umilno. - Nadala sam se samo da će ti dosaditi.

Okrenuo se i spazio prezrivi osmeh na njenim usnama dok je prilazila sofi. Bilo ih je četiri, sve jednake i naizgled udobne, presvučene svilenim brokatom zemljanih i zlaćanih nijansi, koje su se lepo slagale sa smeđim stolicama raspoređenim svuda po salonu. Sofe su stajale oko niskog stola, na kojem je bilo nekoliko sitnih ukrasnih predmeta i jedan majčin cvetni aranžman, ali za stolom se uglavnom pio čaj.

Dobro je raširila suknje da Rafael i ne pomisli da sedne kraj nje. Prišao je i seo joj na rub suknje! Zaškrgutala je zubima i istrigla platno ispod njegovih bedara. On to izgleda nije primetio, samo se okrenuo prema njoj i stavio ruku na naslon

sofe. Možda nije namerno bio drzak, ali ona jeste kad se odmakla od njega.

To je već primetio i rekao: - Budi mirna.

- Idi dovraga.

Pružio je ruku prema njoj, ali se predomislio i uzdahnuo. - Možemo li bar nekoliko minuta normalno da razgovaramo?

- Sumnjam. Ne mogu da izdržim ni toliko da budem ljubazna prema tebi.

Srdžba je ključala u njoj i svaka njena reč samo ju je pojačavala, kao da se hranila sama sobom. A kako Ofelija nije imala drugog oduška za nju, znala je da će srdžba samo nastaviti da raste. Odušak koji je spoznala zahvaljujući Rafu više nije dolazio u obzir. Ne namerava da ga iskoristi kako bi se oslobodila srdžbe za koju je odgovoran upravo on.

- Smislio sam idealno rešenje za nas.

Bacio je mamac očekujući da će ona zagristi i bar na trenutak prestati da se srdi i podsmeva mu se. Nije mu uspelo.

- Nisam očekivao da će doći do ovoga, ali pretpostavljam da ti verovatno jesi. - Palo joj je na pamet jedino poništenje braka, ali nije nameravala da ga pusti da se tako lako izvuče. Imala je spremne argumente pre no što je rekla: - Poništenje braka ne dolazi u obzir.

- Slažem se - kazao je i vrlo ju je iznenadio. - Već smo imali prvu bračnu noć, mada malo prerano.

Ako je hteo da je postidi, nije mu pošlo za rukom. Zapravo, to ju je samo podsetilo na to koliko je bila naivna, kako je poverovala u sve njegove laži, kako je stvarno mislila da on želi da joj pomogne a zapravo je sve vreme bila predmet šale za njega i Dankana. To što joj je stvarno pomogao i nije toliko važno jer je imao potpuno sebične razloge.

- Rešio sam da kupim kuću. Prodaje se jedna nedaleko odavde, tako da ćeš moći da posećuješ roditelje kad god zaželiš.

- Šta fali tvojoj kući?

- Ništa. Moja kuća je savršena... za mene. Siguran sam da se nećeš iznenaditi što želim da tako i oстане. Hoću da kupim kuću samo za tebe.

To uopšte nije očekivala, ali nekako je smogla snage da mu se osmehne. - - Ti zapravo očekuješ da ću ti razlupati kuću, zar ne?

- I to mi je prošlo kroz glavu. Ti si nepredvidiva žena, Felija, možda najnepredvidivija koju znam. Zato neću rizikovati s kućom koju stvarno volim.

- Dakle, tvoja genijalna zamisao jeste da nećemo imati samo odvojene spavaće sobe već i odvojene kuće? A šta ako se meni ta zamisao ne dopada?

Ne radim ovo da bih udovoljio tebi, mila moja. Što se mene tiče, ti možeš da ostaneš i ovde. Ali to bi ti stvorilo neprilike, koje bi mogle poljuljati ugled i moje porodice. No, imaj na umu da si nas ti prisilila na ovo, a ja sam mogao vrlo lako da nas izvučem.

- Ni na šta nas ja nisam prisilila! Sam si sebe uvalio u ovo kad si rešio da se kladiš na moj život!

Nije obraćao pažnju na njen ljutiti ton, pa je samo slegnuo ramenima i rekao: - Šta god da odlučim, ti ćeš to prihvatiti. Ili možda još nisi shvatila da sad ja odlučujem?

Zvučao je suviše nadmeno kad je to rekao. - Ne bih baš rekla.

Ustao je, s istim onim ljutitim izrazom lica kao na Samers glejdu kad ju je iskritikovao. - Ne izazivaj me, Ofelija. Već si me dovoljno izazvala. Mogu da te kaznim i učiniću to ako budem morao. Mada bih više voleo da ne moram da kontrolišem svaki tvoj korak... ponovo... Međutim, ako preteraš, tako ću postupiti.

Ostavio ju je s tim upozorenjem i jasnim nagoveštajem da će je smestiti na Alders nest, ovoga puta samu, a ona će tamo biti zatočena kao i prvi put. To je hteo da kaže kad je naglasio reč „ponovo“. Međutim, ona mu to neće dopustiti, a znala je i kako.

46.

- To je loša ideja - progundala je Sejdi zatežući ćebence preko krila, pa nastavila zabrinuto da zuri kroz prozor kočije.

- To je divna ideja - protivrečila je Ofelija.

Nije red da tako upadamo kod ljudi, a posebno ne kod tih ljudi.

- On možda jeste vojvoda - kazala je Ofelija, slegnuvši ramenima - ali je i moj svekar. Zar stvarno misliš da me ne- će dočekati srdačno?

- Ne verujem. Sta ako je već čuo da ste se otuđili od njegovog sina?

- To još niko ne zna. To ne zna čak ni Raf. On misli da je on zaslužan za to što nismo zajedno.

- Treba da se preselite u tu kuću koju vam je kupio, a ne da upadate u njegovu porodicu.

Ofelija je uzdahnula. Sejdi je izgleda ovo dan za gundanje, a Ofelija je ionako nervozna pred prvi susret s vojvodom. Njena služavka samo joj otežava.

- Kao prvo, ja ne upadam - kazala je Ofelija. - A kao drugo, ne pada mi na pamet da se useljavam u tu kuću ko- ju je kupio.

- Ali kupio ju je samo za vas.

- Da, i presrećna sam što je zalud bacio taj novac. Nameravam da potrošim još njegovog novca čim se vratimo u London. Otići ću u veliku kupovinu, kupiću sve što mi se prohte i sve račune ću poslati njemu.

- Istanjiti čoveku novčanik kad nisi u dobrim odnosima s njim još je gora zamisao nego odjuriti u Norford hol - upozorila ju je Sejdi.

- U poslednje vreme tebi su sve moje zamisli loše.

- Zato što ste se opet vratili na staro. Tek što sam počela da se navikavam na novu Ofeliju, a vi...

- Znaš da to nije istina - prekinula ju je Ofelija pomalo uvređeno.

- Ponašam se kao nekada samo prema njemu.

Sejdi je uzdahnula i priznala: - Istina. Izvinite. Samo sam polagala velike nade u vaš brak. Mislila da će te napokon imati malo mira daleko od oca, ljubav dobrog čoveka, dečicu, koju bih ja obožavala... Jeste li sigurni da niste trudni?

Ofelija uopšte nije bila sigurna, ali je rekla: - Da, sasvim, ali kaži vozaču da stane. Mislim da ću opet povraćati.

- Trudni ste, zar ne?

- Nisam, stvarno. Nema veze, ne moramo da stajemo. Prošlo je. To je samo zbog ove srdžbe od koje mi se prevrće u želucu, a ovo truckanje nimalo mi ne pomaže.

- Znate, u redu je ako i jeste. Udati ste.

- Nisam trudna!

- Dobro. Ali od srdžbe vam još nikad nije bilo muka.

- Još nikad nisam bila ovako ljuta.

Sejdi je još nešto progundala, ali Ofelijaje prestala daje sluša. Nije bila sigurna šta će postići tom posetom. Nije mislila toliko unapred. Nije htela da stvori raskol između Rafa i njegove porodice. Međutim, brinula ju je njegova pretnja. Volela bi da ima bar nekog na svojoj strani ko će je podržavati i biti tu da urazumi Rafa ako stvarno pokuša da je liši slobode i ponovo je odvede na neko mesto poput Alders nesta... i ostavi je tamo... samu.

Trebao im je skoro ceo dan da dođu do Norford hola. Bi- lo je to zasigurno najveće zdanje koje je Ofelija videla, ako se ne računa kraljevski dvor. Ne samo da joj je veličinom ulivalo

nespokoj veće osećala i strah jer je bilo toliko očigledno da tu živi vojvoda. Pravi vojvoda. Ta titula je na vrhu društvene lestvice, odmah iza kraljevske porodice.

Još više se uplašila Sejdi kad je iskoračila iz kočije i zagledala se u ogromno zdanje otvorenih usta. Izgovorila je samo još jednu rečenicu, i to šapatom: - Nadam se da znate šta radite.

Ofelija nije odgovorila. Pojavilo se nekoliko sluga u uniformama da ih uvede u kuću, pobrine se za kočiju i iznese kofere. Ofelija se obukla prilično otmeno za tu priliku, i pomislila je da su je zbog toga primili iako se nije predstavila i rekla zašto je došla.

Naravno, predomislila se kad je naišla na neprobojan zid batlera Norford hola. Oti nije nameravao da je pusti ni korak dalje ako mu ne kaže ko je. Međutim, Sejdi je vrlo vešto umela s poslugom i nije se nimalo plašila nadređenih sluga, pa je izbegla dalje ispitivanje, prešavši direktno na stvar.

- Trebaće nam dve sobe - kazala je Sejdi batleru. - Jedna vrlo velika, zato i ne pomšljajte da date mojoj gospi običnu gostinsku sobu. Ona je snaha vašeg gospodara i došla je da upozna muževljevu porodicu. I s obzirom na to koliko je ovo mesto, ja ću uzeti sobu pokraj njene, hvala.

Samo to je bilo potrebno da ih na brzinu odvedu na sprt. Da taj batler radi za nju, Ofelija bi mu skrenula pažnju da u takvim prilikama zavhteva više od nadmenog ponašanja jedne služavke, ali možda su na selu bezbrižniji nego u gradu. I soba u koju su je odveli bila je tako velika, četiri puta veća od njene sobe kod kuće, tako da se u njoj osećala kao patuljak. I nameštaj je bio prekrasan, uglavnom u zlaćanim i zelenkastim nijansama, skupocen. No, ona je navikla na raskoš, tako da se nije libila da koristi sve što se u sobi nalazilo. Nije ni čudo što je Norford hol tako prostran, poput cele gradske četvrti, s obzirom na to kolike su mu samo sobe.

Budući da je veći deo dana provela u putu, trebalo je da se najpre odmori, makar do večere, ali bila je suviše uzrujana i da pomisli na to. Tek kad pregura i taj prvi susret s vojvodom, moći će da se opusti, naravno, ako susret protekne dobro, a možda će čak i uživati u boravku na Norford holu. Zato se samo presvukla u najmanje izgužvanu haljinu iz kofera, pa se vratila u prizmlje da „upozna“ svoju novu porodicu.

Bilo je lako izgubiti se u Norford holu, shvatila je Ofelija dok je lutala po prizemlju, nastojeći da povрати samopouzdanje. Na spratu nije bio samo jedan velik hodnik s vratima koja vode u ostale odaje već nekoliko njih. Na kraju je odustala od potrage za glavnim prostorijama pa je zatražila da je vojvoda primi. To je bar bilo lako jer je svuda bilo sluga. Već je shvatila da nemaju samo jedan salon. Otpratili su je u plavu sobu, kako su je zvali, i nadala se da neće morati dugo da čeka.

Plavi salon, nazvan tako jer su mu zidovi, podovi i prozori bili u svetlim nijansama plave, nije bio prazan. Sredovečna žena je ležala na jednoj sofi. Zapravo se činilo da ona tu drema, a rukom je zaštitila oči od sunca, koje je dopiralo kroz dugi niz prozora. Međutim, na zvuk Ofelijinih koraka, odmah se uspravila i sela, pogledala u Ofeliju i namrštila se.

- Ko si ti? Nije važno. To ništa neće promeniti. Odlazi pre no što moj sin siđe.

Vrlo neobičan pozdrav, tako da Ofelija nije znala da li da se smeje ili da se naljuti. Je li to Rafova majka? Zaklela bi se da je čula da je njegova majka davno umrla. Ko je onda ta žena? Bila je privlačna, plavooka i plavokosa i veoma je ličila na Rafa. Ali bila je tako osorna i neprijatna, i ponašala se skoro kao muško.

- Oprostite? - rekla je Ofelija.

- Moj sin Rupert je previše očaran lepim ženama - objasnila je žena. - A ti si prelepa. Ljubiće ti stope ako te ugleda. Moraš da odeš.

Ofelija je odlučila da se uopšte ne obazire na njenu naredbu, pa je pokušala sve iz početka: - Jeste li vi možda jedna od brojnih tetaka mog muža? Ja sam Ofelija.

- Briga me ko si, curo, moraš da se gubiš, i to brzo... O, nema veze. Mi ćemo otići. Posetićemo mog brata drugi put.

Ustala je da u nameri da izađe, ali onda je nešto promrmljala jer je bilo prekasno. Mladić o kojem je bilo reči, njen sin, ležerno se ušetao u salon. Odmah je ugledao Ofeliju i stao kao ukopan. Piljio je u nju. To je nije iznenadilo, međutim, za razliku od većine on nije ostao bez reči.

- Gospode bože - kazao je. - Gospode bože, kad li su anđeli sišli na zemlju?

Crne kose lepršavih uvojaka i svetloplavih očiju, bio je neverovatno lep, ali bila je to ženska lepota. Koža mu je bila suviše glatka, nos pretanak. Nosio je čipku na manžetama, mnogo čipke na kravati i svetlozeleni satenski prsluk. Iznenadila se što ne nosi kicoške pantalone za jahanje. Bio je pravi ženski Petko, nema sumnje, što je bilo skoro smešno jer je njegova majka delovala kao muškarača.

- Možeš da zatvoriš usta, Ruperte - prosiktala je zgađeno njegova majka. - Udata je za tvog rođaka Rafa.

Aha, to sve objašnjava. - Nije zvučao previše razočarano što je udata. - Nenadmašna Ofelija, nema sumnje. Znao sam da je trebalo da je potražim kad sam čuo za nju, ali da budem iskren, nisam nimalo poverovao u te priče. Niko ne može biti toliko lep koliko su tvrdili da je ona lepa. Dovraga, prvi put se kajem što sam izigravao sveznalicu. Ali nema veze. - Uputio je Ofeliji prekrasan osmeh. - Zaboravi mog rođaka. Moraš pobeći sa mnom. Sa mnom ćeš biti ludo srećna.

- Ruperte, rodila sam budalu - prekorila ga je majka.

Rupert sad više uopšte nije obraćao pažnju na majku. Skočio je pa se sagnuo da poljubi Ofeliji ruku, nije hteo da joj pusti prste već ih je držao na usnama, plavih očiju prikovanih uz njene. Strahovala je da će ih svakog časa pojesti.

Pridružio im se još jedan čovek, takvog stasa, dostojanstva i plemićkog držanja, mada ležerno odeven u pogužvan kaput, da nije bilo sumnje da je to vojvoda od Norforda lično. Bio je Rafova slika i prilika, iste visine, plave kose i očiju, samo širi i stariji.

Pogledao je namrštenu ženu i rekao: - Džuli, idi kući. Ionako si predugo ostala.

- Tek sam došla!

- Tačno.

Međutim, zašao je dublje u salon da je zagrlji, a ona je ljutito frknula i uzvratila zagrljaj. Zadirkivao ju je? Vojvoda je zadirkivao svoju sestru?

Zatim se okrenuo prema Ofeliji. - Ne verujem da treba da pitam ko si ti. Ljudi su nepravedni prema tebi što te ogovaraju zbog lepote. Dođi. Naći ćemo neko mesto gde moji nećaci neće balaviti po tebi.

- O, nemojte tako. Ja uopšte ne balavim - usprotivio se žustro Rupert.

Međutim, vojvoda od Norforda je već bio izašao iz salona, a Ofelija je bila sigurna da on ni na tren nije posumnjao da će ona poći za njim. Još uvek se borila da izvuče ruku, koju je Rupert nepopustljivo stezao. Naposletku je uspela pa je pohitala za vojvodom.

- Nemoj dugo, ljubavi. Čekaću te ovde - povikao je Rupert za njom. A onda je začula njegov jauk. Sigurno ga je majka nečim gađala.

Ofelija je spazila leda Prestona Loka dok je ulazio u jednu sobu dalje niz hodnik. Podigla je suknju da potrči za njim, malo se okliznula na mermernom podu kad se zaustavila, pa pričekla nekoliko sekundi da se pribere pre no što je ušla. Nije

bila sigurnaje li u biblioteci ili radnoj sobi. Prostorija je bila velika. Police prepune knjiga prekrivale su skoro svaki zid. Tu je bio i radni sto, dvostruko veći od najvećeg radnog stola koji je Ofelija ikad videla, smešten ispred nekoliko prozora u uglu. U sobi se nalazilo nekoliko manjih skupina naizgled veoma udobnih fotelja.

Ovo je lepa... radna soba - primetila je kad mu se pridružila i sela na jednu od fotelja. Na niskom stočiću ispred njih nalazio se poslužavnik sa čajem.

- Moja radna soba je praktična i nalazi se malo dalje niz hodnik- ispravio ju je. - Ovamo dolazim da se opustim i onda kada ne želim da razmišljam o poslu. Da li bi nam nasula čaj? Samo što su ga doneli.

- Naravno.

Njegov ton nije odavao njegovo raspoloženje. Nije mogla da odredi je li mu drago što je vidi ili se ljuti što je došla u njegov dom. Iznenadila se što šoljice nisu zazveckale na tacnicama, toliko je bila uzbuđena. Osećala je njegov pogled kako je proučava.

Naposletku je rekao: - Stvarno si suviše lepa da bi se to opisalo rečima. Iskreno, mislio sam da ljudi preteruju, kao i obično, ali ne u ovom slučaju.

-Ja bih volela da je drugačije, vaša milosti.

- Nemoj tako, bez zvaničnosti među članovima porodice. Ako želiš, možeš me oslovljavati sa oče, no ako ti je neprijatno, Preston će biti sasvim u redu. Da li uistinu ne voliš što si tako lepa?

Pogledi su im se sreli dok mu je dodavala šoljicu. - To je blagoslov i prokletstvo, mada više prokletstvo.

- Zašto je tako?

Razmislila je. Još niko je to nije pitao i nije imala razlog da ne kaže istinu. Uostalom, on je njen svekar.

- Uglavnom zbog toga što je zbog nje moj otac u meni video samo dragoceni ukras, koji treba da pokazuje drugima, i zato se nas dvoje veoma loše slažemo. Tome možemo dodati i reakciju ljudi kad me vide. Vaš nećak, na primer.

Vojvoda se nasmejao. - Rupert nije dobar primer, draga moja. Taj dečko se tako ponaša kad god naiđe na neku suknju. Ali jasno mi je zašto ti takva reakcija smeta.

- Nije reč samo o muškarcima. I žene se lepe za mene, ne zato što me vole, već samo da bi imale bilo kakve veze sa mnom. Zbog ovog lica i jesam na glasu. Zbog njega, takođe, veći deo života ne verujem ljudima. Retko su iskreni prema meni. U svakom slučaju, lepota je bila moje prokletstvo.

Na trenutak je čudno zurio u nju. - Čovek bi pomislio da je svako tako neverovatno lep kao ti veoma srećan u životu. Neobično je što je kod tebe potpuno drugačije.

Slegnula je ramenima. - Nisam više toliko ogorčena zbog toga, a to je zasluga vašeg sina. On mi je pomogao da sve sagledam iz drugog ugla. Neverovatan je osećaj kad steknete poverenje a da ga pritom nikad niste imali.

- Da, pomenuo je da se... bavio vama.

Ta stanka je ukazivala na to da je Raf rekao ocu o njihovom odnosu više no što je trebalo. Možda je čak pomenuo da su bili intimni. Moguće je da su otac i sin dovoljno bliski da razgovaraju o tome.

Osetila je da počinje da crveni, ali prestala je kad je dodao: - Uzgred, gde je mladoženja? Očekivao sam da će te on dovesti ovamo u prvu posetu.

Oklevala je samo časak pa priznala. - On ne zna da sam došla ovamo. Raf i ja ne razgovaramo... niti živimo zajedno.

Preston se odmah namršti na to. - Nećeš da živiš s njim?

- Naprotiv. On se venčao sa mnom i odmah me je vratio roditeljima.

Preston je odmah skočio, a lice mu je jarko pocrvenelo. — Vrag ga odneo!

Uopšte se nije iznenadila što mu je bilo krivo zbog nje, a možda je samo zamerao sinu zbog neobičnog postupka. Ali Ofelija je počela da brani Rafa.

- On nije hteo da se venča sa mnom. Veoma je ljut jer misli da je bio primoran na to.

Razmišljao je nekoliko trenutaka o tome, pa uzdahnuo kad je ponovo seo. - Bojim se da sam za to krivja. Ja sam mu na neki način naredio da postupi časno prema tebi. Zbog glasina. Nismo smeli da dozvolimo da se otmu kontroli. Verovatno bi veoma naškodile tvom ugledu da se nisi verila i udala za njega. No, ipak nisam mislio da će se to tako brzo dogoditi.

- Nije ni on. Zapravo, on uopšte nije očekivao da će se to dogoditi. Nameravao je da obesmisli te glasine i sasvim izbegne ženidbu. Međutim, bila sam veoma gnevna i sama sam ga na neki način navela da postupi tako kako je postupio. Dakle, ne, vi uopšte niste krivi...

- Mogao bih se zakleti da je kazao kako je ukrotio tvoju narav.

Stegla je usne. - Je li? Dobro, da, to je istina, uglavnom. Mogu čak normalno da razgovaram sa svojim ocem a da ne urlam na njega. Jedini izuzetak je Raf. Izgleda da nikako ne mogu da obuzdam svoju narav kad je on u pitanju.

- Shvatam - kazao je zamišljeno vojvoda.

Želela je da je shvati. - U svakom slučaju, ne bih volela da živim sama u kući koju mi je kupio. Sigurna sam da je kuća lepa i da mi uopšte ne bi smetalo da živim u njoj kad bih morala. Ali sada, dok mi je raspoloženje tako promenljivo, mislim da bi bilo bolje da budem u društvu drugih ljudi.

- Uvek možeš da ostaneš ovde, i više si nego dobrodošla - kazao je i činilo se da stvarno tako misli.

- Hvala, ali nisam zato došla. Moja služavka Sejdi misli da sam trudna. Ja ne...

- Doista? - prekinuo ju je blistavo se osmehnuvši. - To je divna vest! Dakle, ipak te nije ostavio odmah posle venčanja?

- Jeste. Ali naš boravak na Alders nestu bio je... uzbudljiv... na više načina. - Videvši mu na licu neodobravanje pomešano s razumevanjem, osetila je olakšanje što ne mora da zalazi u detalje. - Međutim, kao što sam pošla da kažem, ja se ne slažem sa Sejdi. Još je rano da znamo pouzdano. Ali za slučaj da je ona u pravu, mislila sam da je ovo pravo vreme da upoznam Rafovnu porodicu. Iskreno, htela sam da se uverim da uopšte niste teški kao on.

- Ta opaska nije uvredila vojvodu od Norforda. Zapravo, prasnuo je u smeh.

48.

Zatišje pred buru izluđivalo je Rafaela. Očekivao je da će njegova „supruga“ uraditi nešto neprijatno samo da bi ga razbesnela. Obećala je odmazdu. Zaklela se da namerava da ga natera da pati. Pukom srećom nije ostao s njom da mu sasvim zagorča život.

Ipak je išao da je traži, samo se potrudio da to ne bude očigledno. Odlazio je na mnogo prijema u nadi se da će je sresti na nekom od njih. Međutim, ona ili je posećivala druge prijeme ili je bila suviše zauzeta preseljenjem u novu kuću.

Onda mu je palo na pamet da se ona možda kloni sveta jer ne želi da odgovara na pitanja o njima. Pametna cura. Bilo bi veoma neprijatno kada bi morala da prizna kako njen muž ne želi da joj bude muž. Naravno, nije ni mogao da zamisli da bi ona to priznala. Pre bi smislila nešto kako bi ga prikazala u ružnom svetlu.

Međutim, nije čuo nikakve glasine koje bi to potkrepile, niti kakve glasine o njihovom braku. Obasipali su ga pitanjima, ali uspevao je vešto da izvrda a da ništa važno ne otkrije. Njegova sestra, kojoj su dosađivali u želji da saznaju sočne detalje, pristala je da se i dalje pretvara da je ljuta na njega.

Dok je sinoć večerala s njim pre odlaska na još jedan bal, pokušala je da ga uveri: - Misle da i dalje ne razgovaram s tobom. Mnogo mi je lakše da kažem da ne znam.

Naposletku je odustao od nagađanja šta to Ofelija smera i rano te večeri otišao da sazna. Već je zaposlio osoblje u kući koju joj je kupio. Kuća je bila potpuno nameštena, s ukusom, i u odličnom stanju, pa ju je zato i kupio, a takođe nije želeo da Ofelija čeka nameštaj da bi se uselila.

Ne bi ga iznenadilo da je otpustila poslugu koju joj je odabrao i zaposlila ljude po svom izboru, međutim, ona to još nije uradila. Batler koji mu je otvorio vrata i pustio ga unutra bio je čovek kojeg je on poslao.

- Gde je ona? - upitao je gospodina Kolinsa.

- Ko, gospodaru?

- Moja supruga, naravno - kazao je Rafael pružajući mu šešir i kaput. Setio se kako ga je prošlog puta ostavila da čeka. Bolje da se lepo raskomoti.

- Ledi Lok još nije počela da živi ovde - obavestio ga je gospodin Kolins, kome kao da je bilo nelagodno što mu to saopštava.

- E, to već nije očekivao. - Prošla je skoro nedelja dana otkako sam je obavestio da je kuća spremna. Je li bar donela svoje stvari?

- Mi još nismo ni videli gospođu.

Rafael više ništa nije pitao. Zgrabio je kaput, zaboravio šešir i za tren oko stigao u kuću Ridovih. Tamo su mu rekli kuda je Ofelija otišla i da je otišla pre dva dana! E, tad se uspaničio.

Mogla bi da uvali njegovu porodicu u veliku nevolju i da ga upropasti zauvek. I nije ni trena sumnjao da je otišla u Norford hol sa izričitom namerom da okrene njegovu porodicu protiv njega. A imala je dva dana da to uradi. Bila je to opet ona stara Ofelija, koju je nekada poznavao, koju je prezirao, koja je volela da širi glasine i da ih potkrepljuje lažima, ona koju uopšte nije bilo briga ni za šta osim za svoje sebične ciljeve. Nije je bilo briga ko će sve stradati na njenom putu do cilja, a cilj joj je bio da njega povredi.

Nekoliko sati potom stigao je na Norford hol. U kući je bilo tiho u to doba noći, i skoro sva svetla bila su pogašena. Lakej koji je bdeo kraj vrata u sitne sate spavao je na stolici kraj njih i nije se probudio kad se Rafael ušunjao u kuću, odlazeći u svoju sobu da se malo naspava pre no što se ujutro suoči sa Ofelijom.

Bila je u njegovom krevetu. Nije očekivao da će je smestiti u njegovu sobu. A trebalo je. Ona je ipak njegova žena.

Trebalo je da ode i nađe drugu sobu. Većina ih je bila prazna u tom krilu kuće. Bio je preumoran posle jurnjave do Norforda da bi se večeras obračunavao s njom. Ujutro, kad bude odmoran, biće u stanju da smisli kako da je prisili da kaže šta je naumila. Međutim, nije se ni makao.

Ona je u njegovom krevetu. To ga je prikovalo u mestu, stajao je kraj kreveta i zurio u njeno usnulo telo.

Kosa joj je bila sjaktavobela na mesečini, rasuta po njegovim jastucima. Nije namakla zavese. Noć je bila vedra, oba- sjana mesečinom, i zato je tako lako doputovao. Ipak je kasno. Ona verovatno spava već nekoliko sati.

Ona je u njegovom krevetu. I ona je njegova žena. Divlji konji ga ne bi odvukli odatle.

Spava li dubokim snom? Hoće li i primetiti ako legne u krevet kraj nje? Brzo se svukao i legao. Nije se probudila. Nije se ni mrdnula. A on je bio umoran. Iza njega je bio težak dan, pun neprijatnih iznenađenja. Mora malo da odspava. Ona će ga sigurno probuditi čim ga ujutro zatekne u krevetu. Vrlo brzo će morati da se bori s razjarenom goropadnicom.

Međutim, u tom trenutku goropadnice nije bilo. I nema te sile koja će ga naterati da spava uz njeno meko toplo telo udaljeno samo nekoliko milimetara. Vođenje ljubavi je i ranije stišalo njenu srdžbu, ili je i to bila laž, još jedno lukavstvo kojim ga je obmanula i navela ga da poveruje kako je uspeo da je promeni? Postojao je samo jedan način da dozna...

49.

Ofeliji je trebao samo trenutak da shvati zašto se oseća tako dobro. Trebao joj je još jedan da odluči da neće sprečiti Rafa u njegovoj nameri. Nije bila glupa. Nije htela da uskrati sebi izuzetno zadovoljstvo samo zato što srdžbu koju je rasplamsao nije mogla da obuzda.

Međutim, instinktivno je znala da ponovono vođenje ljubavi s njim neće ublažiti tu srdžbu. Možda će pomoći da je nakratko zaboravi, ali samo to, jer je ona izigrana, možda ne u pravom smislu te reči, ali tako se osećala. Kao da joj je srce slomljeno. Imala je sve simptome i još ih ima, što je na neki način davalo odgovor na pitanje koje je izbegavala. Jeste, za- ljubila se u tog čoveka. I zato ponovno vođenje ljubavi s njim neće izlečiti njeno slomljeno srce. Ipak, lepo je znati da on i dalje ne može da joj odoli.

Lanena spavaćica, koju bi obično zadigla iznad kolena kad bi legla u postelju, nije mu predstavljala prepreku i sad joj je bila

zgužvana iznad kukova. Milovao joj je unutrašnju stranu bedara pa gurnuo prst u nju, dovoljno duboko da joj svi nervi zaigraju. Otkopčao joj je gornji deo spavaćice, tako da je imao pristup njenim grudima. Sisao joj je jednu dojku, vukao ju je duboko, a ipak nežno.

Nije se opirala vrelim osetima koji su je preplavljivali, naprotiv. Uživala je u svakom trenu, trudeći se da smiri disanje i zadrži uzdahe zadovoljstva za sebe. Nije se pretvarala da i dalje spava. Samo nije želela da razgovara s njim, da raspravlja mnogim pitanjima na koje je htela odgovore, niti da... da mu skreće pažnju s onog što joj je radio.

I gledala ga je. Bila je srećna što vidi da toliko uživa dok joj sisa bradavicu. Nežno mu je provukla prste kroz kosu, pa zastala kad je shvatila šta radi. Nije nameravala da mu tako jasno pokaže da je potpuno svesna šta joj radi... i da uživa u tome. Uradila je to bez ramišljanja. Pogledali su se.

Da nisi rekla ni reč, upozoravao je njegov pogled.

Znala je da, ako progovori, neće reći ništa lepo. Ako on progovori, zanos u koji ju je uljuljkao raspršiće se.

Naslonio se na lakat, ne prestajući da zuri u nju. Cinilo se da to traje večno. Delovalo je kao da razmišlja da li išta da kaže.

Ona nije više mogla da ćuti. - Namerno si izbegavao moj krevet. Zašto si sad ovde? - upitala je.

- Krevet je moj - odvratio je tiho. - Kao i žena u njemu. Možda imamo o mnogo čemu da razgovaramo, ali sad nije vreme.

Poljubio ju je. O bože, kakav je to poljubac bio, dubok i sladak i moćan, da je navede da se predomisli u slučaju da se premišlja hoće li da vodi ljubav s njim. Nije se premišljala, uopšte. Ako poljubac nije bio dovoljan da je nagovori, njegove reči sigurno jesu. Nazvao ju je svojom ženom, a od toga su strune njenog srca zaigrale tako da više nije imala sumnji. U potpunosti je učestvovala u njegovom istraživanju, uvlačila je njegov jezik u usta, gurala svoj u njegova u želji da oseti njegov ukus. Zagrlila ga je oko vrata i čvrsto ga stegla, ne bi li ga nekako zadržala tu... zauvek.

A onda je shvatila... njegov prst je i dalje u njoj. I nije više mirovao. Gurao ga je dublje, prodirući u nju, pa ga izvlačio uvlačio menjajući ritam, veoma polako, pa zatim nekoliko puta brzo, pa opet polako. Zglavcima prstiju, verovatno palca, dodirnuo je mali osetljivi pupoljak u njenom međunožju. Zastenjala je i telo joj se izvilo od silnog iznenađenja. Nastavio je tako da je miluje, iznova i iznova, dok se uvijala po čaršavima stenjući od zadovoljstva. I sve vreme ju je ljubio, sve strasnije.

Kada je pošla na počinak, u sobi je bilo veoma prijatno, vatraca je tinjala i bilo je prohladno, te je zaželela da se ušuška pod ćebad. Sad je bilo pretoplo. Platno spavačice nadraživalo joj je kožu na ono malo mesta gde je lan još doticao njeno telo. Zapravo, činilo joj se da joj je celo telo preosetljivo i na najblaži dodir!

Bilo je to zbog njega. Znala je da je to zbog njega i reakcije njenog tela na njega. Toliko ga je želela! Mislila je da nikada više neće moći tako da ga gri. Mislila je da nikada više neće uživati u vođenju ljubavi s njim. A sada, kad se to stvarno dogodalo, njeno telo kao da je želelo da što pre dosegne vrhunac i potpuno zadovoljstvo, a ona je htela da sve ide polako i da uživa u svakom trenutku. Međutim, ta dva sasvim suprotna poriva bilo je nemoguće pomiriti.

Zbacio je ćebad s kreveta. Izgleda da je i njemu bilo prevruće. Prelazila je prstima preko njegovih širokih ramena i pleća; telo mu je bilo vrelo. I on je ubrzano disao. Uхватила je sebe kako zadržava dah svaki put kad bi pomislila da se primiče vrhuncu, ali onda bi to neizdrživo zadovoljstvo splasnulo, i ona bi ponovo disala, samo da bi se vrhunac ponovo primakao. Telo joj je bilo napregnuto i nije moglo da dočeka to oslobođenje. Da je imala snage, verovatno bi gurnula Rafa na leđa i uradila to na svoj način.

Skoro se nasmejala na tu pomisao. To je oslobodilo malo napetosti, ali nedovoljno da se opusti. A onda, kao da joj je čitao misli, on se naposletku smestio između njenih nogu i ušao u nju, dubokim nežnim potezima koji su je vinuli u oblake.

- Bože, e ovo je stvarno lep doček - promrmljao joj je na uvo.

Gotovo odmah je doživela vrhunac. I snažno ga je stezala uza se kako bi trenutak potrajao što duže. A kad joj se malo razbistrilo u glavi, nežna osećanja koja je nekada gajila prema njemu vratila su se tako neočekivano da je skoro zaplakala.

Da, ona ga voli. I mrzi. Ali odluku o tome šta joj je činiti može sasvim lepo da donese i sutra. Ove noći, upravo sada, on joj je polako skidao spavačicu kako bi joj ponovo pokazao ono što joj je jednom rekao - kako bi bilo u krevetu s njim, gde može posvetiti dovoljno vremena njoj i njenom zadovoljstvu.

Kakva je kukavica ispala. Ofelija nije više zaspala te noći i, nažalost, to ju je odvelo dubokom samoispitivanju dok je ležala pokraj Rafa. Nečujno je prolila nekoliko suza i naposletku

rešila da ne kvari tako lepu noć gorčinom, koja će se ujutro sigurno vratiti. Zato se pre zore, dok je njen muž i dalje čvrsto spavao, iskrala iz sobe, spremna za put, pa našla Sejdi i zapovedila da joj dovezu kočije, budeći što manje ljudi iz kuće.

Ostavila je pisamce Prestonu Loku, u kojem mu je zahvalila na gostoprimstvu i zamolila ga da ne pominje sinu o čemu su razgovarali, te da, ako se i ispostavi da nosi njegovo dete, želi da mu to sama kaže. I dalje je mislila da nije trudna. Nekoliko kratkih napada mučnine osetila je kad je kiptela od besa, a to je dovoljno da se oseti komešanje u želucu.

Rekla je služavki samo da je Raf stigao, tako da se ova ništa nije pitala niti se bunila što odlaze kući pre svitanja. Međutim, pošto je izašla iz kuće i prešla dva koraka prema kočiji, koja je čekala ispred, zastala je i kazala služavki: - Nešto sam zaboravila. Brzo se vraćam - pa je otrčala natrag u Norford hol.

Raf je i dalje spavao, naravno, stavivši glavu na njen jastuku a ruku prebacivši preko njene polovine kreveta, misleći da je još drži. Sagnula se i poljubila ga u čelo. Nije htela da ga budi. Kada bi ga probudila, loša osećanja i povređenost pokuljali bi iz nje, a zapravo je već plakala. Ipak, nije htela ni da ga ostavi bez objašnjenja. Na brzinu je napisala još jedno pisamce na prigušenoj svetlosti tinjajuće vatre i predala ga lakeju pre no što se pridružila Sejdi u kočiji.

U nadi da će srediti misli, pokušala je da nadoknadi ne-prospavanu noć dremajući skoro celim putem do kuće.

U London je stigla malo pre podneva, na vreme da ruča s majkom.

- Nisi dugo ostala - kazala je majka pošto je naložila posluži da donesu tanjir za Ofeliju. - Nismo te očekivali tako brzo. Je li sve prošlo kako treba?

- Jeste, mama. Lokovi su veoma fini ljudi. A Rafova baka, vojvotkinja udovica, šarmantna je stara dama. Sve vreme me je brkala sa svojom unukom Amandom, koju obožava, tako da smo se divno slagale.

- Zašto onda nisi duže ostala?

- Pojavio se Raf.

Ta jednostavna izjava mnogo je govorila, tako da dalje objašnjenje nije bilo potrebno, bar ne njenoj majci. - Bojala sam se da će se to dogoditi. Batler nas je obavestio da te je Raf tražio. Gopodin Nejtš nije znao da ne treba da mu kaže kuda si otišla.

Ofelija je slegnula ramenima, nesvesna koliko utučeno izgleda. - Nije važno. Provela sam prijatno vreme s nekoliko članova porodice pre nego što se on pojavio. Jednostavno

nisam želela da slušaju naše svađe. Ne bih volela da znaju da i dalje lako mogu da planem... kad sam u njegovoj blizini.

- Trebalo bi da sutra odemo u kupovinu, pošto se odmoriš od puta. - Predložila je iznebuha Meri. - Da skreneš malo misli sa svih tih neprijatnosti.

Ofelija je taman htela da pristane. Bila je spremna na sve što bi joj donelo bar malo spokoja, bar nakratko. Ali onda je osetila miris poširane ribe, koju su postavljali na sto, i istog trena joj je pripala muka. Ali ona voli poširanu ribu! I trenutno nije nimalo ljuta!

- Hajde da idemo danas po podne - brzo je rekla majci kad je ustala i udaljila se od tanjira. - Nisam umorna i nisam gladna. Idem da se presvučem dok ti ručaš.

Nije sačekala da Meri odgovori. Istrčala je iz trpezarije ne bi li pobegla što dalje od mirisa koji joj je izazivao mučninu.

Rafael se probudio odmoran i tako opušten da je bio prilično siguran da mesecima nije tako dobro spavao. Pre no što je ustao iz kreveta, omirisao je prazni jastuk pokraj svojeg i osmehnuo se, jer se Ofelijin miris zadržao u njemu. Nije sanjao. Ona sad nije bila u krevetu s njim, ali njena odeća bila je svuda po sobi.

Nemoguće je da je i dalje ljuta na njega. To mu je prvo palo na pamet kad je ustao. Nije mogla tako da vodi ljubav s njim, a onda tek tako da se okrene i pakosti mu. Mora biti da se ovde pre njegovog dolaska dogodilo nešto što ju je smirilo.

Verovatno treba da zahvali ocu na tome. Preston deluje vrlo umirujuće kako na prijatelje, tako i na neprijatelje. Ako je neko rođen da bude diplomata, to je svakako Preston Lok. On se nikad nije raspravljao da bi dokazao svoje stavove, samo bi ih razumno izložio, a ako bi se pokazalo da greši, samo bi se nasmejao i nastavio dalje. Jedini izuzetak bile su njegove sestre. Voleo je da ih zadirkuje.

Rafael se na brzinu obukao i otišao da pronade ženu i oca, baš tim redom. Budući da je bilo rano jutro, najpre je pogledao u trpezariji. Ofelija nije bila tamo, ali Preston jeste.

-I dalje umeš da činiš čuda, je li? - kazao je Rafael veselo ocu dok je ulazio u trpezariju. - Izvukao si jed iz nje, je li?

- Ne nosim oreol ove nedelje, a ti izgledaš suviše poletno za ovo doba dana. Sedi i objasni o čemu je reč.

- Mislim na Ofeliju, naravno. - Rafael je zahvalio sluzi koji je dodao još nekoliko ovala hrane na sto pred njega. - Kako si uspeo da stišaš njenu srdžbu?

Preston je odmahnuo glavom. - Nije došla ovamo srdita, tako da nisam imao šta da stišavam.

- Nije pokušala da napravi nevolju dok je bila ovde? Nije svalila svu krivicu na mene?

- Naprotiv, meni se činila kao prilično šarmantna, iskrena i voljna da prihvati odgovornost ako je pogrešila. - Čak je priznala da te je u besu podstakla da se oženiš njome, ali ja te pitam: zašto si joj dozvolio? Mogao si samo da objaviš zaruke i da se oženiš u dogledno vreme, onako kako dolikuje. Nije ti palo na pamet da je ona možda htela lepo venčanje, kojem bi prisustvovali svi njeni prijatelji i porodica? Kojem bi takođe prisustvovali i svi tvoji prijatelji i porodica?

Rafael se malo zacrveneo zbog toga, kao i zbog očevog prekornog tona. Znao je da će morati da objasni što nije pozvao porodicu na venčanje. Da je venčanje bilo veselo, stvarno bi osećao krivicu, ali nije bilo veselo, pa je postidjenost bila dovoljna.

- Biću iskren, oče. Da se nismo venčali tako kako smo se venčali, nikad se ne bismo ni venčali.

Preston je podigao obrvu negodujući. - Bez obzira na glasine? Hoćeš da kažeš da bi žrtvovao njenu reputaciju?

- Naravno da ne bih. Mogao sam da smislim način da smirim te glasine i izbegnem ženidbu. Videli su me samo kako se ljubim s njom!

- Dogodilo se mnogo više od toga. Viđen si kako odlaziš s njom i nije vas bilo skoro nedelju dana.

- Bili smo u poseti mojoj porodici - ispravio ga je Rafael. - Sam si mi rekao, kad sam prošli put došao kući, da se njen otac hvalisao time.

- Jeste, hvalisao se time da si doveo njegovu kćer ovde u Norford hol. Ono što nisam pomenuo jeste da sam te nedelje imao brojne posetioce, koji su pitali za tebe, i rečeno im je da nisi ovde. Nije teško shvatiti da se tu nešto ne uklapa, Rafe. I već smo razgovarali o tome, zato dozvoli da te upitam sledeće: da nije bilo tih glasina, bi li samo stajao po strani i pustio da se uda za drugoga? I imaj na umu, upoznao sam je.

- Zaboravi na trenutak da je ona najlepša žena koju si ikada video. Šta ako u njoj nema ničega osim najcrnjeg leda i pakosti, zlo...

- Govorimo li mi o istoj ženi?

Rafael je uzdahnuo. - Dobro, da budem iskren, i ja sam se malo kajao što sam je tek tako pustio u London. Zavoleo sam je za to kratko vreme koje smo proveli zajedno, možda i previše. Ali mislio sam da se promenila, da je goropadnica nestala zauvek. Možda bih je čak i zaprosio... da sam i dalje mislio da je tako.

- Ja nisam primetio ništa što bi me navelo da zaključim da je ona goropadnica.

- Zato što ona vrlo vešto ume da prikrije svoju narav i otrovan jezik kada to želi. A mene je ubedila, potpuno, da je goropadnica nestala. Stvarno sam poverovao da sam uspeo da je promenim nabolje. Međutim ona je priznala da je sve to bila samo lukavstvo, samo se pretvarala da bih je što pre vratio u London.

- Jesi li siguran u to?

- Kako to misliš?

- Možda nije laž da se promenila. Možda je laž da nije.

51.

Šarmantna? Iskrena? Voljna da prihvati odgovornost za svoje postupke? To je ličilo na novu Ofeliju, ne na onu staru, s kojom je Rafael verovao da ima posla otkako je saznala za onu prokletu opkladu. Da li jedino on vidi tu goropadnicu?

Neće više da misli o tome. Jednostavno će otići i suočiti se s njom. U svakom slučaju, potpuno ga je nasamarila. Dozlogrdilo mu je sve. Ali morao je da ode u London i završi s tim.

Ona je otišla s Nordford hola pre no što se probudio. Izgleda da se iskrala, jer nije čak ni odeću spakovala. Tako bi ga verovatno probudila, a očito nije želela da razgovara o tome šta se prethodne noći odigralo među njima. Ili možda jeste...

Lakej mu je dao Ofelijino pismo na izlazu. Nije ga očekivao i ulilo mu je malo nade: Ono nije bio povratak kući, već samoprimirje. Ako telispravipovratak kući, moraš mi objasniti zašto si mi se iz čistog hira upetljao u život.

Zar nije slušala kad joj je govorio? Ili je jednostavno bila suviše ljuta da bi ga čula? Razgovaraće o tome, zakleo se sebi, o tome i o još mnogo čemu čim se vrati u grad.

Kad je stigao u London, odvezao se pravo njenoj kući, ali mimoišli su se za trideset minuta. Otišla je u kupovinu s majkom u Bond strit, kako su ga obavestili. Ne, nisu rekle u koje će prodavnice ići. Trebalo bi da sačeka dok se ona ne vrati kući. Teško da će je naći u toj krcatoj ulici usred dana, kad je gužva najveća. Moraće da ude u svaku prokletu prodavnicu!

Ipak je odjahao tamo.

Ofelija nikad nije bila tako odsutna. Nije slušala ništa što joj je majka govorila dokju je vukla od radnje do radnje. Kad je morala da odluči da li nešto da kupi, izustila bi samo da ili ne, ali potpuno rasejano.

Rodiće dete. Nije više mogla to da poriče; ne, pošto joj je od omiljenog jela, poširane ribe, pripala muka, koja je trajala sve dok je osećala njen miris. Daleko od tog mirisa bila je dobro!

Rodiće dete. Jedno jedino sagrešenje i desilo se čudo. Beba. I začudo, bila je veoma radosna zbog toga. Kako je bila glupa što je pokušala da porekne da je trudna. I kako je neverovatno što je već osećala materinski instikt. Odgojiće svoje dete kako treba. Znala je kako dete ne treba odgajati, tako da će biti veoma jednostavno uraditi sasvim suprotno. Voleće ga, hraniti i štiti. Neće popustiti ni pred čijim odlukama kada je reč o njenom detetu ako se ne bude slagala s njima. Volela je svoju majku, ali je znala da je Meri prečesto popuštala Šermanovoj volji. Ofelija to neće uraditi. Boriće se svim silama. Pretpostavljala je da treba da kaže Rafu, ali nije joj se žurilo. Reći će mu kad dođe vreme za to. Želela je da neko vreme da uživa u tom saznanju. On je odlučio da ne živi s njom, tako da nema pravo odmah da sazna. Što se nje tiče, on ne mora ni da prisustvuje rođenju svog deteta... Ne, to srdžba govori iz nje. Moraće da obuzda tu srdžbu pre no što se porodi. Niko neće smeti da povisi glas u blizini njene bebe.

- Feli? Feli, jesi li dobro?

Ofelija se prenula iz misli i videla da je majka upravo ušla u radnju, čiji je maleni izlog bio pretrpan balama čipke. Okrenula se da vidi ko joj se obratio i veoma se iznenadila kad je ugledala Mejvis Njubolt pokraj sebe na pločniku punom sveta, s rukama u krznenom mufu. Delovala je zabrinuto. Mejvis? Njen jedan i jedini neprijatelj zabrinut je za nju? Teško.

Šta je Mejvis rekla? A, da. - Dobro sam - odgovorila je pažljivo Ofelija hladno. Nije videla Mejvis od one zabave na Samers glejdu, a dve prepirke koje su se tamo desile nisu bile nimalo prijatne. - Što pitaš?

Mejvis je slegnula ramenima. - Izgledala si kao da si u nekom drugom svetu.

- Stvarno? Mora da sam se zamislila.

- Prolazila sam u kočiji pa sam te videla. Morala sam da stanem.

Ofelija je istog časa pretrnula. Neće se valjda ponovo svađati, zar ne? - - Zašto? - upitala je bez oklevanja.

Mejvis je izgledala kao da joj je neprijatno. - Već nekoliko dana nameravam da svratim kod tebe. Hoćeš da se provozamo i da na miru porazgovaramo? Moja kočija je prekoputa.

- Da porazgovaramo? Šta još imamo da kažemo jedna drugoj što već nismo reklye?

Mejvis je koraknula u stranu kako bi se sklonila s puta paru koji je išao držeći se podruku. Na pločniku je bilo mnoštvo pešaka, skoro isto kao i kočija i zaprežnih kola na ulici.

- Htela sam da ti čestitam što si se udala - rekla je Mejvis.

- Hvala.

- I da ti poželim...

-Nemoj - presekla ju je oštro Ofelija i istog časa zažalila zbog toga.

Brzo se smirila. Bila je svesna da može da se kontroliše i veoma se ponosila zbog toga. Mejvis je bila jedina, pored njenog oca, koja je uvek budila najgore u njoj, ali Ofelija je uspela da savlada gorčinu.

Završila je mnogo mirnijim tonom. - Nećemo se više vredati.

- Nisam htela da...

- Molim te, Mejvis, ne želim više da se svađam.

- Ni ja.

Ofelija je sumnjičavo zurila u nekadašnju prijateljicu. Nipošto nije smela da poveruje u tu izjavu. Uostalom, Mejvis joj

Sutra će otići kod Mejvis i uveriće je da više nije kivna ni na koga... osim na svog muža. Ona i Mejvis će se možda ponovo sprijateljiti!

Međutim, i dalje je gledala u Mejvis kako bi se uverila da će bezbedno preći ulicu. Mejvis uopšte nije pazila, išla je pognute glave kako bi sakrila suze. A onda se Ofelija namrštila. Ona neobuzdana kočija išla je pravo na Mejvis! Bez razmišljanja je izletela na ulicu. Nikad nije tako brzo trčala. Obišla je jedna zaprežna kola, koja su se vukla, pa izbegla muškarca na konju. S malo sreće stići će Mejvis i skloniti je s puta. Međutim, kočijaš koji je upravljao onom kočijom nikako nije mogao da obuzda svoje izbezumljene konje. Snažno je cimao uzde i dovikivao ljudima da se sklone s puta, čak je i malo usporio. U poslednji čas je uspeo da usmeri konje u stranu da izbegne Mejvis... i udario pravo u Ofeliju.

Bilo bi dobro da ju je kočija samo udarila i odbacila u stranu, ali nije. Sklupčala se pod konjima. Istog trena je osetila bol, i to svuda, na grudima, ramenu, licu, toliko bola da za nekoliko sekundi više nije mogla da odredi odakle dolazi. A onda joj se zamaglilo pred očima. I svetla je nestalo.

Rafael jedva da je obratio pažnju na gomilu ljudi na ulici okupljenu oko velike kočije, što je obično značilo da se dogodila saobraćajna nesreća. Projahao je pored njih.

Saobraćajne nesreće su se u Londonu suviše često dešavale, i to ne samo na prometnim ulicama poput te. Da na ulici nije bilo nikoga, stao bi da pomogne, ali bilo je okupljeno previše ljudi i jedan više ne bi bio od pomoći, samo bi doprineo opštoj zbruci.

Pogledom je pretraživao pločnike ne bi li opazio poznatu plavu glavicu. Nadao se da će Ofeliju pronaći na pločniku, tako da ne mora da ulazi u radnje. Nekoliko poznanika pozdravilo ga je u prolazu. Samo im je odsutno klimnuo glavom i produžio. Jedan momak - lord Tistl, kako mu se činilo - dojahao je do njega iz suprotnog smera i na tren mu preprečio put.

- Hteo sam da te potražim, Lok- kazao je Tistl, sklanjajući konja s puta. - Bože, čoveče, izjedala me je krivica. Kad sam te video da ljubiš ledi O u njenoj trpezariji, toliko sam se iznenadio da mi nije ni palo na pamet da to zadržim za sebe. Nadam se da nisi morao da se oženiš njome zbog mog dugačkog jezika. Naravno, nezamislivo mi je da postoji muškarac koji ne bi voleo da mu ona bude žena, ali...

- Nije važno - prekinuo je Rafael dosadnog momka, mahinalno mu odgovarajući: - Ne sekiraj se više oko toga.

Rafael je brzo odjahao da ga ne bi ponovo zaustavio. Dakle, lagala je? Njegov otac je bio u pravu. Bilo je kako je isprva mislio, one glasine uopšte nisu njeno maslo. Ona je samo tvrdila da je odgovorna za njih ne bi li ih povredila.

Sad je još više želeo da je nađe. Pošto je došao do kraja ulice i nije je pronašao, uputio se natrag da još jednom pogleda. Kad se ponovo primakao gužvi, koja je privukla još radoznalih posmatrača, najposle mu je sinulo da je njegova žena možda među njima, znatiželjna kao i svi da vidi šta se dogodilo. Sišao je s puta daleko od saobraćaja, koji se i dalje mileo zbog nesreće, da bolje razgleda gomilu. Nije video Ofeliju, ali pogledom je preleteo gomilu i spazio Mejvis Njubolt, koja je stajala usred svetine i gorko plakala. Namrštio se kad je to video, a onda je pretrnuo. Prevelika je slučajnost da je Mejvis tu, uplakana, kad je Ofelija u blizini.

Skočio je s konja i progurao kroz gomilu. A onda je ugledao plavu glavicu koju je tražio, na zemlji, krvavu.

- Šta si uradila? - povikao je na Mejvis. - Gurnula si je pred kočiju?

Činilo se da je Mejvis zaprepašćena. Rekla je samo: - Pokušavala je da me spase.

Jedva ju je čuo. Već je klečao pokraj Ofelije. Nije smeo da je dodirne.

Izgledala je tako slomljeno dok je nepomično ležala na putu i jedva disala.

Nešto, verovatno potkovica sa rasklimanim ekserom, pocepalo joj je kaput i haljinu. Krv je promočila platno oko poderotine i bilo ju je svuda. Nije mogao da odredi je li to krv iz iste rane ili ih ima još na njenom telu. Međutim, bilo je sigurno da nije samo pala već su je i konji pregazili. Na njenom kaputu bilo je više tragova prljavih kopita.

Konji koji su izazvali nesreću nalazili su se samo nekoliko koraka ispred nje. I dalje su bili razjareni i silovito su lupali kopitima o tlo.

Jedan čovek, verovatno kočijaš, stajao je ispred njih, raširenih ruku, nastojeći da ih zadrži na mestu.

Obraćao se svim okupljenima: - Pokušao sam da ih zaustavim. Neki mali obešenjak je bacio petardu, dečja posla, ali dobro ih je zaplašio. Ali probao sam da ih zaustavim!

- Ne diraj je, momče - kazao je neko iza Rafaelovih leđa.

- Stiže pomoć, sam' što nije.

Neko je otišao po doktora. Reče da zna jednog koji živi u susednoj ulici.

- Videla sam šta se dogodilo, obe devojke su trčale preko ulice i izletele pravo pred te podivljale konje. Sreća da ih nisu obe pregazili.

- I ja sam video šta je bilo. Video sam je i nisam mogao da skinem pogled s nje. Izgledala je kao anđeo. A onda je nestala pod tim konjima. Ubijte ih, kažem vam. Jogunast konj je strašno opasan.

- Kakva šteta, takva lepotica.

Glasovi su dopirali sa svih strana. Niko se nije obraćao njemu, ljudi su samo prepričavali šta su videli. Ali sve to bilo je poput grmljavine u njegovim ušima. Ne može je ostaviti da leži na ulici. Ne može.

Neko je pokušao da ga spreči da je podigne u naručje. - Ona mi je žena! - progundao je i ostavili su ga na miru. Ni- je znao da mu suze liju niz obraze. Nije znao da izgleda kao ludak.

- Bože, Felija, nemoj mi umreti! - ponavljao je iznova i iznova, kao bajalicu, moleći se da ga nekako čuje.

- Ja imam kočiju! Ja imam kočiju! Molim vas, lorde Lok, ne možete je nositi na konju!

To je Mejsvis vikala i vukla ga za kaput. Stao je kao ukopan ispred konja, shvativši s užasom da se ne može popeti na njega a da pritom nežno drži Ofeliju.

- Lorde Lok?

Naposletku je pogledao naniže u Mejvis. - Gde?

- Sledite me. Nije daleko.

Gužva se još nije bila razišla. Zaustavili su saobraćaj da Rafael može da pređe ulicu sa Ofelijom u naručju. Mejvis nije ušla u kočiju s njim, nije se usuđivala posle onog optužujućeg pogleda koji joj je uputio. Ali doviknula je kočijašu kuda da ide. U kuću Ridovih. Rafael bi je radije odveo svojoj svojoj kući.

- Dovešću vašeg konja i doktora! - činilo mu se kako i Mejvis dovikuje dok je kočija odlazila.

Bila mu je to najduža vožnja u životu, iako je trajala sai nekoliko minuta, pošto je vozač vozio brzo ali pažljivo ki prepune ulice. Nije mogao da skloni pogled sa Ofelijinog vavog lica. Jedan obraz bio je mnogo natekao. Zbog krvi r video gde je posekotina, ali pošto toliko krvari, verovatno morati da je ušiju i ostaće ožiljak. To mu je bila najmanja bi ga. U tom trenutku nije bio siguran ni hoće li ona preživeti.

53.

Bol joj je prožimao celo telo. Ofelija je uranjala i izranjala iz njega. Cinio se beskrajan. Nije imala predstavu koliko je vremena prošlo. I nikako nije uspevala da se osvesti. Svaki put kad bi pokušala, začula bi glasove, samo nije bila sigurna da li odgovara na njih ili samo bunca, ili je sve to bio samo deo beskrajnog košmara u koji je utonula. Međutim, što je više nastojala da se usredsredi, bol je bio jači, tako da se nije mnogo trudila.

- Da se nisi usudila da se predaš, Felija. I ne pomišljaj da umreš kako bi me se otarasila. Neću ti dopustiti. Probudi se kad ti kažem!

Dobro je znala taj glas. On ne vidi da je ona budna? Zašto oči neće da joj se otvore? Preti li joj stvarno smrtna opasnost?

Glasovi su i dalje dopirali do nje i gubili se, ali bol je bio prejak da bi se usredsredila na njih pa je odustala. Hoće li ih se sećati kad se stvarno probudi? I zašto ne može da ostane budna?

- Rane će zaceliti, ali će ožiljci ostati zauvek. Žao mi je.

Taj joj je glas bio nepoznat. Kakvi ožiljci? I zašto žena plače? A onda je zvuk iščileo.

- Doktor kaže da probaš da prespavaš bol. To će ti pomoći, mila.

Znala je taj glas. Majčin glas. A ukus tople tečnosti ko- ja joj se slivala niz grlo postao joj je poznat. Daju joj lekove?

Nije ni čudo što ne može potpuno da se probudi niti da prozbori neku reč. A onda je opet utonula u blaženi zabu

Bolelo je dok su je previjali. Glava, obraz, rame. Boi jc dovoljno jakda je natera da ponovo utekne u duboko, mrač ništavilo, tako da nikada nije ostajala budna dovoljno dugo sazna koliko ima rana na telu. Najviše ju je bolela glava. Tu pulsirajući bol uopšte nije prestajao. Osećala ga je i u snovin surovi podsetnik na to da s njom nešto ozbiljno nije u red Želi li stvarno da se probudi i dozna šta je to?

- Dovraga, Meri, prestani da plačeš. Suzama nećeš ništa postići. Šta je jedan mali ožiljak ili dva? Dođavola, nije kraj sveta.

Prepoznavala je i taj glas i zaželela je da ga više ne sluš Nisu joj smetali majčini tihi jecaji. Njihov zvukju je zaprav tešio. Ona nije mogla da plače. Majka je plakala za nju. Međutim, smetao joj je očev grubi glas.

- Odlazi.

Je li uspela naglas to da kaže, ili je to samo pomislila? Ali umesto da ode se očev glas izgubi, izgubila se ona, utonuvši natrag u ono blaženo ništavilo koje je odagnavalo bol.

Kad je jednom stvarno otvorila oči, videla je da je u svojoj sobi. Otac je sedeo na stolici pokraj njenog kreveta. Držao njenu šaku uz obraz. Njegove suze kvasile su joj prste.

- Zašto plačeš? - upitala ga je. - Jesam li umrla?

Odmah je pogledao u nju, što znači da je ovoga puta izgleda uspela da prozbori. Lice mu se ozarilo. Pomislila je da nikada nije videla Sermana tako srećnog.

- Nisi, anđele, bićeš do...

- Anđele? Nežna reč iz njegovih usta? - Nije važno - prekinula ga je. - - Sigurno sanjam. I brzo je opet utonula u san.

Posle toga su se trenuci kada je bivala svesna produžavali. I pulsirajući bol u glavi povremeno je prestajao. Zapravo, bilo je trenutaka kada je ništa nije bolelo... sve dok ne bi pokušala da se pomeri.

A onda se jednog jutra probudila i ostala budna. Sejdi se motala po sobi kao i obično, ubavcivala drva u kamin, brisala stolove, toaletni stočić, ogle... bože, prekrili su njeno ogledalo. Rana na njenom licu je toliko strašna? Bojali su se da je ona ne vidi? Užasnuto je prinela šake licu, ali napipala je samo zavoje. Pokrivali su joj celu glavu, obraze i bradu.

Plašila se da strgne zavoje da se ne bi još više unakazila. Pošto nije mogla sama da napipa ožiljke, zaustila je da upita Sejdi kakvi su, ali reči su joj se zaglavile u grlu. Bojala se

istine. Sklopila je oči, u nadi da će Sejdi otići i da neće primetiti da je budna. I suze su potekle.

Kakva ironija! Celoga života mrzela je svoje lice, a sada, kada je izobličeno, može samo da plače za njim. Plakala je, plakala je satima. Plakala je dok suze nisu presušile. Kad se Sejdi vratila oko podneva, Ofelija je nemo ležala i zurila u tavanicu. Nije se pomirila sa svojom nakaznošću, ali znala je da to ne može nikako promeniti. Navići će se na nju. Nekako. Mrzela je sažaljenje, a naročito samosažaljenje.

- Hvala bogu da ste se probudili i da konačno možete da jedete - kazala je Sejdi kad joj se primakla i videla da su joj oči otvorene. - Od ove supe koju smo vam sipali u usta ne bi se ni vrabac najeo! Samo što se niste istopili koliko ste oslabili!

Sejdi je to rekla suviše veselo da bi bilo istinito. - Koliko je vremena prošlo?

- Skoro nedelju dana.

- Tako mnogo? Stvarno?

- Očigledno vam je trebao odmor, zato nemojte da se sekirate oko toga. Kako vam je glava?

- Koji deo? - upitala je Ofelija jetko. - Pretvorila se u jedno veliko bilo.

- Gadno ste se udarili u glavu sa strane. Ta rana je najviše krvarila. Doktor se osmelio da kaže kako se možda nećete probuditi. Vaš tata mu je rekao da mu se gubi s očiju i poslao po drugog doktora.

- varno?

- O, da. Rasrdio se na tog čoveka. Nov je bio optimističniji od starog, i to s razlogom. Pogledajte se! Sad kad s budni, bićete sasvim dobro. A ja idem da odnesem ovu sup u kuhinju i da vam donesem nešto jače!

- Poširanu ribu - kazala je Ofelija, najednom osetiv najcrnji strah.

- E pa, biće poširana riba - kazala je Sejdi, i dalje presret na.

- Makar ja morala da trčim na pijacu po nju.

Sejdi se nije vratila uskoro. Izgleda da je stvarno otišla na pijacu. Ali pre no što je otišla, obavestila je sve u kući da se Ofelija probudila. Zatim je došao otac - jedina osoba kadn da joj odvrati misli od toga da je možda izgubila bebu.

Nije više njegova lepa drangulija, zar ne? Je li se stvarno probudila tokom košmara i videla ga da plače? Ako jeste, ne ma sumnje da je plakao zbog toga.

- Najzad si se osvestila? - upitao je. - Morao sam lično da se uverim pre no što probudim tvoju majku i saopštim joj radosnu vest. Bdi kraj tebe skoro svake noći, tako da nije ču do što je još u krevetu.

- Treba li mi stvarno toliko zavoja oko glave? - upitala j kad je privukao stolicu njenom krevetu i seo.

- Pa, da, ali bila su dva sloja. Jedan je držao hladne obloge, koje smo ti na majčino navaljivanje stavljali na obraz, pošto je bio veoma natekao. Ali većina ostalih uglavnom služi da čvrsto drži zavoj na uboju na glavi. Druga mogućnost bila je da ti zašiju posekotinu i obriju taj deo glave kako bi to uopšte izveli, a majka nije dala da ti se odseče ni pramen. Zato su te malo više zavili i, kako se čini, posekotina se lepo zacelila i bez konaca. Doktor će ti verovatno skinuti zavoje kad bude došao danas po podne.

- Koliko imam konaca... na drugim mestima?
Uzdahnuo je. - Nekoliko.

Bila je to laž. Trebalo je da se potrudi da ne pocrveni kad laže, pomislila je. Zapravo, nije želela da zna. Videće i sama... kad skupi hrabrost da skine taj prekrivač sa ogledala.

Činilo se da mu je i dalje vrlo neprijatno kad je nastavio: - Ni trenutka nisam sumnjao da ćeš se oporaviti, ali... moglo je da bude mnogo gore. I pošto je malo falilo da te izgubim, shvatio sam nešto i kajem se zbog toga. Ja nisam čovek za primer. Teram po svom, osoran sam, lo...

Prekinula ga je: - Ne govoriš mi ništa što već ne znam, tata, ali zašto to pominješ?

- Palo mi je na pamet da... ovaj, hoću reći... dovraga! - završio je ozlojeđeno.

- Šta? Kaži slobodno.

Ponovo je uzdahnuo. Čak joj je uzeo ruku i držao je nežno, zureći u nju. - Ti i ja smo se toliko svađali svih ovih godina da nam je to preraslo u naviku. A kad se neke navike jednom steknu, na sve drugo zaboravljamo. Palo mi je na pamet da možda misliš da te ne volim. Eto, rekao sam to. Znaš, volim te, stvarno te volim.

Podigao je pogled da vidi njenu reakciju. Zurila je u njega u neverici. Stvarno nije znala šta da kaže niti hoće li uopšte moći išta da kaže zbog knedle koja joj se dizala u grlu. Da li joj to naviru suze?

- Reći ću ti nešto što čak ni tvoja majka ne zna - nastavio je.
- Nisam imao lako detinjstvo. Slali su me u najbolje škole, pune dece iz najviših slojeva društva. Bolje bi bilo da nisu. Dečaci umeju da budu surovi. Stalno su mi davali do znanja da smo iz različitog sveta. Možeš li da veruješ? Grofovski sin, a nije iz njihovog sveta.

Činilo joj se da je otac uronio u prošlost, bolno se prisećajući ružnih uspomena. Neverovatno, ali donekle je shvatala zašto joj to govori.

- Nisi bio na ulici, tata. Tvoja titula je uvek bila dobra kao i svaka druga.

- Znam. Čak mi je palo na pamet da je reč o čistoj zavisti, jer je moja porodica bila veoma imućna za razliku od porodica mnogih dečaka s višim titulama. Ali to nije nimalo umanjilo moju želju da dokažem da sam dobar koliko i oni, želju da se uklopim. I ta me želja nikada nije napustila, čak i kad nisam imao načina da je ostvarim... sve dok se ti nisi rodila, i bivala sve lepša iz godine u godinu. Ti si bila moj adut. Dakle, da, pokazivao sam te drugima i hvalio se, suviše često. To divljenje koje si pobuđivala u ljudima, to tapšanje po ledima, čestitke - nisam mogao da ih se zasitim. Nadomestili su sve one godine podređenosti. Međutim, sad shvatam koliko je bilo sebično od mene što sam ti nametao društvene obaveze za koje nisi bila spremna. Jednostavno sam bio tako ponosan na tebe, Feli.

- Nisi bio ponosan na mene, tata - rekla je šapatom. - Bio si ponosan na sebe jer sam tvoja kći. To dvoje se ne može porediti.

Pognuo je glavu. - U pravu si. Trebalo je da te skoro izgubim pa da shvatim koliko se kajem zbog svega lošeg što sam ti uradio. Tvoja majka je uvek pokušavala da me dozove pameti. Nas dvoje smo se jedino tad svadali. Samo što je ja nikad nisam slušao. Zbog svog ponosa ništa nisam video. Vo- leo bih da mogu sve iz početka. Znam da ne mogu. Ali nije prekasno da ispravim svoju najskoriju grešku.

- Na šta misliš?

- Znam da nisi srećna u tom braku na koji sam te primorao.

- Nisi me ti primorao, tata.

- Naravno da jesam. Naredio sam ti da se udaš za Loka. Postarao sam sam se da svima razglasim da je to svršena stvar.

Tužno mu se osmehnula. - Kad sam ja još poslušala tvoje naređenje a da nisam smislila kako da uradim sasvim suprotno? Moja narav je naterala Rafa da nas odvuče pred oltar. To nema nikakve veze s tobom.

Pročistio je grlo, blago se mršteći. - Bilo kako bilo, ne moraš da ostaješ u tom braku. Tvoj muž se nije ponašao kako muž treba da se ponaša i zato ne verujem da ćeš imati poteškoća da poništiš brak uz moju pomoć.

Bila je zapanjena. - Tako lako bi se odrekao vojvodstva u porodici?

- Feli, shvatio sam da želim da ti budeš srećna. Nisam želeo tu titulu samo zbog sebe. Tvoja majka i ja povremeno razgovaramo o tebi i bez svađe. Znam da si želela da budeš kao ona, ali na višem nivou; da si se nadala da ćeš priređivati najraskošnije zabave u Londonu. Viša titula bi ti pomogla da ostvariš cilj.

Uzdahnula je. Kako joj je to sad bilo nebitno. Trenutno je htela samo poširanu ribu da ponovo oseti mučninu.

Osećala je da suze ponovo naviru i upinjala se da ih uguši. - Verovatno si u pravu. Rafu i meni jednostavno nije suđeno. On se neće protiviti poništenju. Ali... - Zaustila je da kaže kako nije sigurna da je to sad moguće. Tako bi otac shvatio da su ona i Raf bili intimni, a radije bi to prećutala jer će uskoro ionako znati je li trudna. Zapravo, ako je pobacila, doktor je možda već rekao njenim roditeljima i oni je sad štite od tužne istine.

Uzdahnula je, pa dodala: - Hvala što si to ponudio. Trebaće mi vremena da razmislim.

Naravno. Najpre se oporavi. Kad budeš spremna, imaćeš dovoljno vremena da se pozabaviš time.

Zagrlio ju je pre no što je otišao. Bio je to pravi zagrljaj. Nežan, pažljiv, da je ne povredi, ali pravi zagrljaj.

Zaplakala je čim su se vrata zatvorila za njim. Posle svih ovih godina konačno se pomirila sa ocem, konačno je osećala da ima oca, pravog oca, kojem je stalo do nje. Trebaće joj vremena da se navikne na to.

A onda je stigla poširana riba i Ofelija je plakala, mnogo, mnogo više jer nije osetila mučninu. Sad je stvarno više ništa neće sprečiti da izbací Rafa iz svog života poništenjem braka. Bože, ožiljci s kojima će morati da živi nisu ništa u poredenju s gubitkom bebe... i Rafa s njom.

54.

- Samo je malo dublji - kazao je doktor dok je držao Ofelijinu bradu i pregledao joj lice pošto je skinuo sve zavoje s njega. Smesta je prebledela te se on brže-bolje ispravio: - Gospode bože, devojko, šalio sam se. - Potom je uzdahnuo. - Žena me stalno grdi što se tako ponašam prema pacijentima. Trebalo bi da je poslušam. Bićeš sasvim dobro. Ožiljci će izbledeti i dok trepneš, nećeš ih više ni primećivati.

Bio je ljubazan. Fin čovek. Trebalo je ranije da ga nađu da im bude porodični lekar, mada se niko u porodici nije često

razbolebao. A pošto ju je dobro zabrinuo, kazao je da treba da sačekaju još nekoliko dana da skinu i ostale zavoje.

- Doktor je u pravu, znaš. - Uveravala ju je Meri s druge strane kreveta. - Toliko smo brinuli zbog polomljene jagodične kosti, ali to je sad samo malo nesavršenstvo, jedva primetno. Kad samo pomislim kako je moglo da bude... ali zaboga, smejavice su ti dublje!

Njena majka nije bila od pomoći. Smejavice se ne nalaze navrh jagodice. - Ističe karakter, ako mene pitate - primetila je Sejdi, koja je takođe stajala pokraj kreveta. - I dalje ste najlepša devojka koju sam ikada videla i zato nemojte ni da razmišljate o tome, mila.

Nastavili su s pokušajima da je razvesele. Međutim, ništa je nije moglo razveseliti. Njeno savršeno lice nije više savršeno.

Ustala je iz kreveta da se obuče čim je Meri ispratila doktora iz sobe. -

- Nije rekao da možete da ustanete i da se šetkate okolo - pobunila se Sejdi.

- Nije rekao ni da ne mogu. Ali neću izlaziti iz sobe. Hoću samo da ustanem iz prokletog kreveta. Dobro bi mi došla kućna haljina.

Rane je nisu bolele sve dok nije zatezala kožu oko njih. Sada ju je bolelo iznutra, a u tom krevetu je samo plakala. Dozlogrdilo joj je da plače.

Sejdi ju je ostavila samu, upozorivši je još nekoliko puta da treba da se odmara. Dugo je stajala ispred kamina i zurila u vatru. Krevet zaista nema nikakve veze s njenim suzama. I dalje je osećala kako se spremaju da pokuljaju samo ako pomisli na sve ono što joj kida srce. Zato se trudila da ni o čemu ne razmišlja. Stvarno se trudila...

- Dosadilo ti je da se izležavaš u krevetu, je li?

Okrenula se... i štrecnula. Još nije mogla tako brzo da se pomera. Raf je stajao na njenim vratima, oslonjen na dovratnik, s rukama u džepovima. Proždirala ga je pogledom. Bože, kako je divno videti ga. Ali onda se setila svog lica, pa se brzo okrenula prema kaminu. I ponovo se štrecnula.

- Ko te je pustio da uđeš?

- Momak koji obično otvara vrata. - Zvučao je suviše veselo s obzirom na njeno trenutno raspoloženje.

- Zašto si došao? Ne želim više da se svađam s tobom. Odlazi.

- Ne svađamo se. I neću da odem. - Zalupio je vrata za sobom kako bi to stavio do znanja.

Još nije želela da se suoči s njim. Osećala je kako je hvata panika. Ako zaplače pred njim, nikad to sebi neće oprostiti. I ne bi mogla da podnese da on vidi njeno nagrđeno lice.

- Šta ćeš ovde? - ponovila je jetko.

- Gde bih drugde bio nego kraj uzglavlja svoje supruge onda kad sam joj najpotrebniji?

- Besmislice.

- Ne, zaista ti kažem. Znaš, često sam dolazio ovamo. Zapravo svakog dana. Tvoj otac se poneo veoma drsko jer mi nije ponudio sobu. Mnogo sam vremena proveo ovde.

Nije poverovala ni reč. A panika je sve više rasla. Skrivala je lice od njega. Ako oseti samo trunku sažaljenja...

Nije mogla da se okrene prema njemu a da ne zna šta će on videti kad pogleda u nju. Prišla je toaletnom stočiću i skinula pokrivač sa ogledala, pa se iznenađeno zagledala u prazan ram. Nije bilo ogledala. Dakle, ožiljak na njenom licu je toliko grozan? Dovoljno da sklone ogledalo iz sobe?

- Bio sam besan jer nikako nisam mogao da ti pomognem - kazao je Raf s drugog kraja sobe. - Razbio sam tvoje proketo ogledalo. Izvini. Samo nisam hteo da vidiš sebe tako umotanu, izgledala si kako mumija. I sam sam se uplašio kad sam te video, pa sam znao da bi se i ti prestrašila.

Čula je šaljiv prizvuk u njegovom glasu. Šali se na racun njene nesreće? To je tako surovo.

A zatim je začula šapat tik iza sebe: - Boli li te još?

O bože, da, boli, boli duboko u njoj, i želela je samo da se okrene i padne u njegovo naručje i da se gorko isplače. Međutim, nije mogla to da uradi. On je možda njen muž, ali nije njen. Ne polaže pravo na njegovo srce kao on na njeno. Ali on to neće saznati. A budući da je tako nagrđena, svaka-ko mu neće biti na teretu. Otac joj je ponudio pomoć da se postara za to. I trebalo bi da ga posluša i olakaša Rafu, koji bi velikodušno prihvatio njenu ponudu i bio srećan što se sve na kraju tako lako rešilo. Postići će to tako što će nastaviti da se pretvara.

- Ja ću biti dobro. Verovatno misliš da sam dobila šta sam zaslužila, ledena kraljica se spustila na zemlju. Ali nemoj da misliš da ja to neću prevazići.

- O čemu govoriš?

- O svom unakaženom licu!

Iznenada ju je uhvatio za ruku, izvukao je iz sobe i poveo je kroz hodnik, gde je zastajao i zavirivao u svaku prostoriju pokraj koje su prošli dok nije našao ogledalo. Zatim ju je gurnuo pred njega. Sklopila je oči. Nije mogla to da podnese.

Međutim, on je bio uporan. - Vidiš? Malo iznad modrice na obrazu ti je oguljena koža, ali i sama skineš toliko kože posle nekoliko pilinga. Crvenilo će nestati za nedelju dana, modrica verovatno pre toga. I imam osećaj da će malo udubljenje koje će ostati samo naglasiti tvoju lepotu. Ostaviće ti mogućnost da se još više ulepšavaš.

To bockanje u njegovom glasu... širom je otvorila oči i zagledala se u svoje lice. Nije je slagao. Ugledala je crvenu mrlju, koja ju je na prvi pogled uplašila, ali nije bila duboka ni da se stvori krasta. Veći deo obraza i dalje joj je prekrivala ružna modrica. A ispod svega toga, visoko na jagodici, bilo je udubljenje. Primakla se ogledalu da ga bolje zagleda. Bilo je to očigledno nesavršenstvo, shvatila je gutajući suze, ali ni izbliza duboko koliko je strahovala da će biti. Ljudi će ga primećivati, ali to je mala cena s obzirom na to da je postojala mogućnost da neće preživeti nesreću.

- Pričali su o ožiljcima - rekla je. - Gde su?

- Nisi ih videla, čak i ne ogledajući se?

- Nisam. Nemam naviku da posmatram svoje nago telo.

- Trebalo bi. Prekrasno je.

Okrenula se prema njemu. - Nije smešno.

Obujmio joj je lice šakama. - Felija, bio sam ovde kad su ti ušivali ranu. Imaćeš maleni ožiljak na ramenu, još jedan na slabini, jedan na kuku, i svi će s vremenom izbledeti. Hvala dragom bogu, ni jedna jedina kost nije polomljena, samo si imala mnogo modrica, ali sve su skoro nestale. Bri- nula nas je jedino rana na tvojoj glavi, ali rekli su mi da se i ona se zaceljuje.

Trebao joj je trenutak da sve to shvati. Polovina njenih suza bila je uzaludna? Ali ne i druga polovina.

Otrgla se od njega i uputila natrag ka svojoj sobi. Pošao je za njom. Čak je ponovo zatvorio vrata. Zašto nije otišao?

Treba da mu kaže za poništenje braka. To će ga naterati da ode... srećan.

Pokušala je da osmisli to što će mu reći, ali nije joj bilo lako kad je u njegovoj blizini. Gledao ju je tako nežno. O bože!

- To što sam prihvatio zapravo nije bila opklada - počeo je.

- Nemoj!

- Čućeš ovo makar morao da te vežem. Dankan je bio uveren da se nikada nećeš promeniti. Ja se nisam složio s tim. Svako može da se promeni, čak i ti, tvrdio sam. I promenila si se. Divno! A pošto očito nisi bila srećna žena... srećne žene ne prave nevolje kud god da odu... hteo sam i to da promenim. Nisam uzeo novac za tu opkladu. Iskreno sam želeo da ti pomognem.

- Tvoji razlozi su bili lažni!

- Nisu. Samo sam propustio da pomenem šta ih je pokrenulo.

- A, da, ti često propuštaš nešto da pomeneš i misliš kako to nije laganje, zar ne?

- Mogao bih isto da kažem i za tebe. Ili ćeš i dalje da tvrdiš kako si ti izmislila one glasine o nama kad znam da nisi?

- Ali mogla sam!

Nasmejao se. - Ne, nisi, Felija. Predaj se. Znaš da više nisi takva. I trebalo bi da budeš srećna zbog te opklade, a ne besna. Pomogla nam je da nađemo jedno drugo.

Ukipila se. Da li on stvarno hoće da kaže to što joj se čini? Nemoguće, a opet, taj njegov pogled pun topline potvrđivao je njegove reči.

Iskoristio je njenu ćutnju i privukao je k sebi. - Ima još nešto što sam propustio da kažem, a trebalo je, još davno.

Skoro se plašila da upita. - Šta?

- Volim te - kazao je tako nežno. - Volim sve na tebi. Volim čak i tvoju narav, zato nemoj da misliš da moraš da je skrivaš od mene... sve vreme. Sviđa mi se kako izgledaš. Sviđa mi se dodir tvog tela. Sviđa mi se kako nalaziš snage da budeš to što jesi.

Rekao joj je sve što je želela da čuje. Bože, nije valjda da još sanja, zar ne? Izmišlja jer tako silno želi da to čuje?

- Nisi hteo da se oženiš mnome. Prisilila sam te na to svojom prekom ćudi.

Odmahivao je glavom. - Zar stvarno misliš da si me mogla naterati na tako nešto ako nisam hteo da se oženim tobom?

- Zašto si me onda vratio u kuću mojih roditelja one večeri?

- Jer sam bio ljut. Baš umeš da me razljutiš.

Osmehivao se kad je to rekao. Ona se samo malo zacrvenela.

- Zato si protraćio novac na kuću za mene? Samo zbog svoje srdžbe?

- I zbog tvoje. Činilo se to kao dobro, privremeno rešenje. No, ulaganje u nekretnine nikada nije traćenje novca. To je zapravo velika kuća, veća od moje. I ima balsku dvoranu.

Setio se njenog nekadašnjeg cilja? To je tako slatko, ali ti stari ciljevi činili su joj se beznačajnim sad kad je ispunjena tolikom radošću. Treba joj samo njegova ljubav da bi se osećala ispunjeno.

- Kupio sam je uglavnom - produžio je - zato što znam koliko si želela da se oslobodiš očeve kontrole, a pošto još nisi bila spremna da živiš sa mnom...

- Imam ideju - prekinula ga je tiho.

- Stvarno? Jesi li sigurna da nemamo više ni oko čega da se svađamo?

Široko se osmehnula. - Mislim da nemamo.

- Onda te vodim kući, kuda je odmah trebalo da te odvedem. Svojoj kući, gde pripadaš.

Epilog

- Tvoj prvi bal ne sme biti suviše raskošan. Ako želiš da budeš glavna domaćica svake sezone, nećeš početi od vrha jer će ti kasnije biti teško da budeš sve bolja. Moraš ostaviti sebi prostora za napredak.

Ofelija je pogledala u muža. Ležali su na sofi, ona se sklupčala uz njega, a on ju je obgrlio oko ramena. Bio je veoma pažljiv. Nije mogao da bude pokraj nje a da je ne dodiruje, ljubi ili grli. Volela je to kod njega, zapravo činilo joj se da nema ničega što ne voli kod tog čoveka.

- Bal, kažeš? - upitala je.

- Po jedan u sezoni. Tu podvlačim crtu. Ne može više od toga.

- Žao mi je što ću te razočarati, ljubavi, ali mislim da ću biti suviše zauzeta odgajanjem naše kćeri, tako da neko vreme neću ni pomišljati na priređivanje balova.

- Zahtevna je, zar ne?

Zlatokoso dete je sedelo na čupavom ćebet u na podu ispred njih i razgledalo igračke oko sebe, ne mogavši da se odluči koju da dogradi. Tek pre nekoliko nedelja je naučila da puzi i već se izveštala, i pravo je čudo što je sedela mirno čak i nekoliko minuta.

Ofelija nije izgubila dete kao što je mislila. Njeno olakšanje i radost, kad se grozna mučnina vratila i potrajala nekoliko teških meseci, bili su neopisivi. Trauma od nesreće samo je nakratko prekinula mučninu.

Raf je bio presrećan kad mu je rekla. Nije hteo previše dece. Samo šaćicu, rekao je! A ona se slagala u potpunosti. Pošto je rodila prvo dete, i bila sasvim opčinjena njim, bila je sasvim spremna za još.

Nastanili su se u Londonu i preselili se u veću kuću, u onu koju je Raf kupio Ofeliji. Lagano ju je preuređivala. Priređivala je zabave, mada ne često. No, napravili su jednu veliku zabavu, kojom su sa zakašnjenjem proslavili svoje venčanje. Zabava je bila Rafova ideja i zamolio je Meri da je organizuje.

Čak je i Mejvis bila pozvana i dvema starim prijateljicama nije trebalo mnogo vremena da se ponovo zbliže, više nego ikada. U Ofelijinom životu više nije bilo mesta zavisti.

Raf ju je poljubio u čelo pa u nesavršeni obraz. Malo se pomakla da joj dohvati usne. Nije mu trebalo više podstreka. Poljubac je bio nežan, pun ljubavi. Da su bili u nekoj drugoj prostoriji, taj bi poljubac vrlo brzo prerastao u nešto drugo. Ali ne u dečjoj sobi!

Začuli su ciku i pogledali u svoju kćer, koja je puzala prema njima tražeći pažnju, s velikim osmehom na anđeoskom licu. Ona neće biti najlepša devojka ikada koja će krasiti londonsku sezonu. O ne. Ona će biti najlepša devojka na svetu, najpametnija devojka na svetu, i najslađa devojka na svetu. Njeni roditelji, koji su je obožavali, uopšte nisu sumnjali u to.

By Voki